CONG'L LIB'Y
ASSOCIATION.

CEBETIS THEBANI TABULA.

BOWLE LIBRARY
ASSOCIATION

CEBETIS
THEBANI
TABULA.

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS THEBANI TABULA.

Nova Verſione, in juvenum utriuſque Academiæ uſus, donata.

Et ſelectioribus Criticorum Notis Illuſtrata.

Accedit quoq; elegantiſſima Ludovici Odaxii Verſio;

Necnon Notæ, & Index Verborum locupletiſſimus.

Editio Secunda.

Operâ Thomæ Johnson, M.A.

Londini Proſtant venales apud Geo. Strahan, ad Inſigne Pilæ Aureæ, in Cornhill. MDCC XXIII.

HARVARD COLLEGE LIBRARY
GIFT OF THE
CONGREGATIONAL LIBRARY OF BOSTON
DEC 15 1936
Educ T
21223.468.723

PRÆFATIO.

Præfandum tibi duxi, Amice Lector, ſed pauciſſimis: neque enim in re tàm tenui jactare brachia, & nervos oſtentare libuit. Scias itaque velim, Me nihil ultra in hâc Editione adornandâ voluiſſe, quàm ut Puerorum captui conſulerem, Doctioribus non diſplicerem, & amborum parcerem impenſis. Si enim omnia nullo diſcrimine facto corraſiſſem, longas de Nugis altercationes, & Philoſophicas de Moribus conciones, & ineptas nonnullorum excurſiones

ſiones inſeruiſſem, in nimiam Liber excreviſſet molem. Id unum ſtudui, ut Textum haberes certum, Authoris ſententiam expeditam.

Editiones autem quibus uſus ſum erant Aldina *omnium antiquiſſima, & proxima* Luſcinii Ottomari ; *quas amiciſſime mihi communicavit* D^nus Gul. Woodward, *Coll.* Greſ. *Socius*, Medicinæ Profeſſor *peritiſſimus, Humanitate ſimul & librario Penu inſtructiſſimus.*

Salmaſ. Snec. Oxoni. *liberrimè, ut mos illi fuit, mihi tradidit Rev.* D^nus. Parſel, *Scholæ* Merc. Sciſs. *Archididaſcalus modo, nunc* μακαρίτης, *cujus mortem unicè defleo, nunquàm non defleturus.* Berkelianam *autem &* Gronov. *proprias habui.*

Uſus ſum Verſionibus non Latinis modo, ſed & Gallicis, Anglicâque unâ, inter primas numerandâ, à Rev. admodum viro Jer. Collier *confectâ. Vale, Amice Lector, & fruere.*

TESTI-

TESTIMONIA DE CEBETE.

Lucianus de mercede conductis.

Βέλομαι ȝ ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος εἰκόνα τινα τῷ τοιούτῳ σὺ βίῳ γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὸν ἀποβλέπων εἰδῇς εἴ σοι παρίλητέον ἐστὶν ἐς αὐτόν.

Idem in Rhetorum præceptis.

Ἐθέλω δέ σοι πρῶτον ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα γεγράμμενον πρὸ λόγου ἑκατέρου ἀποδεῖξαι τὴν ὁδόν.

Julius Pollux III, 16.

Γόητης, ἐξηγητὴς, περιηγητικὸς, περιηγημένων. καὶ καθηγητὴς ὡς Κέβητι καὶ τοῖς τραγῳδοῖς.

Dio-

Teſtimonia de Cebete.

Diogenes Laertius libro II Vitarum.

Κέβης ὁ Θηβαῖος· καὶ τοῦτου φέρονται διάλογοι τρεῖς· Πίναξ, Ἑβδόμη, Φρύνιχος.

Tertullianus de præſcriptione cap. 39.

Vides hodie ex Virgilio fabulam in totum aliam componi, materia ſecundum verſus, verſibus ſecundum materiam concinnatis. Denique Hoſidius Geta Medeam tragœdiam ex Virgilio pleniſſime exſuxit. Meus quidem propinquus ex eodem poeta inter cætera ſtili ſui otia Pinacem Cebetis explicuit. Ubi recte Pamelius Cebetem ſecta Pythagoricum notat.

Idem de Corona cap. 7.

Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleaſtrum, nunc apium. Habes tragœdiam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, &c. Ubi Joſ. Scaliger in exemplari editionis Junianæ, quod in bibliotheca publica ſervatur, adſcripſit *Cebetis*, quod tamen valde anceps.

Sui-

Teſtimonia de Cebete.

Suidas.

Κέβης, Θηβαῖος. Φιλόσοφος, Σωκράτους μαθητής. Διάλογοι ᾗ αὐτῷ φέρονται τρεῖς ἑβδόμη, φρύνιχος, Πίναξ. ἔστι ᾗ τὸν ἀδελφιδοῦν ᾗ ἄλλα τινα.

Etiam Virgilii delicias eodem nomine fuiſſe ex Vita ejus & Servio ad ſecundam Eclogam patet.

Chalcidius in fine commentarii in Timæum Platonis.

Etenim, qui aderant, omnes erant inſtructi præcipuis doctrinis, quas ingenuas diſciplinas appellavit; propterea quod a pueris ætas illa iis veluti principiis altioris doctrinæ, & tanquam gradibus imbuebatur, geometrica, muſica, arithmetica, aſtronomia. De quibus Cebes pronuntiavit, ſiquidem philoſophiæ cauſa diſcantur, ut per eas, tanquam gradibus, ad ſummum culmen philoſophiæ perveniatur, operæ pretium eſſe; ſi ſine philoſophia, plenæ tamen dignitatis eſſe fundamenta, imperfectæ licet eruditionis. Ubi Johannes Meurſius: *Intelligit Thebanum, de quo*

Testimonia de Cebete.

Diogenes lib. 11. *& ex eo Suidas. Alius est Cebes Cyzicenus, cujus meminit Athenæus lib.* IV.

Danielis Heinsii carmen, chirographo auctoris scriptum in exemplari, quod est penes fratrem meum, ut videtur ab eo compositum, ut peplo insereretur, sed nescio quo casu omissum, & dignum tamen, quod conspiciatur.

Καί σε, Κέβης, σοφίῃσι κεκασμένον αἰὲν ἀχεύω
Σωκρατίκοῖς ἡγαῶτα παλαι καταείδμον ἄρρεσις.
Κεῖνῳ γὰρ θανάτοιο παρήορος αὐτὸς ἑπεσθαι,
Τόν ποθ' οἱ ἀφραδέοντες ἀταυδαλίῃσι νόοιο
Κεκροπιδῶν ἔρραψαν ὁμηγερέες πολῖται,
Ψυδέων τέκτονες ἄνδρες ἀληθοσύνης ὄπερθε.
Τῷ καὶ Πυθαγόρεαο σοφὰς ἀπομέξαο δόξας,

Ὡς

Ὡς κεῖνος τὸ πάροιθεν, ὁμοίϊα πολλὰ πιφαύσκων
Χρείων ἀνθρώπυσιν ἀμηχανέουσιν ἀρωγὰς,
Δῆλα περ, ἐν μύθοισι καὶ αἰνιγμοῖσιν ἐλίσσων.
Οὐς ποτε κὲ βιότοιο μέγαν πλάνον, ἠδὲ κὲ οἶμον,
Στείλω μὲν τὰ πρῶτα, τὸ δ' ὕστερον αὖθις ἑλάφρω
Ποσσὶ περᾶν, μάκρην τε κὲ ὄρθιον, ἠδὲ κατάντη,
Ἠμὲν ἡγεμόνος ἐπὶ κωμιάων τ' ἀρετῶντε.
Οἷα ζωογράφος τις ἀνὴρ, πολίων τε ἄλλων,
Εἰκόνα δαιδαλόεσσαν ἐνὶ μεσόπεσιν ἔθηκας.

Laurentius Pignorius Symbolicarum epistolarum xlii.

Fidem facit Cebetis Pinax, quam vocamus, a nostris nobis olim præceptoribus tradita & commendata.

Phi-

Teſtimonia de Cebete.

Philippus Thomaſinus de donariis pag. 211.

Præter hæc religionis indicia aliud etiam ſpectaſſe priſcos ſapientes ſatis oſtendit Tabella in Saturni ædicula inter alia munera olim pro delubro poſita, quæ veluti totius vitæ humanæ imago & compendium Cebeti integri libri materiam ſapientiſſimis Maſcardi meditationibus non indignam præbuit.

Petrus Lambecius in appendice libri v.

Venetiis acceptos codices MSS. & in bibliothecam Cæſaream relatos numerat, in quibus eſt, Cebetis Thebani, Philoſophi Platonici, Tabula, vitæ humanæ prudenter inſtituendæ rationem continens.

Nam quæ auſus fuit Samuel Petitus tentare in libro iv *Miſcellaneorum cap.* iv. *iis non utimur, quum & ſupponat incertiſſima, & mutationibus tam libere indulgeat, ut æqui juſtique parvam ponat rationem.*

KEBH-

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΠΙΝΑΞ.

CEBETIS THEBANI TABULA.

CEBETIS THEBANI TABULA.

Dialogus inter Hoſpites quoſdam & Senem.

H. Dambulabamus fortè in Saturni ſacello, ubi inter alia complura, quæ intuebamur, donaria, ſuſpenſa erat quædam pro templo tabula; in quâ pictura erat quædam nova & mira, fabuláſque ſibi peculiares continens:

ΚΕΒΗΤΟΣ ΘΗΒΑΙΟΥ ΠΙΝΑΞ.

Διαλόγου Πρόσωπα, Ξένος καὶ Γέρων.

Ξ. ΤΥγχάνομεν ἄρτι παρόντες ἐν τῷ τοῦ Κρόνου ἱερῷ, ἐν ᾧ πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα ἀναθήματα ἐθεωρήσαμεν· ἀνέκειτο δὲ καὶ πίναξ τις ἐμπρόσθε τοῦ νεώ, ἐν ᾧ ἦν γραφή τις ξένη, καὶ μύθους ἔχουσα ἰδίους· οὓς οὐκ ἠδυνάμεθα

tinens: quas, quales essent conjicere non poteramus. Neque enim civitas videbatur esse pictura *hæc*, neque castra; sed septum erat quoddam duo alia in se continens septa, alterum quidem majus, alterum autem minus. Erat quoque porta in primo septo, quam ad portam ingens nobis turba astare videbatur. Intra septum verò multitudo quædam mulierum conspiciebatur. Ad ingressum autem primæ portæ & septi senex quidam astans speciem præ se ferebat tanquam *hominis* aliquid præcipientis ingredienti turbæ. Dum igitur diu nos inter nos dubitaremus, quid sibi vellet hæc Fabula, senex quidam astans dixit.

S. Nihil absurdi facitis, ô Hospites, qui de hâc picturâ dubitetis: pauci enim ex indigenis nôrunt, quid sibi velit ista fabula. Neque enim civitatis nostræ est donarium, sed peregrinus quidam olim huc advenit,

συμβαλεῖν, τίνες, καὶ πότε ἦσαν. ἔτε δὲ πόλις ἐδόκει ἡμῖν εἶναι τὸ ἀρχαῖον, ἔτε ἔρημον πεδὸν· ἀλλὰ περίβολος ἦν, ἐν αὐτῷ ἔχων ἐπαύλεις περιβόλους δύο, ἢ μὴ μείζω, ἢ ἴσ ἐλάττω. ἦν δὲ καὶ πύλη ὅπῃ τὸ πρῶτον περιβόλῳ περὶ τὴν πύλην ὄχλος ἐδόκει ἡμῖν πολὺς εἶναι. ἔνδον δὲ τοῦ περιβόλου πλήνος τι γυναικὸς ἑωρᾶτο. ὅπῃ τε εἰσόδους τοῦ πρώτου πυλῶνος· καὶ περιβόλου ἐγγὺς μὲν τῆς ἔξω, ἐμφανὴς ἐπῆν, ὡς προσελθεῖν τι καὶ εἰσιόντι ὄχλῳ. Ἀπορούντων δὲ ἡμῶν περὶ τῆς μυθολογίας πρὸς ἀλλήλους πολὺν χρόνον, πρεσβύτης τις παρῆλθε.

Γ. Οὐδὲν δεινὸν πάσχετε, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀπορούντες περὶ τοῦ γραφῆς ταύτης. οὐδὲ γὰρ ἡμῖν ἐπιχωρίων πολλοὶ οἴδασι, τί ποτε αὕτη ἡ μυθολογία δύναιτο· οὐδὲ γὰρ ἔστι πολιτικὴν ἀναθήμα, ἀλλὰ ξένου τινὸς πάλαι ποτὲ ἀφί-

advenit, vir prudens & sapientiâ haud vulgari *præditus*, dictis pariter & factis Pythagoreæ aut Parmenideæ sectæ studium æmulatus, qui & sacellum hoc, & picturam Saturno dedicavit.

H. Vidistine ergo, inquam ego, hominem, & nôsti?

S. Imò, & admiratus sum, inquit ille, ipsum diu. Quamvis enim junior esset, multa & præclara differebat, & de hujus fabulæ sententiâ sæpè eum audivi fusius agentem.

H. Per Jovem igitur, inquam ego, nisi quæ te detinet major occupatio, enarra nobis; audire enim impensè cupimus, quænam tandem sit hujus fabulæ mens.

S. Nulla *erit* mora, inquit, Hospites: at unum hoc à me prius sciatis oportet, enarrationem hanc habere *in se* aliquid periculosum.

H. Quale id, inquam ego?

S. Quoniam, siquidem animum adver-

κετο δεῦρο, ἀνὴρ ἔμφρων, καὶ δεινὸς περὶ Σοφίαν, λόγῳ δὲ καὶ ἔργῳ Πυθαγορικήν τινα καὶ Παρμενιδείαν ἐξηλωκὼς βίον, ὃς τὸ, τι ἴσον τοῦτο καὶ ἢ χειρὶ ἀνέθηκε τῷ Κρόνῳ.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγὼ, καὶ σὺ τοῦτον ἢ ἄνδρα γεγενῆσθαι σοφώτατον;

Γ. Καὶ ἐθαυμάσθη γε, ἔφη, οὐκοῦν πολλῷ χρόνον νεώτερος ὤν. πολλὰ γὰρ καὶ παιδαία διελέγετο καὶ περὶ παντὸς μὲν μυθολογίας πολλάκις αὐτῷ ἡμῖν διεξιόντι.

Ξ. Περὶ Διὸς τοίνυν, ἔφην ἐγὼ, εἰ μὴ σοὶ μεγάλη ἀσχολία συγχέοιτο ἔσα, διήγησαι ἡμῖν. πάνυ γὰρ ἐπιθυμῶ μαθεῖν ἀκοῦσαι, τί ποτέ ἐστιν ὁ μῦθος.

Γ. Οὐδεὶς φθόνος, ὦ ξένοι, ἔφη, ἀλλὰ σχεδὸν πρῶτον δεῖ ἡμᾶς ἀκοῦσαι, ὅτι ὑπόκειταί τι ἔχειν ἡ ἐζήτησις.

Ξ. Οἷον τί; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ὅτι, εἰ μὴ περιέστηκε, ἔφη, καὶ συν-

adverteritis, & quæ dicuntur intellexeritis, ſapientes & felices futuri eſtis; ſin minus, inſipientes & infelices, acerbi atque indocti facti, malè victuri. Hæc enim enarratio ſimilis eſt omninò *decantato* illi Sphingis Ænigmati, quod olim illa Hominibus proponebat. Quod quidem ſiquis intellexerat, incolumis evaſit: qui autem non intellexerat, à Sphinge *occiſus* periit: ſimiliter & ex hâc enarratione evenit. Inſipientia enim eſt hominibus *altera* Sphinx. Obſcurè autem & hæc innuit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum in vitâ ſit. Hæc igitur niſi quis intellexerit, ab illâ interimitur non ſimul & ſemel, ut is qui à Sphinge devoratus periit; ſed per omnem vitam paulatim conſumitur, quemadmodum qui *perpetuis* traduntur ſuppliciis: contrà autem, ſiquis ea cognôrit, Inſipientia quidem perit, ipſe verò ſalvus evadit, & per omnem

συνήσητε τὰ λεγόμενα, φεύγωμεν καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθε. εἰ δὲ μή, ἄφρονες, καὶ κακοδαίμονες, καὶ πικροὶ, καὶ ἀμαθεῖς γεγόμενοι, κακῶς βιώσεσθε. Ἔστι γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τῷ τῆ Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις. εἰ μὲν οὖν αὐτὸ σύνιοι τις, ἐσώζετο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλλυτο ὑπὸ τῆ Σφιγγός. ὡσαύτως δὲ καὶ ὁδὶ τῆ ἐξηγήσεως ταύτης. ἡ γὰρ Ἀφροσύνη τοῖς ἀνθρώποις Σφιγξ ἔζιν. αἰνίττεται δὲ καὶ τάδε, τί ἀγαθὸν, τί κακὸν, τί θ' ὅτε ἀγαθὸν, ὅτε κακὸν ἔζιν ἐν τῷ βίῳ. ταῦτ' οὖν ἐὰν μὴ τις μὴ σύνιη, ἀπόλλυται ὑπ' αὐτῆς ὁσὶ εἰσάπαξ, ὥσπερ ὁ ὑπὸ τῆ Σφιγγὸς ματαβρωθεὶς ἀπέθανεν· ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὅλῳ τῷ βίῳ καταφθείρεται, καθάπερ οἱ ὑπὸ τῆ μωρίας ὠφελούμενοι. ἂν δέ τις γνῷ, ἀνὰ πάλιν ἡ μὲν Ἀφροσύνη ἀπόλλυται, ὁ δὲ σωζόμενος καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ.

ἡμεῖς

nem vitam felix & beatus redditur. Vos igitur animum advertite, nec obiter audite.

H. O Hercules! quantam nobis cupiditatem injeciſti, ſi hæc ita ſe habent?

S. Atqui ita ſe habent, inquit.

H. Non igitur priùs hæc narraveris, quàm nos erimus prompti ad attendendum, non perfunctoriè audituri, cum tale propoſitum ſit & præmium & pœna.

S. Sublato igitur baculo, & ad picturam protento, cernitis, inquit, ſeptum hoc?

H. Cernimus.

S. Hoc primum vos ſcire oportet, locum hunc appellari Vitam; turbamque ingentem, quæ ad portam aſtat, eos eſſe, qui in vitam aliquando ingreſſuri ſunt. Senex autem ille, qui ſupernè ſtat, chartam quandam hâc manu tenens, alteràque quaſi aliquid monſtrans, Ille, inquam,

Ὑμεῖς οὖν προσέχετε, καὶ μὴ φλυαρεῖτε.

Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς εἰς μεγάλην τινὰ ὀπτυμίαν ἐμβέβληκας ἡμᾶς, εἰ ταῦθ' οὕτως ἔχει.

Γ. Ἀλλ' ἔστιν, ἔφη, οὕτως ἔχοντα.

Ξ. Οὐκ ἂν φθάνοις τοίνυν διηγούμενος, ὡς ἡμᾶς προσεξόντων ἃ παρέργως, ἐπεὶπερ καὶ τὸ ὀπτίμων τοιοῦτόν ἐστιν.

Γ. Ἀναλαβὼν ἐπὶ ῥάβδον τινά, καὶ ἐκλείνας πρὸς τὸ γραφεῖον, Ὁρᾷς, ἔφη, τὸ περίβολον τοῦτον;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Τοῦτο πρῶτον δεῖ εἰδέναι ὑμᾶς, ὅτι καλεῖται ὁ τόπος οὗτος, Βίος, καὶ οἱ ὄχλος ὁ πολύς, ὁ πρὸ τῆς πύλης ἑφεστώς, οἱ μέλλοντες εἰσπορεύεσθαι εἰς τὸν βίον, οὗτοί εἰσιν. ὁ δὲ γέρων, ὁ ἄνω ἑστηκὼς, ἔχων χάρτην τινὰ ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ ὥσπερ δεικνύων τι,

οὗτος

inquam, Genius appellatur. Præcipit autem ingredientibus, quid facere eos oporteat, ubi in vitam ingressi fuerint; ostenditque quæ via insistenda est, si in vitâ salutem consequi velint.

H. Quam igitur viam jubet eos ingredi? aut quomodo? inquam ego.

S. Vidésne, inquit, juxta portam solium eo loco positum, quo turba ingreditur, cui mulier inlidet, fucato vultu, & pellaci specie, manuque poculum quoddam tenens?

H. Video. sed quænam hæc est, inquam?

S. Impostura, inquit, quæ omnes mortales seducit.

H. Quidnam, quæso, agit illa?

S. Ingredientes in vitam vim suam bibere compellit.

H. Quænam verò hæc est potio?

S. Er-

ὄτ Θ. Δαίμων καλεῖται. πρεσβάτλει δ τοῖς εἰσπορευομένοις, τί δεῖ αὐτὲς ποιεῖν, ὡς ἂν εἰσέλθωσιν εἰς τ βίον· καὶ δεικνύει ποίαν ὁδὸν αὐτὲς δεῖ βαδίζειν, εἰ σωζῆς μέλλουσιν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ποίαν ἦν ὁδὸν κελεύει βαδίζειν, ἢ πῶς; ἔφη ἐγώ.

Γ. Ὁρᾷς εἶπε, πρὸ τ πύλην ἀφέγον τινὰ κείμενον κ τ τόπον τῶτον, καθ' ὃν εἰσπορεύεται ὁ ὄχλος, ἐφ' ᾧ καθηται γυνὴ πεπλασμένη τῷ ἤθει, κ πειθανὴ φαινομένη, κ ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσα ποτήριόν τι;

Ξ. Ὁρῶ. ἀλλὰ τίς ἐστιν αὕτη; ἔφην.

Γ. Ἀπάτη καλεῖται, φησιν, ἡ πάντας τὲς ἀνθρώπες πλανῶσα.

Ξ. Εἶπα τί προσάτλει αὕτη;

Γ. Τὲς εἰσπορευομένες εἰς τ βίον ποτίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει.

Ξ. Τῶτο δ τί ἐστι τὸ ποτόν;

Γ. Πλάνη,

S. Error, inquit, & Ignorantia.

H. Quid tum poſtea?

S. Hâc potâ in vitam ingrediuntur.

H. Omnéſne errorem bibunt, necne?

S. Ad unum omnes, inquit; ſed hi quidem plus, illi verò minus. Nónne vides præterea intra portam turbam quandam mulierum, meretricum varias admodum formas habentium?

H. Video.

S. Hæ igitur *Opiniones*, & *Cupiditates*, & *Voluptates* appellantur; quæ turbâ ingrediente ſtatim inſiliunt, & unumquemque amplexantur, ac ſecum abducunt.

H. Quo verò abducunt eos?

S. Aliæ quidem ad ſalutem, inquit, aliæ ad interitum per *Impoſturam*.

H. O vir admirande! quàm acerbam narras potionem! *S.*

Γ. Πλάνη, ἔφη, καὶ Ἄγνοια.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Πιόντες τὸ τοιοῦτον εἰς τὸν βίον.

Ξ. Πότερον ἅπαντες πίνουσι τὸν πλάνον, ἢ οὔ;

Γ. Πάντες πίνουσιν, ἔφη· ἀλλ' οἱ μὲν πλεῖον, οἱ δὲ ἧττον. ἐπὶ δὲ ἐκ ἀρχῆς ἐνδον ἡ πόλις πλήθους τι γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Αὗται τοίνυν, Δόξαι, καὶ Ἐπιθυμίαι, καὶ Ἡδοναὶ καλοῦνται. Ὅταν οὖν εἰσορμήσωσιν οἱ ὄχλοι, ἀναπηδῶσαι αὗται, καὶ πλέκονται πρὸς ἕκαστον, εἶτα ἀποπλύνουσι.

Ξ. Πῶς δὲ ἀποπλύνουσιν αὐτούς;

Γ. Αἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι, ἔφη· αἱ δὲ εἰς τὸ ἀπόλλυσθαι διὰ τὸ ἀπατᾶν.

Ξ. Ὦ δαιμόνιε, ὡς καλὸν τὸ πῶμα λέγεις;

Γ. Καὶ

S. Atqui omnes, inquit, pollicentur se eos ad optima *quæque* perducturas, etiam ad vitam beatam & undiquaque conducibilem. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab *Impostura* hauserunt, quænam vera sit vitæ via, non inveniunt, sed temerè errant; quemadmodum vides prius ingressos, ut circumaguntur quò illæ monstrent.

H. Video & hoc, inquam. Sed quænam est illa mulier, quæ veluti cæca & furenti similis, super lapide quodam rotundo consistere videtur?

S. Illa quidem, inquit, vocatur *Fortuna*. Est autem non cæca tantùm, sed insana etiam & surda.

H. Illa verò quid habet negotii?

S. Obambulat undique, inquit, & ab aliis, quæ habent, eripit, & aliis donat; ab iisdemque iterum abripit illico quæ dedit, & aliis temerè & instabiliter donat; quapropter

Γ. Καὶ πᾶσαί γε, ἔφη, ἐπαγγέλλονται ὡς δεῖ πάντα βέλτιστα ἄξυσαι, καὶ εἰς βίον εὐδαίμονα καὶ λιμπτὸν. οἱ δὲ διὰ τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὸ πλάνον, ὃν πεπόνθασι παρὰ τῆς Ἀπάτης, οὐκ εὐρίσκουσι πρίασθαι ἢ ἀληθινὴν ὁδὸν ἢ ὄντως βίου, ἀλλὰ πλανῶνται εἰκῇ, ὥσπερ ὁρᾷς καὶ τοὺς πρόσθεν εἰσπορδομένους, ὡς πεπλάνηνται ὅτι ἂν αὐτοῖς δείκνυωσιν.

Ξ. Ὁρῶ τοῦτο, ἔφην. ἡ δὲ γυνὴ ὀπίσω τίς ἐστιν, ἢ ὥσπερ τυφλὴ καὶ μαινομένη τις εἶδε διώκουσα, καὶ ἐπικεῖσθαι δοκεῖ λίθῳ τινὸς στρογγύλῳ;

Γ. Καλεῖται μέν, ἔφη, Τύχη· ἔστι δὲ οὐ μόνον τυφλὴ, ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ κωφή.

Ξ. Αὕτη οὖν τί ἔργον ἔχει;

Γ. Περιπορεύεται παντοχῆ, ἔφη καὶ παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει τὰ ὑπάρχοντα, καὶ ἑτέροις δίδωσι· πολλοὶ δὲ τὴν ὑπ' αὐτῆς πάλιν ἀφαιρεθέντα πολὺ χρῆμα ἃ δέδωκε, καὶ ἄλλοις δίδωσιν εἰκῇ καὶ ἀβε-

pter ſignum illud rectè indicat illius naturam.

H. Quale id eſt, inquam ego?

S. Quòd in rotundo ſaxo inſiſtit.

H. Id verò ſignum quid ſibi vult?

S. Quòd parùm certa, & inſtabilia illius ſunt munera. Magnæ enim & graves jacturæ fiunt, ubi quis ei fidem adhibuerit.

H. Turba autem illa ingens, quæ eam circumſtat, quid ſibi vult? & quinam vocantur?

S. Vocantur hi quidem *Inconſulti*, ſinguli verò ea petunt, quæ illa abjicit.

H. Quî ergò fit, ut eodem non ſint vultu; ſed eorum quidem alii lætari videantur, alii autem paſſis manibus triſtentur?

S. Qui quidem ex iis videntur, inquit ille, lætari & ridere, ii ſunt, qui acceperunt aliquid ab eâ, iidemque

βαίως. διὸ χὴ τὸ σημεῖον καλῶς μιμεῖ-
ται φύσιν αὐτῆς.

Ξ. Ποῖον τοῦτο; ἔφη ἐγώ.

Γ. Ὅτι ὅπ ἐφοβήθη λίθος ἔστιν.

Ξ. Εἶπα τί τοῦτο σημαίνει;

Γ. Ὅτι σφαλὴς, καὶ βεβαία
ἔξις ἡ παρ' αὐτῆς δόσις. ἀνεπῳσεις δὲ
μεγάλαι καὶ σκληραὶ γίγνονται, ὅταν
τις αὐτῇ πιστεύσῃ.

Ξ. Ὁ δὲ ἀνθρώπων ὄχλος. ὁ
πολὺς ἔστω, ὁ περὶ αὐτὴν ἑστηκὼς, τί
βούλεται, καὶ τίνες καλοῦνται;

Γ. Καλοῦνται μὲν ὅτοι Ἀπεχθόλο-
τοι· αἰτοῦσι δὲ ἕτερα. αὐτῆς δὲ ῥίπτει.

Ξ. Πῶς ἔν γε ὄχλῳ ὁμοίαν ἔχουσι τὴν μορ-
φὴν, ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῆς δοκοῦσι χαίρειν,
οἱ δὲ ἀδυμοῦσιν, ἐκπεπαρόντες τὰς χεῖ-
ρας;

Γ. Οἱ μὲν δοκοῦντες, ἔφη, χαίρειν,
καὶ γελᾶν αὐτῇ, οἱ ἐληφότες τι τῶν
τῆ Τύχης εἰσίν· ὅτοι δὲ καὶ Ἀγαθὴν Τύ-

demque eam *prosperam* Fortunam vocant. Qui verò videntur flere, quique manus tendunt, sunt ii, quibus abstulit quæ priùs dederat. Hi contrà *malam Fortunam* eandem appellant.

H. Quænam sunt illa, quæ donat illis, unde qui accipiunt, tantopere lætantur, qui autem amittunt, dolent?

S. Hæc, inquit, quæ plerisque hominibus videntur esse bona.

H. Quænam autem sunt ea?

S. Divitiæ scilicet, & gloria, & nobilitas, & liberi, & tyrannides, & regna, & alia quæcunque his similia.

H. Et quidni hæc sunt bona?

S. De his, inquit, aliàs disputare licebit; nunc autem de hujus fabulæ sententiâ agamus.

H. Sit ita, uti vis.

S. Vides igitur, ubi portam hanc præ-

χλω ἀυτῶ καλῶσιν. οἱ δ' ἀοχοῦντες κλαίειν, καὶ τὰς χεῖρας ἐκτιλαχότες, εἰσὶ παρ' ὧν ἀφείλετο ἃ δέδωκε περιπεσὸν αὐτοῖς. ὅτοι πάλιν Κακῶ Τύχῳ ἀυτὴν καλῶσι.

Ξ. Τίνα δ' ἔστιν ἃ δίδωσιν αὐτοῖς, ὥστε οἱ μὲ λαμβάνοντες χαίρουσιν, οἱ δὲ δόντα κλαίουσι;

Γ. Ταῦτα, ἔφη, ἃ πᾶσι τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις δοκεῖ εἶναι ἀγαθά.

Ξ. Ταῦτα δ' ἐν τίνα δύναται;

Γ. Πλοῦτος δηλαδὴ, καὶ Δόξα, καὶ Εὐγλωσία, καὶ Τέκνα, καὶ Τυραννίδες, καὶ Βασιλεῖαι, καὶ πάλλα ὅσα τοιοῦτοις ἐοίκασι πλήσια.

Ξ. Ταῦτα δ' ἐν πῶς φαίνεται ἀγαθά;

Γ. Περὶ μὲν τούτων, ἔφη, καὶ αὖθις ἐπισκοπῶμεν ἀκριβέστερον. νυνὶ δὲ περὶ τῆς μυθολογίας ἐπανέλθωμεν.

Ξ. Ἔχω ὅτως.

Γ. Ὁρᾶς δ' ἐν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν

prætereris, aliud ſeptum altius, & mulieres extra ſeptum ſtantes, ſolitò meretricum more ornatas?

H. Omnino, inquam, video.

S. Harum igitur hæc quidem *Incontinentia*, illa verò *Luxuria*, alia *Avaritia*, alia verò *Adulatio* vocatur.

H. Quid ergò hîc potiſſimùm aſtant illæ?

S. Obſervant, inquit, eos qui aliquid à *Fortuna* acceperunt.

H. Quid deinde?

S. Inſiliunt, & amplexantur, & adulantur, utque apud ſe manere velint, obſecrant, promittentes vitam eis affore jucundam & otioſam & ab omni moleſtia vacuam. Quòd ſi quis ab eis perſuaſus ad vitam voluptariam ſe converterit, tamdiu ei videtur dulcis hæc vitæ ratio, quamdiu hominem titillaverit; poſtea autem ſecus. Ubi enim reſipuerit,

πόλιν ταύτην, ἀνώτερον ἄλλον πεδίον, ὡς ἂν μὴ γυναῖκας ἔξω τοῦ σφυρὸν ἐσπιλωμένας, καθαπερεὶ ὑπαίθρους εἰωθυίας;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὕτη τοίνυν, ἡ μὲν Ἀκρασία καλεῖται, ἡ δὲ Ἀσωτία, ἡ δὲ Ἀπληξία, ἡ δὲ Κολακεία.

Ξ. Τί δὲν ὧδε ἐποίησαν αὗται;

Γ. Παρατηροῦσιν, ἔφη, τὸν εἰληφότα τὴν ὧδε τὴν Τύχην.

Ξ. Εἶτα τί;

Γ. Ἀναπείθουσι, καὶ συμπλανᾶσθαι αὐτοῖς, καὶ κολακεύειν, καὶ ἀξιοῦσι παρ' αὐταῖς μένειν, λέγουσαι ὅτι βίον ἕξουσιν ἡδύν, καὶ ἄπονον, καὶ κακοπαθείαν ἐκφεύγοντα εὐδαιμίαν. Ἐὰν δέ τις πειθῇ τῶν αὐτῶν εἰσελθεῖν εἰς τὸν ἡδυπάθειαν, μέχρι μέν τινος ἡδέως ἄρχει ἑαυτοῦ ἡ ἐπιθυμία, ἕως ἂν χαρακτηρίσῃ τὸν ἄνθρωπον εἴτ' ὀνήσιμον. ὅταν δὲ ἀναπήδησῃ, καὶ ἀπάνε-

erit, sentit se non comedisse, sed ab eis comesum, & contumeliosè habitum fuisse. Quo fit, ut cùm omnia prodegerit, quæ à *Fortuna* acceperat, cogatur his ipsis mulieribus servire, & omnia sustinere, & indecorè se gerere, & propter eas, quæcunque sunt damnosa, in se admittere; furari nempe, fana spoliare, pejerare, prodere, prædari, omnia denique, quæ sunt his similia. Ubi verò omnia eos defecerint, *Pœnæ* traduntur.

H. Et quænam hæc est?

S. Videsne, inquit, pone eas quiddam quasi ostiolum; & locum quendam angustum & tenebrosum? Nonne & mulieres ibi turpes, & sordidæ, & pannis obsitæ videntur versari?

H. Omnino.

S. Ex his igitur, quæ flagellum tenet, vocatur *Pœna*, quæ autem caput intra genua tenet, *Mœstitia*: quæ

ται ὅτι ἐσὴ παιδίον, ἀλλ' ὑπ' αὐτῆς καὶ παιδίετο, καὶ ὑβρίζετο. Διὸ καὶ, ὅταν ἀναλώσῃ πάνθ' ὅσα ἔλαβε παρὰ τῆ Τύχης, ἀναγκάζεται παύτης τῇ γυναικὶ δουλεύειν, καὶ πάνθ' ὑπομένειν, καὶ ἀχνυμενεῖν, καὶ πρίεσθαι ἕνεκεν τούτων ὅσα δεῖ βλαβερά, οἷον ἀπειρεῖν, ἐρεσυλεῖν, ὀπορκεῖν, περιδιδόναι, λιπίζειν, καὶ πάνθ' ὅσα τύπτοις ἀνθρώποις. ὅταν ἐν πάντα αὐτοῖς ὀπλίτῃ, παραδίδονται τῇ Τιμωρίᾳ.

Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Γ. Ὁρᾷς ὄπισθεν τι αὐτῆς, ἔφη, οἷον δύσιον μικρὸν, καὶ τύπον τινὰ ξενόν, καὶ σκοτεινόν; Οὐκοῦν καὶ γυναῖκες ἀσχεραὶ, καὶ ῥυπαραὶ, καὶ ῥάκη περιεσπασμέναι δοκοῦσι σοὶ εἶναι;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Αὕτη τοίνυν, ἔφη, ἡ μὲν μάστιγα ἔχουσα, καλεῖται Τιμωρία· ἡ δὲ κεφαλὴν ἐν τοῖς γόνασιν ἔχουσα, Λύπη.

quæ verò capillos ſuos evellit, *Dolor.*

H. Ille autem alter, qui eis aſtat, deformis & macilentus & nudus, & pone mulier quædam ei ſimilis, deformis & macra, quinam ſunt?

S. Hic quidem *Luctus* appellatur, inquit; ſoror autem ejus, *Deſperatio.* His igitur traditur, & una cum his in cruciatibus vitam agit: deinde rurſus in aliam domum truditur, ad *Infelicitatem*, ibique reliquam vitam tranſigit in omnigenâ miſeriâ, niſi *Pœnitentia* ei forte obviam facta fuerit.

H. Quid tum fit?

S. Pœnitentia obviam ei facta eripit eum ex malis, eique aliam *Opinionem* inſerit, & *Cupiditatem*, quæ ad *veram Diſciplinam* ducit, ſimulque ad eam, quæ *falſa* vocatur *Diſciplina.*

H. Quid deinde fit?

S. Si-

πὸ ἢ ἐκ τὰς τειχὰς τὴν ἄλλην ἑαυτῆς, Ὀδύνη.

Ξ. Ὁ δ' ἄλλος τίς ὁ παρεσκευὰς αὐλαῖς δυσειδὴς τις καὶ λεπτὸς, καὶ γυμνὸς, καὶ κατὰ ταὐτὰ τὴν ὁμοίαν αὐτῷ, ἀσθενὴς, καὶ λεπτὴ, τίς ἐστιν;

Γ. Ὁ μὲν Ὀδυρμὸς καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ, ἀδελφὴ αὐτὸ, Ἄδυμία. Τούτοις δὲν παραδίδοται, καὶ μετὰ τούτων συμβιοῖ πεμφρέμνυται. εἶτα πάλιν ἐκεῖθεν εἰς ἕτερον οἶκον ῥίπτεται, εἰς τὴν Κακοδαιμονίαν, καὶ ὧδε τὸν λοιπὸν βίον καλασῴζει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, ἂν μὴ ἡ Μετάνοια αὐτῷ λάβῃ τὸ τύχης συναντήσῃ.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται;

Γ. Ἐὰν ἡ Μετάνοια αὐτῷ συναντήσῃ, ἐξαίρει αὐτὸν ἀπὸ τῶν κακῶν, καὶ συνίστησιν αὐτῷ ἕτερον Δόξαν καὶ Ἐπιθυμίαν, τὴν εἰς τὸν ἀληθινὸν Παιδείαν ἄγουσαν, ἅμα τῇ καὶ τὴν εἰς τὴν Ψευδοπαιδείαν καλουμένην.

Ξ. Εἶτα τί γίγνεται;

Γ. Ἐὰν

S. Siquidem, inquit, eam opinionem ſuſceperit, quæ ducit ad *veram diſciplinam*, purgatus ab eâ ſervatur, & felix & beatus evadit per omnem vitam; ſin minus, iterum à falsâ illâ opinione ſeducitur.

H. O Hercules, quàm magnum & hoc diſcrimen eſt! Hæc autem, inquam ego, *falſa Diſciplina*, quænam eſt?

S. Nonne vides, inquit, alterum illud ſeptum?

H. Maximè, inquam ego.

S. Nonne extra id ſeptum in veſtibulo mulier quædam ſtat, quæ nitida videtur eſſe, & compoſita?

H. Imo.

S. Hanc igitur vulgus & vani homines vocant *Diſciplinam*, cùm ea non ſit, ſed *falſa* tantum *Diſciplina*, inquit. Huc ſane prius applicant, qui

Γ. Ἐὰν μὴν, φησι, τὴν Δόξαν ταύτην προσδέξηται, τὴν ἄγουσαν αὐτὸν εἰς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καθαρθεὶς ὑπ' αὐτῆς σώζεται, καὶ μακάριος καὶ εὐδαίμων γίγνεται ἐν παντὶ τῷ βίῳ· εἰ δὲ μὴ, πάλιν πλανᾶται ὑπὸ τὴν Ψευδοδοξίας.

Ξ. Ὦ Ἡράκλεις, ὡς μέγας ὁ κίνδυνος ἄλλος ἔτος! ἢ δὴ Ψευδοπαιδεία, ποία ὄζιν; ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐχ ὁρᾷς τὴν ἔπεσον περίβολον ἐκεῖνον;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφην ἐγώ.

Γ. Οὐκοῦν ἔξω τοῦ περιβόλου πρᾷά τις εἴσοδον γυμή τις ἔστηκεν, ἢ δοκεῖ πάνυ καθαρὰ καὶ εὔτακτος εἶ;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Ταύτην τοίνυν οἱ πολλοὶ, καὶ εἰκαῖοι τῶν ἀνθρώπων, Παιδείαν καλοῦσιν· οὐκ ἔστι δὲ, ἀλλὰ Ψευδοπαιδεία, ἔφη. οἱ μέν τοι σωζόμενοι, ὁπόταν βάλωνται

qui ſalvi fiunt, ubi ad veram Diſciplinam pervenire voluerint.

H. Nunquid ergo alia via nulla eſt, quæ ducit ad *veram Diſciplinam?*

S. Eſt, inquit.

H. Hi autem homines qui intra ſeptum eunt redeuntque, quinam ſunt?

S. Falſæ Diſciplinæ amatores, inquit, decepti, credentes ſe cum *vera Diſciplina* verſari.

H. Quinam igitur hi vocantur?

S. Hi quidem Poetæ, inquit, illi autem Rhetores, illi Dialectici, hi autem Muſici, illi verò Arithmetici, alii Geometræ, alii Aſtrologi, alii Voluptuarii, alii Peripatetici, alii denique Critici, & quotcunque ſunt his ſimiles.

H. Mulieres autem illæ, quæ circumcurſare videntur, primis illis ſimiles, inter quas eſſe dicebas *Incontinentiam*, & reliquæ illarum ſociæ, quænam ſunt?

S. Illæ

λωνται εἰς τ ἀληθινὴν Παιδείαν ἐλθεῖν, ὡδὶ πρῶτον περιήγονται.

Ξ. Πότερον ἦν ἄλλη ὁδὸς σφῶν ἔξιν ὅπῃ τ ἀληθινὴν Παιδείαν ἄγωσιν;

Γ. Ἔξιν, ἔφη.

Ξ. Οὗτοι δὴ οἱ ἄνθρωποι οἱ ἐπὶ τῷ βεβόλῳ ἀνακείμενοι, τίνες εἰσίν;

Γ. Οἱ τ ψευδοπαιδείας, ἔφη, ἐρασταὶ, ἠπατημένοι, οἰόμενοι μὴ δεῖν ἀληθινῆς Παιδείας συνομιλεῖν.

Ξ. Τίνες οὖν καλοῦνται οὗτοι;

Γ. Οἱ μὲν Ποιηταὶ, ἔφη, οἱ δὲ Ῥήτορες, οἱ δὲ Διαλεκτικοὶ, οἱ δὲ Μουσικοὶ, οἱ δὲ Ἀριθμητικοὶ, οἱ δὲ Γεωμέτραι, οἱ δὲ Ἀστρολόγοι, οἱ δὲ Ἡδονικοὶ, οἱ δὲ Περιπατητικοὶ, οἱ δὲ Κυνικοὶ, καὶ ὅσοι ἄλλοι τούτοις εἰσὶ παραπλήσιοι.

Ξ. Αἱ δὲ γυναῖκες ἐκεῖναι, αἱ δοκοῦσαι παρεστρέχειν, ὅμοιαι τ πρώταις, ἐν αἷς ἔφης εἶναι τ Ἀκρασίαν, καὶ αἱ ἄλλαι αἱ μετ' αὐτῆς, τίνες εἰσίν;

Γ. Αὗται

S. Illæ ipſæ, inquit, ſunt.

H. Num & huc ingrediuntur?

S. Per Jovem, etiam huc: ſed ratiò, non autem ut in primo ſepto.

H. Num & *Opiniones*?

S. Imo, inquit; in his enim adhuc illa manet Potio, quam ab *Impoſtura* datam biberunt, & *Ignorantia* per Jovem, & una cum eâ *Amentia*. Et nullo modo recedet ab eis opinio, neque cætera vitia donec, *falſa Diſciplina* valere juſſa, veram ingreſſi fuerint viam, & illius vim purgatoriam ebiberint, ejecerint mala omnia, quibus tenentur, & *Opiniones*, & *Ignorantiam*, & reliquam omnem pravitatem. Tum ita ſalvi fient. Quamdiu autem hîc manſerint apud *falſam Diſciplinam*, nunquam liberabuntur, neque malum vel minimum illos relinquet horum ſtudiorum gratiâ.

H. Quæ-

Γ. Αὗται ἐκεῖναί εἰσιν, ἔφη. Η

Ξ. Ὅτι οὖν ἐν ᾗ ὧδε εἰσαφορμοῦνται;

Γ. Νὴ Δία ἔγωγε, ὦδε, ἀτεχνῶς ἔχ, ἐν ᾗ ὥσπερ ἐν τῷ πρώτῳ σχεδὸν λέγω.

Ξ. Ὅτι οὖν ἐν ᾗ αἱ Δόξαι;

Γ. Ναὶ, ἔφη. ἔπι μὲν γὰρ ἐν τούτοις τὸ πόμα, ὃ ἔπιον παρὰ τῆ Ἀπάτης, ἐν ᾗ ἡ Ἄγνοια, μένει, νὴ Δία, ἐν μετ' αὐτῆς γε ἡ Ἀφροσύνη. ἐν ᾗ ἐμὲ ἀπελθόντα ἀπ' αὐτῶν ἐθέλει ἡ Δόξα, ἐν ᾗ ἡ λοιπὴ Κακία, μέχρις ἂν ἀπογνόντες τῆ Ψευδοπαιδείας εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ἀληθινὴν ὁδὸν, ἐν ᾗ σωσι τὴ τούτων καθαρπικὴ δύναμιν. εἶτα ὅταν καθαιρῶσι, ἐν ᾗ ἐκβάλωσι τὰ κακὰ πάνθ' ὅσα ἔχουσι, ἐν ᾗ τὰς Δόξας, ἐν ᾗ τὴν Ἄγνοιαν, ἐν ᾗ τὴν λοιπὴν πᾶσαν Κακίαν, τότε ἂν ἔπω σωθήσονται. ὧδε γὰρ μόνοντες παρὰ τῆ Ψευδοπαιδείᾳ, ἔδε ποτὲ ἀπολυθήσονται, ἔδε ἐλλείψει αὐτὲς κακὸν ἔδεν ἕνεκα τούτων τῶν μαθημάτων.

Ξ. Ποία

H. Quænam igitur hæc est via, quæ ducit ad *veram Disciplinam*?

S. Vides, inquit, locum illum superiorem, ubi nullus inhabitat, sed solitudo mera esse videtur?

H. Video.

S. Nonne januam quandam pusillam & viam quandam ad januam quæ non multùm frequentatur, & quâ perpauci tendunt, quia difficilis ascensu, & aspera, & prærupta esse videatur?

H. Omnino, inquam.

S. Nonne & collis quidam altus videtur esse, & angustus admodum ascensus, & præcipitia hinc inde habens profunda?

H. Video.

S. Hæc est igitur illa via, inquit, quæ ducit ad *veram Disciplinam*.

H. Et quidem aspectu, *inquam*, valde formidolosa.

S. Nonne & circa collis superiorem

Ξ. Ποία οὖν αὕτη ὁδός ἐστιν, ἣ φέρουσα ὅτι τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἔρχει;

Γ. Ὁρᾷς, ἔφη, ἄνω τόπον τινὰ ἐκεῖνον, ὅπου οὐδεὶς ὀπίσω τοικεῖ, ἀλλ' ἔρημον ἄοικον ἔστι;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Οὐκοῦν καὶ δύσβατον τινὰ μικρὸν καὶ ὁδὸν τινα τραχεῖαν δύρας, ἥτις οὐ πολὺ ὀχλεῖται, ἀλλὰ πάνυ ὀλίγοι προΐασι, ὥσπερ δὲ ἀνάβασίν τινος καὶ περιφερείας καὶ πετρώδη τινὰ ἔστι ὁρμήσης;

Ξ. Καὶ μάλα, ἔφη.

Γ. Οὐκοῦν καὶ βυθὸς ὑγρὸς ὑπολαὸς δοκεῖ εἶναι, καὶ ἀνάβασις ἔστιν ἀπότομος, καὶ ἀρχὴ μὴ ἔχουσα ἔνθεν καὶ ἔνθεν βαθεῖς;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Ἆρα τοιαύτη ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἔφη, ἣ ἄγουσα ἐπὶ τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν;

Ξ. Καὶ μάλα γε ἔοικε πρὸς τῶν ὁρωμένων.

Γ. Οὐκοῦν καὶ σὺν γε τοῖς βίοις

rem partem vides ſaxum ingens & altum & undique præruptum?

H. Video, inquit.

S. Vides etiam mulieres duas in ſaxo conſtitutas, nitidas, atque optima corporis habitudine, & quàm alacriter manus extendunt?

H. Video. Sed quænam hæ vocantur, inquam?

S. Altera quidem vocatur *Continentia*, inquit, altera verò *Conſtantia*: ſunt autem ſorores.

H. Cur autem manus adeo alacriter extendunt?

S. Hortantur, inquit, eos, qui eò loci veniunt, confidere, & animo eſſe intrepido, dicentes pauliſper eos tolerare debere, poſt eos ad viam pulchram eſſe venturos.

H. Ubi igitur ad rupem advenerint, quomodo aſcendunt? Nullam enim ad eam video ferentem viam.

S. Ipſæ

ὁρᾷς πέτραν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν, καὶ κλίμακα ἀπόκρημνον;

Ξ. Ὁρῶ, ἔφην.

Γ. Ὁρᾷς οὖν καὶ γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῇ πέτρᾳ, ἀπωτέρω, καὶ ἐν ἐκτάσει τῷ σώματι, καὶ ὡς ἐκπετάσουσι τὰς χεῖρας προθύμως;

Ξ. Ὁρῶ. ἀλλὰ τίνες καλοῦνται, ἔφην, αὗται;

Γ. Ἡ μὲν Ἐγκράτεια καλεῖται, ἔφη· ἡ δὲ Καρτερία. εἰσὶ δὲ ἀδελφαί.

Ξ. Τί οὖν τὰς χεῖρας ἐκπετάζουσιν οὕτω προθύμως;

Γ. Παρακαλοῦσιν, ἔφη, τοὺς προσιόντας ὅτι τὸν τόπον διαβῆναι, καὶ μὴ ἀποδειλιᾶν, λέγουσαι, ὅτι βεβαίως ἐπὶ ταύτας καρτερήσαι αὐτοὺς, εἶτα πέμψουσιν εἰς ὁδὸν καλήν.

Ξ. Ὅταν δὲ προσίωσιν ὅτι τὴν πέτραν, πῶς ἀναβαίνουσιν; ὁρῶ γὰρ ὁδὸν φέρουσαν εὐθυμίαν ἐπ' αὐτήν.

S. Ipsæ ex præcipitio illo ad eos descendunt, eosque sursum ad se trahunt. Postea jubent eos quiescere, & paulo post dant *Robur* & *Fiduciam*, & pollicentur se eos ad *veram Disciplinam* deducturas; & monstrant eis viam, quam & amœna sit, & plana, & expedita, & ab omni malo purgata, ut vides.

H. Ita, per Jovem, apparet.

S. Vides igitur, inquit, & ante illud nemus locum quendam qui & amœnus videtur esse, & prati speciem præ se ferens, & multa luce illustratus?

H. Omnino.

S. Observas igitur & in medio prato alterum septum, & portam alteram?

H. Ita sane. Sed qui vocatur hic locus?

S. *Beatorum Domicilium*, inquit. Hîc

Γ. Αὗται δὴ τῇ κρημνῷ προσκεκαθάνασι, καὶ ἕλκουσιν αὐτὸς ἄνω πρὸς ἑαυτάς· εἶτα κελεύουσιν αὐτὸς δέχεσθαι παύσασθαι, καὶ μὴ μικρὸν διώσασιν Ἰσχὺς καὶ Θάρσος, καὶ ἐπαγγέλλονται αὐτὸς κατασήσαι πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, καὶ δείκνυσιν αὐτοῖς τὴν ὁδὸν, ὡς ἔστι καλή τε, καὶ ὁμαλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, καὶ χαρᾶς πάντως γέμουσα, ὥσπερ ὁρᾷς.

Ξ. Ἐμφαίνει γὰρ Δία.

Γ. Ὁρᾷς ἔν, ἔφη, καὶ ἐπέρασε τῇ ἄλσους ἐκείνου τόπον τινὰ, ὃς δοκεῖ καλός τε εἶναι, καὶ λειμωνοειδὴς, καὶ φωτὶ πολλῷ καταλαμπόμενος;

Ξ. Καὶ μάλα.

Γ. Καταιρεῖς ἂν καὶ ἐν μέσῳ τῷ λειμῶνος τοῦδε ὄλον ἕτερον, καὶ πύλην ἑτέραν;

Ξ. Ἔστιν ὕπως. Ἀλλὰ τίς καλεῖται ὁ τοῦτος;

Γ. Εὐδαιμόνων οἰκητήριον, ἔφη· ὧδε

Hîc enim Virtutes ipſæ & Felicitas verſantur.

H. Eſto, inquam ego, tantam eſſe loci amœnitatem.

S. Nónne ad portam vides, inquit, mulierem adeſſe quandam, pulchram, & conſtanti vultu, media autem integráque jam ætate, veſteque indutam ſimplici, cultuque itidem ſimplici. Inſiſtit autem ſaxo non rotundo, ſed quadrato & ſtabili. Et unâ cum eâ, aliæ quædam duæ, filiæ videntur eſſe.

H. Ita prorſus apparet.

S. Harum igitur, quæ medium tenet locum, *Diſciplina* eſt, altera *Veritas*, altera autem *Suadela*.

H. Cur autem hæc quadrato lapide inſiſtit?

S. Indicium eſt, inquit, tutamq; & firmam ad eam adeuntibus eſſe viam

οὐδὲ γὰρ ἐγκλείουσιν αἱ Ἀρεταὶ πᾶσαι, καὶ ἡ Εὐδαιμονία.

Ξ. Εἶεν, ἔφην ἐγώ, ὡς καλὸν λέγεις τὸ τόπον εἶναι.

Γ. Οὐκοῦν καὶ τὴν πύλην ὁρᾷς, ἔφη, ὅτι γραμμή τις ἐστὶ καλὴ, καὶ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, μέση δὴ καὶ κεχρωσμένη ἤδη τῇ ἡλικίᾳ, σολλὴν δ' ἔχουσα ἀπλῆν, καὶ οὐδένα καλλωπισμόν; ἔστιν δὲ ὅτι ὑπὸ ζοφερᾶς λίθου, ἀλλ' ὅτι πεπαγῶνα, ἀσφαλῶς κειμένη. καὶ μὴν τεσσαρες ἄλλαι ὁδοὶ εἰσὶ, δυσπάτητοι πάνυ δοκοῦσαι εἶναι.

Ξ. Ἐμφαίνει γοῦν ἔτως ἔχειν.

Γ. Τούτων τοίνυν ἡ μὲν ἐν τῷ μέσῳ, Παιδεία ἐστὶν, ἡ δὲ Ἀλήθεια· ἡ δὲ Πειθώ.

Ξ. Τί δὴ ἔφην ὅτι λίθου πεπαγώνα αὐτὴν;

Γ. Σημεῖον, ἔφη, ὅτι ἀσφαλὴς τε καὶ βεβαία ἡ πρὸς αὐτὴν ὁδὸς ἐστὶ τοῖς ἀφικνου-

viam, & datorum securam esse possessionem accipientibus.

H. Et quænam sunt ea, quæ illa dono dat?

S. Fiducia & Intrepiditas, inquit ille.

H. Quamnam autem ista vim habent?

S. Scientiam, inquit, per quam intelligunt se nihil unquam mali in vita perpessuros.

H. Præclara, inquit, per Herculem, munera: sed quamobrem extra septum ita stat?

S. Ut advenientes curet, & vim illam purgatoriam infundat; ubi verò purgati fuerint, tum eos ad virtutes introducit.

H. Quomodo istud, inquam ego? Non enim intelligo.

S. Atqui intelliges, inquit. fit enim perinde ac siquis graviter ægrotans medicum tandem adeat, qui prius

ἀφικνυμένοις, καὶ τὴν διδομένων ἀσφαλὴς ἡ δόσις τοῖς λαμβάνουσι.

Ξ. Καὶ τίνα ἐστὶν, ἃ δίδωσιν αὐτῇ;

Γ. Θάρρος, καὶ Ἀφοβίαν, ἔφη ἐκεῖνος.

Ξ. Ταῦτα δὲ τίνα ἐστὶν; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἐπιστήμην, ἔφη, τοῦ μηδὲν ἄν ποτε δεινὸν παθεῖν ἐν τῷ βίῳ.

Ξ. Ἡράκλεις, ὡς καλὰ, ἔφην, τὰ δῶρα! Ἀλλὰ τινὸς ἕνεκεν ἔχει τὸ φάρμακον ἕτοιμον ὕπως;

Γ. Ὅπως τοῖς φαρμακομάχοις, ἔφη, ἀτρεπτον καὶ πιστὴν τὴν καρδίαν δύνωμεν, εἰ ὅταν καρδιῶσιν, ὕπως εἰσαγάγωμεν τούτῳ πρὸς τὰς Ἀρετάς.

Ξ. Πῶς πῶπο; ἔφην ἐγὼ, τὸ γὸ σημαίνειν.

Γ. Ἀλλὰ σωτῆρες, ἔφη, ὡς ἂν ὁ θεὸς φιλοτιμῶς κάμνων, ἐπαγγαγε, πρὸς τὴν ἰατρὸν ἂν δήπου γινόμενοι, πρὸ-

prius purgationibus, omnes morbi causas ejicit, atque ita demum ipsum medicus ad sanitatem redactum constituit. Sin æger non paruisset iis, quæ medicus præceperat, merito tandem repudiatus, à morbo interiisset.

H. Hæc intelligo, inquam ego.

S. Ad eundem ergo modum, inquit, ubi ad *Disciplinam* quis pervenerit, ea curat illum, suamque illi vim infundit, ut quamprimum expurget, ejiciatque malum illud omnia quæ secum attulerat.

H. Quænam hæc?

S. Ignorantiam, & *Errorem*, quem ab *Impostura* hauserat, & *Arrogantiam*, & *Cupiditatem*, & *Incontinentiam*, & *Iracundiam*, & *Avaritiam*, cæteraque omnia quibus in primo septo repletus erat.

H. Ubi vero purgatus fuerit, quò eum mittit?

S. Intrò,

πρότερον καθαρτικοῖς ἐξέβαλε πάντα τὰ νοσοποιοῦντα. εἶτα ὕστερον ἂν αὐτὸν ἰατρὸς εἰς ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν καθέστηκεν. εἰ δὲ μὴ ἐπείθετο οἷς ἐπέτατλεν, εὐλόγως ἂν, ὅλῳ ἀπωθεῖς ἐξώλετο ὑπὸ τῆς νόσου.

Ξ. Ταῦτα συνίημι, ἔφην ἐγώ.

Γ. Τὸν αὐτὸν τοίνυν τρόπον, ἔφη, καὶ περὶ τὴν Παιδείαν ὅταν τις παραγίγνηται, θεραπεύει αὐτὸν, καὶ πυκάζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαθαρθῇ πρῶτον, καὶ ἐκβάλῃ τὰ κακὰ πάντα, ὅσα ἔχων ἦλθε.

Ξ. Ποῖα ταῦτα;

Γ. Τὴν Ἄγνοιαν καὶ τὴν Πλάνον, ὧν ἐπιπόκει μὲν ἡ Ἀπάτη, καὶ ἡ Ἀλαζονεία, καὶ ἡ Ἐπιθυμία, καὶ ἡ Ἀκεραιοσύνη, καὶ ἡ Θυμὸς, καὶ ἡ Φιλαργυρία, καὶ τὰ λοιπὰ πάντα, ὧν ἀνεπλήσθη ὁ τῷ πρώτῳ περιβόλῳ.

Ξ. Ὅταν οὖν καθαρθῇ, πρὸς αὐτὸν ἀποστέλλει;

Γ. Ἐγ-

S. Intrò, inquit, ad *Scientiam*, & ad cæteras virtutes.

H. Quasnam istas?

S. Nónne vides, inquit, intra portam cœtum mulierum, quàm formosæ esse videntur, & modestæ, quámque inculto & simplici habitu indumtur? porrò autem quàm infucatæ, miniméque comptæ ut cæteræ?

H. Video, inquam; sed quænam hæ appellantur?

S. Prima quidem *Scientia* vocatur, inquit; reliquæ verò ejus sorores, Fortitudo, Justitia, Probitas, Temperantia, Modestia, Libertas, Continentia, Clementia.

H. O pulcherrimæ, inquam ego, quantâ in spe siti sumus!

S. Modò intelligatis, inquit, & habitum consecuti fueritis eorum quæ auditis.

H. Enim-

Γ. Ἔνδον, ἔφη, πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, καὶ πρὸς τὰς ἄλλας Ἀρετάς.

Ξ. Ποίας ταύτας;

Γ. Οὐχ ὁρᾷς, ἔφη, ἔξω τῆς πύλης πρὸ τῶν γυναικῶν, ὡς συνειδεῖς, καὶ συντακτοί, καὶ σολιὰ ἀτρέφεσι καὶ ἁπλᾶν ἔχουσιν, ἔτι τε ὡς ἁπλανεῖς εἰσι, καὶ ὑδαμῶς κεκαλλωπισμέναι ὥσπερ αἱ ἄλλαι;

Ξ. Ὁρῶ, ἔφην. ἀλλὰ τίνες αὗται καλοῦνται;

Γ. Ἡ μὲν πρώτη Ἐπιστήμη, ἔφη, καλεῖται. αἱ δ' ἄλλαι ταύτης ἀδελφαί, Ἀνδρεία, Δικαιοσύνη, Καλοκἀγαθία, Σωφροσύνη, Εὐταξία, Ἐλευθερία, Εἰλικρίνεια, Πραότης.

Ξ. Ὦ καλλίστας, ἔφην ἐγώ! ὡς ἂν μεγάλην ἐλπίδι ἐσμέν!

Γ. Ἐὰν συνῆτε, ἔφη, καὶ ἔξιν ἐνδεικνύοισθ' ὧν ἀκούετε.

Ξ. Ἀλ-

H. Enimverò, inquam, attendemus quàm maximè, inquam ego.

S. Itaque, inquit, salvi eritis.

H. Hæ verò, cùm eum susceperint, quò deducunt?

S. Ad matrem, inquit.

H. Quænam verò illa est?

S. Felicitas, inquit.

H. Cujusmodi autem hæc est?

S. Videsne viam illam ad sublimem illum verticem ferentem, qui omnium septorum arx est?

H. Video.

S. Nonne in vestibulo mulier quædam formosa sedet locata in alto solio, compta liberaliter, & citra luxum, & coronata coronâ floreâ admodum elegantèr?

H. Ità sanè videtur.

S. Ea igitur est *Felicitas*, inquit.

H. Cùm

Ξ. Ἀλλὰ προσέξομεν τὸν νοῦν μᾶλλον, ἔφην ἔγωγε.

Γ. Τοιγαροῦν, ἔφη, σκοπήσατε.

Ξ. Ὅταν δὲ παραλάβωσιν αὐτὸν αὗται, τί ἄγουσι;

Γ. Πρὸς τὴν μητέρα, ἔφη.

Ξ. Αὕτη δὲ τίς ἐστιν;

Γ. Εὐδαιμονία, ἔφη.

Ξ. Ποία δέ ἐστιν αὕτη;

Γ. Ὁρᾷς τὴν ὁδὸν ἐκείνην, τὴν φέρουσαν ὅπη τοῦ ψηλοῦ ἐκείνου, ὃ ἔστιν ἀκρόπολις τῶν παρεδόλων πάντων;

Ξ. Ὁρῶ.

Γ. Οὐκοῦν ὅτι τὸ παρπυλαίᾳ γυμνὸν καθεστηκυῖα ἐυειδὴς ἀπὸ καθάπαξ ὅτι δοκεῖ ὑψηλὸς, κεκοσμημένη ἐλευθέρως, καὶ ἀπαθείρητος, καὶ ἐστεφανωμένη στεφάνῳ εὐανθεῖ πάνυ καλῶς;

Ξ. Ἐμφαίνει ἅπαντα ἔχειν.

Γ. Αὕτη τοίνυν ἐστὶν ἡ Εὐδαιμονία, ἔφη.

H. Cùm autem huc aliquis advenerit, quid agit?

S. Coronat eum illa, inquit, suâ potentiâ *Felicitas*, & cæteræ omnes *Virtutes*, ut ii coronantur qui maximis defuncti sint certaminibus.

H. Quibus autem certaminibus is est defunctus? inquam ego.

S. Maximis, inquit. Imò & maximas belluas, quæ eum priùs devorabant, & cruciabant, & in servitutem redigebant, has omnes devicit, & à se ablegavit, seque ipsum superavit, adeò ut illæ jam ei serviant, quemadmodum ille ipsis dudùm serviebat.

H. Quasnam dicis belluas? perquàm enim audire cupio.

S. Imprimis, inquit, *Ignorantiam* & *Errorem*. Nonne hæ tibi videntur feræ?

H. Et sanè pessimæ, inquam ego.

S. Deinde Tristitiam & Luctum, &

Ξ. Ὅταν δὲ ὧδέ τις ὠδαγωγῆται, τί ποιεῖ;

Γ. Στεφάνοι αὐτὸν, ἔφη, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἡ Εὐδαιμονία, καὶ αἱ ἄλλαι πᾶσαι Ἀρεταὶ, ὥσπερ τοὺς νενικηκότας τὰς μεγίστους ἀγῶνας.

Ξ. Καὶ ποίους ἀγῶνας νενικηκεν αὐτός; ἔφην ἐγώ.

Γ. Τοὺς μεγίστους, ἔφη, καὶ τὰ μέγιστα θηρία, ἃ παρεῖτεν αὐτὸν κοπιᾶσι, καὶ ἐκολάζε, καὶ ἐποίει ὅ ἤθελεν. ταῦτα πάντα νενικηκε, καὶ ἀπέρριψεν ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ κεκράτηκεν ἑαυτοῦ, ὥστε ἐκεῖνα τούτῳ δουλεύσι, καθάπερ ἔστιν ἐκείνοις παρεῖτεον.

Ξ. Ποῖα λέγεις ταῦτα τὰ θηρία; πάνυ γὰρ ἐπιποθῶ ἀκοῦσαι.

Γ. Πρῶτον μὲν, ἔφη, Ἄγνοιαν, καὶ Πλάνην. Ἢ οὐ δοκεῖ σοι θηρία ταῦτα εἶναι;

Ξ. Καὶ πονηρά γε, ἔφην ἐγώ.

Γ. Εἶτα Λύπην, καὶ Ὀδυρμὸν,

& Avaritiam, & Intemperantiam, & reliquam omnem nequitiam. His omnibus imperat, non paret, ut prius?

H. O præclara, inquam ego, facinora, Victoriámque pulcherrimam! verùm illud etiam mihi dicito, quæ vis sit illius coronæ, quâ eum ornari dicebas?

S. Beatifica, ô adolescens. Qui enim eâ potentiâ coronatus fuerit, felix evadit & beatus, neque alibi quàm in seipso spem felicitatis reponit.

H. Quàm præclaram narras victoriam! Ubi verò coronatus est, quid facit, aut quò tendit?

S. Virtutes eum susceptum deducunt ad id loci, unde prius venerat, & ostendunt ei illos, qui ibi versantur, quàm malè & miserè vivunt, utque in vitâ naufragium patiuntur, & errant, & quasi ab hostibus devicti

καὶ τὴν Φιλαργυρίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, καὶ τὴν λοιπὴν ἅπασαν κακίαν. πάντων τούτων κεφαλή, καὶ ἡ κεφαλεῖται, ὥσπερ τὸ πρότερον.

Ξ. Ὦ καλῶν ἔργων, ἔφην ἐγώ, καὶ καλλίστης νίκης! ἀλλὰ σκόπει ἔτι μοι εἰπέ, τίς ἡ δύναμις τοῦ στεφάνου, ᾧ ἔφης στεφανοῦσθαι αὐτόν;

Γ. Εὐδαιμονίαν, ὦ νεανίσκε, ὁ γὰρ στεφανωθεὶς ταύτῃ τῇ δυνάμει, εὐδαίμων γίνεται, καὶ μακαρίζεται, καὶ ἔστι ἔχει ἐν ἑτέροις τοῖς ἐλπίσαι τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλ' ἐν ἑαυτῷ.

Ξ. Ὡς καλὸν τὸ νίκημα λέγεις! ὅταν δὲ στεφανωθῇ, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ἀγόμενον αὐτὸν ὑπολαβοῦσαι αἱ Ἀρεταὶ πρὸς τὸν τόπον ἐκεῖνον, οὗπερ ἦλθε πρότερον, καὶ δείκνυσιν αὐτῷ τοὺς ἐκεῖ ἀγαθοὺς ὄντας, ὡς καλῶς καὶ ἀθλίως ζῶσι, καὶ ὡς ναυαγοῦσιν ἐν τῷ βίῳ, καὶ

victi ducuntur; alii quidem ab Incontinentiâ, alii verò ab Arrogantiâ, alii ab Avaritiâ, alii Vanæ Gloriæ ſtudio, aliique ab aliis malis, ex quibus expedire ſe non valent calamitatibus, quibus conſtricti tenentur, ut ſerventur & huc perveniant; ſed per totum vitæ ſpatium turbantur. Hoc autem patiuntur, quia non poſſunt viam, quæ huc tendit, invenire, quippe obliti ſunt præcepti à Genio dati.

H. Rectè mihi videris dicere. Hoc tamen iterum dubito, quare *Virtutes* eum locum ei monſtrant, unde priùs venerat.

S. Nimirum non ſatis nôrat, neque intelligebat, inquit, quicquam eorum, quæ ibi gerebantur: ſed dubitabat, & propter Ignorantiam & Errorem, quem ebiberat, quæ non erant bona, bona eſſe duxit, & quæ non erant mala, mala. Quare miſerè

πλανᾶσθαι, καὶ ἄγνοιαι καταπεπλησμένοι, ὥσπερ ὑπὸ πολεμίων· οἱ μὲν ὑπ' Ἀκρασίας, οἱ δ' ὑπ' Ἀλαζονείας, οἱ δ' ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἕτεροι δ' ὑπὸ Κενοδοξίας, οἱ δ' ὑφ' ἑτέρων κακῶν, ἐξ ὧν ἡ δύναται ὀκλῦσαι ἑαυτὸν τὴν δεινῶν, οἷς δέδεται, ὥστε σωθῆναι, καὶ ἀφικέσθαι ὧδε· ἀλλὰ ταράττονται διὰ παντὸς τοῦ βίου. τοῦτο δὲ πάσχουσι διὰ τὸ μὴ δύνασθαι τὴν ἐνθάδε ὁδὸν εὑρεῖν· ἐπελάθοντο γὰρ τοῦ Δαιμονίου παραγγέλματος.

Ξ. Ὀρθῶς μοι δοκεῖς λέγειν. ἀλλὰ καὶ τοῦτο πάλιν ἀπορῶ, διὰ τί δεικνύουσιν αὐτῇ τὸν τόπον ἐκεῖνον αἱ Ἀρεταί, ὃν δεῖ ἥκειν τὸ παράπαν.

Γ. Οὐκ ἀκριβῶς ἤδει, ὑφ' ὅτου ἐπέμφθη, ἔφη, οὐδὲν τῇ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐνεδείκνυτο καὶ διὰ τὴν Ἄγνοιαν, καὶ τὴν Πλάνον, ὃν δὴ ἐπεπόνθει, τὰ μὴ ὄντα ἀγαθὰ ἐνόμιζεν ἀγαθὰ εἶναι, καὶ τὰ μὴ ὄντα κακὰ κακά. Διὸ καὶ ἔζη κακῶς,

miserè vixit, ut cæteri, qui ibi versantur. Nunc verò rerum conducibilium scientiam consecutus, & ipse benè vivit, & ipsos cernit, quàm miserè vivunt.

H. Ubi autem omnia contemplatus est, quid agit? aut quò vadit?

S. Quocunque libuerit, inquit. Ubique enim ei adest securitas, ut qui Corycium Antrum tenet. Et quocunque pervenerit, in omnibus benè vivet, cum omni securitate. Excipient enim eum omnes libenter, velut medicum ægri.

H. An & illas mulieres, quas feras esse dicebas, non amplius formidat, nequid detrimenti ab iis patiatur?

S. Nullo modo: neque enim vexabitur ampliùs, vel à Dolore, vel à Tristitiâ, vel ab Incontinentiâ, vel ab Avaritiâ, vel ab Egestate, vel quovis alio malo. Omnibus enim dominatur, & omnibus est superior,

quæ

ὥσπερ οἱ ἄλλοι οἱ ἐκεῖ ἀφικνέμενοι. νῦν ὃ ἀπειληφὼς τὸ ὑπισημαίνον τε συμφερόντων, αὐτός τε καλῶς ζῇ, καὶ τέτους θεωρεῖ ὡς κακῶς πεφύκασιν.

Ξ. Ἐπειδὰν οὖν θεωρήσῃ πάντα, τί ποιεῖ, ἢ ποῖ βαδίζει;

Γ. Ὅπου ἂν βέλτιον, ἔφη· παντάχου γάρ ἐστιν αὐτῷ ἀσφάλεια, ὥσπερ τὸ Κωρύκιον ἄντρον ἔχοντι. καὶ παντάχου ἂν ἀφίκηται, πάντα καλῶς βιώσεται μετὰ πάσης ἀσφαλείας. ὑποδέχονται γὰρ αὐτὸν ἀσμένως πάντες, καθάπερ τὸ ἰατρεῖον οἱ πάσχοντες.

Ξ. Πότερον δὲ καὶ ἐκείνας τὰς γυναῖκας, ἃς ἔφης θηρία εἶναι, οὐκ ἔτι φοβεῖται, μή τι πάθῃ ὑπ' αὐτῶν;

Γ. Οὐδέν. ὃ μὴ διοχληθήσεται, ἔτε ὑπὸ Ὀδύνης, ἔτε ὑπὸ Λύπης, ἔτε ὑπ' Ἀκρασίας, ἔτε ὑπὸ Φιλαργυρίας, ἔτε ὑπὸ Πενίας, ἔτε ὑπ' ἄλλου κακοῦ σφόδρα νός. ἁπάντων γὰρ κεκράτηκε, καὶ ἐπάνω

πάντων

quæ priùs illum moleſtiâ affecerunt, quemadmodum Viperarii. Serpentes enim, qui aliis damnum inferunt ad mortem uſque, illos non lædunt, quia veneni remedium habent. Ità & hunc nihil lædit, eò quod ſuum habet antipharmacum.

H. Rectè mihi dicere videris. Sed hoc mihi inſuper narra, quinam ii ſunt, qui inde à tumulo adveniunt? Quorum alii coronati ſpeciem quandam lætitiæ præ ſe ferunt; alii autem incoronati & deſperabundi tibiis & capitibus attritis eſſe videntur, & à mulieribus quibuſdam detinentur.

S. Coronati quidem ſunt ii qui ſoſpites ad *Diſciplinam* pervenerunt, eamque conſecuti lætantur. Incoronati verò, alii deſperatione à Diſciplinâ recedunt, malè ac miſerè affecti; alii ignaviâ deterriti, licèt ad Tolerantiam aſcendiſſent, retrò tamen

πάντων δεῖ πολὺ μᾶλλον αὐτὸν λυπεῖν, καθάπερ οἱ ἐχιδνῆοι. τὰ γὰρ θηρία δήπου πάντας τοὺς ἄλλους κακοποιεῖν μέχρι θανάτου, ἐκείνους δὲ λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον αὐτοὺς τοῦτο. Καὶ τοῦτον δὲν λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφάρμακον.

Ξ. Καλῶς ἐμοὶ δοκεῖς λέγειν. ἀλλ' ἔτι τοῦτό μοι εἰπέ, τίνες εἰσὶν ὅτοι οἱ δοκοῦντες ἐκεῖθεν ἀπὸ τοῦ βίου σωφρονέστερον διάγειν; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν ἐσεφανωμένοι ἐμφασιν ποιοῦσιν σωφροσύνης τινός· οἱ δὲ ἀσεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι, καὶ τὰς κόμας καὶ τὰς κεφαλὰς δοκοῦσι περιφθαι· κατέχονται δ' ὑπὸ γυναικῶν τινων.

Γ. Οἱ μὲν ἐσεφανωμένοι, σεσωσμένοι εἰσὶ πρὸς τὴν Παιδείαν, καὶ σωφρονοῦνται, τετυχηκότες αὐτῆς· οἱ δὲ ἀσεφάνωτοι, οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι ὑπὸ τῆς Παιδείας, ἀνακράπτουσι, κακῶς καὶ ἀλλοίως διακειμένοι. οἱ δὲ ἀποδεδειλιακότες, καὶ ἀνα-

men iter flectunt, & nullo certo tramite vagantur.

H. Mulieres verò eos sequentes, quænam sunt?

S. Tristitiæ, inquit, & Dolores, & Desperationes, & Ignominiæ & ignorantiæ.

H. Omnia mala dicis eos sequi.

S. Imò per Jovem omnia, inquit, eos insequuntur. Ubi verò hi in primum septum ad Luxuriam & Incontinentiam redierunt, non jam semet-ipsos incusant; sed illicò Disciplinæ, & id iter ingressis maledicunt, *clamantes* quàm æruminosi & miseri & infelices sint, qui eâ vitâ, quam ipsi agant, relictâ, male vivunt, nec perfruuntur ipsorum bonis.

H. Quæ verò bona esse dicunt?

S. Luxuriam & Incontinentiam, ut summatim dicam. Nam pecudum more gulæ servire maximorum bono-

ἀναβεβηκότες πρὸς τὴν Καρτερίαν, πάλιν ἀναπίμπλησι, καὶ πλανῶνται ἀνοδίᾳ.

Ξ. Αἱ γυναῖκες, αἱ μετ' αὐτῆς ἀκολουθοῦσαι, τίνες εἰσὶν αὗται;

Γ. Λύπαι, ἔφη, καὶ Ὀδυνίαι, καὶ Ἀθυμίαι, καὶ Ἀδοξίαι, καὶ Ἄγνοιαι.

Ξ. Πάντα κακὰ λέγεις αὐτοῖς ἀκολουθεῖν.

Γ. Νὴ Δία, πάνυ, ἔφη, ἀκολουθοῦσιν· ὅταν γὰρ ὅστις ἐμβάληται εἰς τὸ πρῶτον τοῦτο βολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, οὐκ αὐτὰς παύσεται, ἀλλ' οὐδὲν κακῶς λέγουσι καὶ τὴν Παιδείαν, καὶ τὰς ἐκεῖσε βαδίζοντας, ὡς παλαίπωροι καὶ ἄβλιοί εἰσι καὶ κακοδαίμονες, οἱ τὸν βίον τὸν παρ' αὐτοῖς ἀπολιπόντες κακῶς ζῶσι, καὶ οὐκ ἀπολαύουσι τῶν παρ' αὐτοῖς ἀγαθῶν.

Ξ. Ποῖα δὴ λέγουσιν ἀγαθὰ εἶναι;

Γ. Τὴν Ἀσωτίαν, καὶ τὴν Ἀκρασίαν, ὡς ἔστιν ἂν τις ὅτι κεφαλαίῳ τὸ δὲ συνω-

bonorum fruitionem esse arbitrantur.

H. Illæ verò alteræ mulieres, quæ inde adveniunt, hilaresque & ridentes, quænam vocantur?

S. *Opiniones*, inquit; quæ perductis ad *Disciplinam* iis, qui ad Virtutes ingressi sunt, redeunt, ut alios adducant, & renuncient eos jam factos esse beatos, quos modò adduxerant.

H. Utrum igitur, inquam ego, ipsæ introò ad *Virtutes* ingrediuntur?

S. Nequaquam, inquit. non enim fas est *Opinionem* ad *Scientiam* introire: sed *Disciplinæ* illos tradunt. Quibus à *Disciplinâ* acceptis, redeunt illæ denuo alios adducturæ; veluti naves, expositis oneribus, iterum revertuntur, & aliis mercibus implentur.

H. Hæc sanè, inquam, mihi videris

συμφορᾶς βουλημάτων τέλος, ἀπολαῦσιν μεγίστων ἀγαθῶν ἡγοῦνται εἶναι.

Ξ. Αἱ δ' ἑτέραι γυναῖκες, αἱ ἐκεῖθεν παραγινόμεναι, ἵλαοί τε καὶ γελῶσαι, τίνες καλοῦνται;

Γ. Δόξαι, ἔφη· καὶ ἀναγκάζουσι πρὸς τὴν Παιδείαν τὰς εἰσελθούσας πρὸς τὰς Ἀρετάς, ἀναχάμπτουσιν ὅπως ἑτέρους ἀγάγωσι, καὶ ἀναγκάζουσιν ὅτι εὐδαίμονες ἤδη γεγόνασιν ὃς πότε ἀπήγαγον.

Ξ. Πότερον οὖν, ἔφην ἐγώ, αὗται ἴσως πρὸς τὰς Ἀρετὰς εἰσπορεύονται;

Γ. Ἔφη, Οὔ. ὁ γὰρ δῆμος Δόξαν εἰσπορεύει πρὸς τὴν Ἐπιστήμην, ἀλλὰ τῇ Παιδείᾳ παραδιδόασιν αὐτούς. εἶτα, ὅταν ἡ Παιδεία παραλάβῃ, ἀναχάμπτουσιν αὖται πάλιν, ἄλλους ἄξουσι ὥσπερ αἱ νῆες, τὰ φορτία ἐξελόμεναι, πάλιν ἀναχάμπτουσιν, καὶ ἄλλων τινῶν γεμίζονται.

Ξ. Ταῦτα μὲν δὴ καλῶς μοι δοκεῖς, ἔφην,

deris rectè enarrâſſe; ſed illud nobis nondum declarâſti, quid Genius vitam ingreſſuris imperat agendum.

S. Ut bono ſint animo, inquit; quapropter & vos bono animo eſtote. Enarrabo enim omnia, & nihil prætermittam.

H. Rectè dicis, inquam ego.

S. Rurſus igitur protensâ manu, inquit, videtiſne mulierem illam, quæ cæca eſſe videtur, & rotundo ſaxo inſiſtere, quam vobis modò dixi *Fortunam* vocari?

H. Videmus.

S. Huic, inquit, nullam ut habeant fidem monet, neve quicquam ſtabile turpmve eſſe credant, quod ab eâ acceperint, neque ut propria ducant. Nihil enim impedit, quin omnia hæc auferat, & alteri donet: ſæpe enim id agere conſuevit. Ob eamque cauſam monet, ne patiantur

ἔφω, ἐζηγῆς. ἀλλ' ἐκεῖνο ἤδεπω ἡμῖν δεδήλωκας, τί ποτε ἐστὶ τὸ Δαιμόνιον τὸ ς εἰσπορευομένοις εἰς τὸ βίον ποιεῖν.

Γ. Θαρρεῖν, ἔφη. διὸ καὶ ἡμεῖς θαρρεῖτε πάντα δὲ ἐζηγησόμεθα, καὶ ἐὰν πῶς ἀδολεσχῶμεν.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφω ἐγώ.

Γ. Ἐκέσθαι οὖν τὸ χρεὼ πάλιν, Ὁρᾶτε, ἔφη, τὴν γυναῖκα ἐκείνην, ἣ δοκεῖ τυφλή πως εἶναι, καὶ ἡ πύλη περιγράφει ἐφάπτεται, ἣν καὶ ἄρτι ἡμεῖς εἰσιόντες Τύχη καλεῖται;

Ξ. Ὁρῶμεν.

Γ. Ταύτην καλοῦσι, ἔφη, μὴ πεῖθειν, καὶ βέβαιον μηδὲν πείθειν, μηδὲ ἀσφαλὲς ἔχειν, ὅ, τι ἂν παρ' αὐτῆς λάβῃ τις, μηδὲ οἷς ἔδια ἡγεῖσθαι, ἐὰν γὰρ κωλύσει ταῦτα πάλιν ἀφελέσθαι, καὶ ἑτέροις διδόναι πολλάκις γὰρ τοῦτο εἰωθε ποιεῖν. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν καλοῦσι

tur se ab illius muneribus vinci, neve gaudeant cum largiatur; neve doleant, cum auferat, utque eam neque vituperent, neque laudent. Nihil enim cum ratione facit, sed temerè omnia & fortuitò, ut ante vobis dixi. Quare Genius monet, nè mirentur, quicquid illa faciat, neve malos imitentur nummularios. Illi etenim pecuniâ ab hominibus acceptâ gaudent, suamque esse judicant: ubi verò repetitur, indignantur, & pessimè secum agi putant, oblitiscuntur nimirum eâ conditione depositam se accepisse, ut absque ullo impedimento Creditor reciperet: eodem igitur modo jubet Genius *homines* erga illius munera esse affectos, & meminisse ejusmodi Fortunæ esse ingenium, ut, quæ dedit, eripiat, & illico longè pluea donet; iterumque non solum auferat, quæ antè dederat, sed & quæ ipsi antè habuerint. Quæ igitur donat, ab

πρὸς ἑαυτὸν δόξεις ἐχειν τὰ ἐναντία τοῖς νέοις, καὶ μήτε χαίρειν ὅταν διδῶ, μήτε ἀνιᾶσθαι ὅταν ἀφαιρῶμαι, καὶ μήτε φέρειν αὐτὰ, μήτε ἐπαινεῖν. οὐδὲν γὰρ ποιεῖς μετὰ λογισμοῦ, ἀλλ' εἰκῇ, καὶ ὡς ἔτυχε, πάντα, ὥσπερ ἐγὼ ἔφην ὑμῖν ἔλεξα. διὰ τοῦτο οὖν τὸν Δαίμονον πολλὰ εἰκὸς μὴ θαυμάζειν, ὃ πᾶν ἀνθρώποις αὐτὸν, μηδὲ γίγνεσθαι ὁμοίους τοῖς κακοῖς τρεπτοῖς. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι, ὅταν μὲν λάβωσι τὸ ἀργύριον ἢ τὰ ἄλλα τὰ τῶν ἀνθρώπων, χαίρουσι, καὶ ἴδιον νομίζουσιν εἶναι. ὅταν δ' ἀπαιτῶνται, ἀγανακτοῦσι, καὶ δεινὰ οἴονται πάσχειν, ὅτι ἀπὸ τοσούτου ἐλάβομεν καὶ διήρκεσαν, ἐφ' ὃ οὐδὲν ἡμέτερον ἦν. ὁ δὲ σοφὸς πολλὰ κερδαίνειν τὸν Δαίμονον καὶ ἄνευ τῆς παρ' αὐτοῦ δόσιν, καὶ μνημονεύειν, ὅτι παρ' αὐτῶν ἔχει φύσιν ἣν ἔχομεν, ὥσπερ ἃ δέδωκεν, ἀφελόμενος καὶ παλιν ἔχειν πάλιν δίκαιος ἂν εἴη πάλιν ἀφελόμενος ἃ δέ-

eâ accipi jubet, & protinus, qui nacti ſunt, avolare ad ſtabilem ſecuramque largitionem.

H. Quænam illa eſt? inquam.

S. Quam ab Eruditione ſunt accepturi, ſi eò pervenerint incolumes.

H. Ea verò quænam eſt?

S. Vera Scientia, inquit, rerum utilium largitioque firma, & tuta, & immutabilis: Jubet igitur ad eam celeriter confugi, cumque ad mulieres illas venerint, quas ſuprà dixi, Incontinentiam & Luxuriam appellari, etiam illinc actutum jubet diſcedi, & ne his quidem Fidem haberi ullam donec ad falſam Diſciplinam pervenerint. Ibique jubet eos pauliſper immorari & quicquid libuerit ab eâ tanquam viaticum accipere, deinde illinc abire rectà ad veram Diſci-

δωκεν. ὐ μόνον ᾧ, ἀλλὰ καὶ τὰ παρόν-
πάρχοντα, ἃ νῦν διὰ ᾧ κελεύει λαμ-
βάνειν παρ' αὐτῆς, καὶ σωτήμως ἀπαλ-
λαττεῖν ἔχοντα πρὸς τ βεβαίαν καὶ ἀσφα-
λῆ δόσιν.

Ξ. Ποίαν ταύτην; ἔφην ἐγώ.

Γ. Ἣν λήψονται παρὰ τ Παιδείας,
ἰὼν Ἀμαθωνδῶσιν ἐκεῖ.

Ξ. Αὕτη δ' ἐν τίς ἐστιν;

Γ. Ἡ ἀληθὴς Ἐπιστήμη, ἔφη, τῶν
συμφερόντων, καὶ ἀσφαλὴς δόσις, καὶ
βεβαία, καὶ ἀμεταβλητος. φεύγειν δ' ἐν
κελεύει συντόμως πρὸς ταύτην· καὶ ὅ-
ταν ἔλθωσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκεί-
νας, ἃς καὶ πρότερον εἶπον, ὅτι Ἀκρα-
σία καὶ Ἡδυπάθεια καλοῦνται, καὶ ἐντεῦ-
θεν κελεύει σωτόμως ἀπαλλάττεσθαι,
καὶ μὴ πιστεύειν μηδὲ ταύταις μηδέν,
ἕως ἂν πρὸς τ Ψυδοπαιδείαν ἀφι-
κωνται. κελεύει οὖν αὐτοῖς χρόνον τινὰ
ἐνδιατρῖψαι, καὶ λαβεῖν ὅ, τι ἂν βέ-

Disciplinam. Hæc ea sunt quæ Genius præcipit. Quicunque igitur hisce contraria agit aut negligit, malus malè perit. Et Fabula quidem Hospites, quæ in Tabula continetur, hujusmodi est. Si quid verò de his singulis ulterius interrogare libet, nulla in me erit mora, ego enim vobis dicam.

H. Rectè, inquam ego, dicis. Quid ergo Genius jubet eos accipere à falsâ Disciplinâ?

S. Ea quæ utilia esse videntur.

H. Quænam ergo illa sunt?

S. Literæ, & cæteræ Disciplinæ, quas & Plato dicit adolescentibus fræni vim habere, ut ne ad alia pejora distrahantur.

H. Num verò has accipiat necesse

λωνίδη παρ' αὐτῆς, ὥσπερ ἐρώδιον· εἶτα ὀντιῦ δὴν ἀπιέναι πρὸς τὴν ἀλκιβιάδου Παιδείαν συντάξοντα. Ταῦτ' ἔστιν, ἃ προσδοκᾷ τὸ Δαιμόνιον. Ὅσῳ τοίνυν παρ' αὐτὰ πράττει ἢ πράξει, τοσούτῳ πολλαὶ κακὸς κακῶς. Ὁ δὴ μῦθος, ὦ ξένοι, ὁ ἐν τῷ πίνακι, τοῖς τῶν ἡμῶν ἔστιν. εἰ δέ τι προσυπεδέσθαι δεῖ ἑκάστου τούτων, οὐδὲν φθόνος. ἐγὼ δ' ὑμῖν φράσω.

Ξ. Καλῶς λέγεις, ἔφην ἐγώ. ἀλλὰ τί κελεύει αὐτοὺς τὸ Δαιμόνιον λαβεῖν παρὰ τῆς Εὐδοπαιδείας;

Γ. Ταῦθ' ἃ δοκεῖ εὔχρηστα εἶναι.

Ξ. Ταῦτ' οὖν τίνα ἐστί;

Γ. Γράμματα, ἔφη, καὶ τὰ τῶν ἄλλων μαθημάτων· ἃ καὶ Πλάτων φησὶν ὥσπερ χαλινὸν τῆς θυμικῆς ἕξεως ἔχειν τοῖς νέοις, ἵνα μὴ εἰς ἕτερα παρεκτρέπωνται.

Ξ. Πότερον δ' ἀνάγκη ταῦτα λέ-

est, si quis pervenire velit ad veram Disciplinam, necne?

S. Nulla quidem necessitas, inquit, utiles tamen sunt illæ, etsi nihil conferant, quò meliores fiant homines.

H. Itane ergo dicis, eas nullatenus utiles esse?

S. Dico. Licet enim vel sine his meliores fieri, neque tamen inutiles sunt etiam istæ. Ut enim per interpretem ea quæ dicuntur aliquo modo conjicimus, non tamen omnino incommodum fuerit nos ipsos linguam illam accuratius callere, quamvis aliquid per interpretem perceperimus; ita sine his Disciplinis nihil vetabit nos meliores fieri.

H. Nihil ergo magis proficiunt hi Disciplinarum sectatores, ad se reddendos meliores cæteris hominibus?

S. Quomodo, inquit, præstarent cæteris,

βεῖν, εἰ μέλλοι τις ἥξειν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν, ἢ οὔ;

Γ. Ἀναγκη μὲν οὐδαμία, ἔφη, χρήσιμα μὲν τοί ἐστι. πρὸς ἓν δὲ τὸ βελτίους ἡμέας ὀλέγου συμβάλλεσθαι ταῦτα.

Ξ. Οὐδὲν ἄρα λέγεις ταῦτα χρήσιμα εἶναι πρὸς τὸ βελτίους ἡμέας ἄνδρας;

Γ. Ἔστι γὰρ καὶ ἄνδυ τούτων βελτίους ἡμέας. ὅμως δὲ σοὶ ἄχρηστα κακεῖνά ἐστιν. ὡς γὰρ δὶ ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα πρὸς, ὅμως μὲν τοί γε σοὶ ἄχρηστον ἦν, καὶ ἡμᾶς αὐτὺς τῷ φωνῇ ἀκριβεστέραν ἔχειν, κἂν τι σωφρονοῦμεν. οὕτω ἄνδυ τούτων τῶν μαθημάτων ὀλέγου κωλύει ἡμέας.

Ξ. Πότερον ὀλέγου περέχειν ἤ τοι οἱ μαθηματικοὶ, πρὸς τὸ βελτίους ἡμέας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;

Γ. Πῶς μέλλει περέχειν, ἐπειδὰν φαίνωνται

cæteris, cum conſtet eos non minus errare de bonis & malis, quàm reliquos mortales, & omnibus vitiis implicari? Nihil enim impedit, quin qui calleat Litteras & intelligat Diſciplinas omnes, tamen ſit æque ebrius & intemperans, & avarus, & injuſtus & proditor, & denique amens.

H. Multos profecto ejuſmodi videre licet, inquam ego.

S. Quæ ergo, inquit, illis prærogativa ob iſtas Diſciplinas ut in viros evadant meliores?

H. Nequaquam apparet ex hac ratione. Sed quæ cauſa eſt, inquam ego?

S. Quia in ſecundo ſepto verſantur, quaſi ad *veram Diſciplinam* appropinquantes.

H. Et quid hoc juvat illos, inquam? cum ſæpe liceat videre multos

φαίνονται παιδημάτοι περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν ὥσπερ οἱ ἄλλοι, καὶ ἔτι κατεχόμενοι ὑπὸ πάσης κακίας; Οὐδὲν γὰρ κωλύει, εἰδέναι μὲν γράμματα, καὶ καλέχειν τὰ μαθήματα πάντα, ὁμοίως δὲ μέθυζον καὶ ἀκρατῆ εἶναι, καὶ φιλάργυρον, καὶ ἄδικον, καὶ πεοδότιν, καὶ τὸ πέρας ἄφρονα.

Ξ. Ἀμέλει πολλοὺς τοιούτους ἐσὶν ἰδεῖν.

Γ. Πῶς οὖν ὅτοι πεοέχυσιν, ἔφη, εἰς τὸ βελτίους ἄνδρας ἡμᾶς ἐξ, ἕνεκα τούτων ἢ μαθημάτων;

Ξ. Οὐδαμῶς φαίνεται, ἐκ τούτου τοῦ λόγου. Ἀλλὰ τί ἐσιν, ἔφην ἐγὼ, τὸ αἴτιον;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ διαπέρᾳ πλεονάζῃ διατελοῦσιν, ὥσπερ ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν.

Ξ. Καὶ τί τοῦτο ὠφελεῖ αὐτοὺς, ἔφη, ὅταν πολλάκις ἐσὶν ἰδεῖν ἀναγιγνα-

μένους

multos ex primo ſepto ab Intemperantia cæteriſque vitiis pervenire ad tertium ſeptum, ad *veram Diſciplinam*, qui hos Diſciplinarum Sectatores præterevnt?

S. Qua igitur in re præſtant indoctis, cum ipſi tardiores ſint aut indociliores ad veram ſcientiam addiſcendam?

H. Quomodo iſtud, inquam?

S. Quod in ſecundo ſepto, ſi nihil aliud, ſimulant utique ſe ſcire quæ neſciunt. Cujus ſententiæ quamdiu fuerint, tardos omnino eos eſſe neceſſe eſt ad *veram Diſciplinam* expetendam. Deinde alterum illud non vides, opiniones quoque ex primo ſepto ad illos ſimiliter ingredi? Quare nihilo cæteris hi meliores ſunt, niſi ad hos etiam accedat pœnitentia, perſuaſumque habuerint ſe non veram ſed falſam Diſciplinam habere, per quam decipiuntur.

μένης ἐκ τῦ πρώτυ περιβόλυ ἀπὸ τῆς Ἀκρασίας, καὶ τῆς ἄλλης κακίας, εἰς τ τρίτον περίβολον, πρὸς τὴν Παιδείαν τὴν ἀληθινήν, οἱ τότες τὰς μαθηματικὰς παρελλάτθυσιν;

Γ. Ὥς, πῶς ἔτι προέχυσιν ἄρα ἢ ἀκίνητόν τι, ἢ δυσμεταθετέρoι εἰσί;

Ξ. Πῶς, ἔφην, τῦτο, ἐγώ;

Γ. Ὅτι ἐν τῷ δευτέρῳ περιβόλῳ, εἰ μηδὲν ἄλλο, προσαισθάνονται γε ὅπερ οὐκ οἴδασιν, ἕως δ' ἂν ἔχωσι ταύτην τὴν δόξαν, ἀκινήτους αὐτὰς ἀνάγκη εἶναι πρὸς τὸ ὁρμᾶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν Παιδείαν. Εἶτα τὸ ἕτερον οὐχ ὁρᾷς, ὅτι καὶ αἱ Δόξαι ἐκ τῦ πρώτυ περιβόλυ εἰσπορεύονται πρὸς αὐτὰς ὁμοίως; Ὥς γε οὐδὲν ὕστοι ἐκείνων βελτίους εἰσὶν, ἐὰν μὴ καὶ τέτοις σωφρὴ Μεταμέλεια, καὶ πείθῶσιν, ὅτι οὐ Παιδείαν ἔχυσιν, ἀλλὰ Ψευδοπαιδείαν,

δι

cipiuntur; atque ita affecti ſalvi eſſe nequeunt. Et vos igitur, ô hoſpites, ita facite, & immoramini prædictis, donec habitum nacti fueritis; ſed de his ſæpius conſiderandum, & nihil intermittendum, cæteraque præter rem ducenda, ſi ſin minus, nullus vobis redibit fructus ex iis quæ auditis.

H. Faciemus, inquam. Hoc autem enarra, cur bona non ſint quæcunque accipiunt homines à fortunâ; ut vita, ſalus, divitiæ, gloria, liberi, victoria, cæteraque, his ſimilia; contraque ea, quæ ſunt his oppoſita, cur mala non ſint: valde enim abſurdum & incredibile dictum videtur.

S. Age itaque, enitere, inquit, ut reſpondeas quod tibi videtur de iis quæ rogâro.

H. Sed hoc faciam, inquam ego.

S. Utrum

δι' ἣν ἀπολῶνται, ἵνα μὴ ἁμαρτάνωσι, οὐκ ἂν πολὺ σωθεῖεν. Καὶ ὑμᾶς τοίνυν, ὦ ξένοι, ἔφη, ἵνα τοῦτο ποιῆτε, καὶ συναμελείβετε τοῖς λεγομένοις, μέχρις ἂν ἔξω λαβεῖν. ἀλλὰ περὶ τῶν αὐτῶν πολλάκις θεᾶσθαι τοιούτων, ἐᾶν μὴ ἀμελεῖσθαι· πρὸ γὰρ ἄλλα πάντα ἡγήσασθαι. εἰ δὲ μή, οὐδὲν ὄφελος ἔστιν ἂν τοῦ ἀκούειν.

Ξ. Πῶς λέγεις, ἦν δ' ἐγώ. Τοῦτο δ' ἐξήγησαι, πῶς οὐκ ἔστιν ἀγαθὰ, ὅσα λαμβάνουσιν οἱ ἄνθρωποι παρὰ τῆς Τύχης. οἷον τὸ ζῆν. τὸ ὑγιαίνειν, τὸ πλουτεῖν, τὸ δοξάζειν, τὸ τέκνα ἔχειν, τὸ νικᾶν, καὶ τἄλλα ὅσα τιμᾶται παρὰ πολλοῖς ἢ πόλιν, τὰ ἐναντία πῶς οὐκ ἔστι κακά· πάντα γὰρ ἡμῖν παράδοξον καὶ ἄπιστον δοκεῖ τὸ λεγόμενον.

Γ. Ἀλλὰ τοίνυν πειρᾶ, ἔφη, ἀποκρίνασθαι πρὸς ἃ φαινόμενα, περὶ ὧν ἄν σε ἐρωτῶ.

Ξ. Ἀλλὰ ποιήσω τοῦτο, ἔφην ἐγώ.

Γ. Πότερον

S. Utrum igitur ei, qui male vivit, bonum est vivere?

H. Non mihi videtur, sed malum, inquam ego.

S. Quo pacto igitur, inquit, bonum est vivere, si illi malum est?

H. Quia male quidem viventibus, malum mihi videtur esse vivere, bene autem viventibus bonum.

S. Et malum igitur dicis esse, vivere, & bonum?

H. Ego vero.

S. Cave absurdè loquaris. Fieri enim non potest, ut res eadem & mala & bona sit. Sic enim & utilis & noxia foret, & expetenda & fugienda simul semper.

H. Absurdum illud quidem. Sed, quomodo si cui male vivere contingat, eidem quoque malum contingat, malum ipsum vivere est?

Γ. Πότερον ἂν κἀν κακῶς τις ζῇ, ἀγαθὸν ἐκεῖνο τὸ ζῆν;

Ξ. Οὔ μοι δοκεῖ· ἀλλὰ κακόν, ἔφη ἐγώ.

Γ. Πῶς ἂν ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ ζῆν, ἔφη, εἴπερ τοῦτο ἐστὶ κακόν;

Ξ. Ὅτι τοῖς μὲν κακῶς ζῶσι, κακὸν μοι δοκεῖ εἶναι· τοῖς δὲ καλῶς, ἀγαθόν.

Γ. Καὶ κακὸν ἄρα λέγεις τὸ ζῆν, καὶ ἀγαθὸν εἶναι;

Ξ. Πάνυ γε.

Γ. Μὴ ἐν ἀπορίᾳ νῦν λέγων ἀδύνατον ἦ, τὸ αὐτὸ ἅμα κακὸν καὶ ἀγαθὸν εἶναι. οὕτω γὰρ καὶ ὠφέλιμον καὶ βλαβερὸν ἂν εἴη, καὶ αἱρετὸν καὶ φευκτὸν ἅμα ἔσται.

Ξ. Ἀπόδοκον μοὶ φαίνεται. Ἀλλ' ἔστω, εἰ τὸ κακῶς ζῆν τῷ κακὸν ὑπάρχει, κακόν τι ὑπάρχει αὐτῷ, κακὸν αὐτὸ τὸ ζῆν ἐστιν.

S. Atqui non idem est, inquit, vivere & male vivere. An non & tibi videtur?

H. Profecto nec mihi videtur esse idem.

S. Vivere igitur non est malum, quoniam si esset malum in se, etiam bene viventibus malum utique esset. Vitam enim haberent quæ malum esset.

H. Vera mihi dicere videris.

S. Quoniam igitur utrisque & male & bene viventibus vivere contingit, vivere neque malum fuerit neque bonum; sicut nec secare & urere in ægrotantibus est morbosum & salubre. Sic & in Vita ipsâ sunt hæc, ut itaque ita tecum considera, utrum malis vivere male, an mori bene & fortiter.

H. Ego vero honeste mori malo.

S. Ergo neque mori malum est.

Γ. Ἀλλ' ἆρα τὸ ἀμπὼ, φῆναι, πάντα ἀρχὴ τὸ ζῆν τῷ κακῶς ζῆν. ἢ ὅ σοι φαίνεται;

Ξ. Ἀμέλει καὶ ἐμοὶ δοκεῖ τὸ αὐτὸ εἶναι.

Γ. Τὸ κακῶς τοίνυν ζῆν κακόν ἐστι. Τὸ δὲ ζῆν ἀγαθόν ἐστιν· ἐπεὶ εἰ μὴ κακὸν, τοῖς ζῶσι καλῶς κακὸν ἂν οὐκ ὑπῆρχεν, ἐπεὶ τὸ ζῆν αὐτοῖς ὑπῆρχεν, ὅπερ ἐστὶ κακόν.

Ξ. Ἀληθῆ μοι δοκεῖς λέγειν.

Γ. Ἐπεὶ τοίνυν ἀμφοτέροις συμβαίνει τὸ ζῆν, καὶ τοῖς κακῶς ζῶσι, καὶ τοῖς καλῶς, εἰκὸς ἂν εἴη ὅτι ἀγαθὸν εἶναι τὸ ζῆν, ὅταν κακόν. ὥσπερ δοκεῖ τὸ πλουτεῖν, καὶ κάμνειν, ἐν τοῖς ἄρρωστοῦσιν ἐστι γνῶναι καὶ σημεῖον, ὅτι ἐστὶ τοῦτο καὶ ὅτι τῷ ζῆν ἐστι ταῦτα. Σὺ τοίνυν ἔσοπτρον ἡμῖν ποίησαι ἂν βέλοιο, ζῆν κακῶς, ἢ ἀποθανεῖν καλῶς καὶ ἀνδρείως;

Ξ. Ἀποθανεῖν ἔμοιγε καλῶς.

Γ. Οὐκοῦν δῆλον τὸ ἀποθανεῖν κακόν

 ἐστιν,

Siquidem ſæpe optabilior mors eſt vitâ.

H. Ita eſt.

S. Eadem ergo ratio eſt & de ſanitate & morbo. Sæpe enim valere non prodeſt, & contra, cum ita caſus tulerit.

H. Vera dicis.

S. Age vero, & de divitiis eodem modo conſideramus; ſi modo illud conſiderare eſt, quod ſæpe videre licet, divitias alicui ſuppetere eundemque male & miſere vivere.

H. Multos ſane per Jovem.

S. Nihil igitur eis Divitiæ conferunt ad bene vivendum?

H. Non videtur. Ipſi enim pravi ſunt.

S. Viros ergo bonos non Divitiæ faciunt, ſed Diſciplina.

H. Veriſimile quidem id.

S. Hac ergo ratione qui bonum

 ſunt

ἐστιν, εἴπερ μὴ μᾶλλον ἐστὶ πολλάκις τὸ ἀπολαυεῖν τοῦ ζῆν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

Γ. Οὐκοῦν ὁ αὐτὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ ὑγιαίνειν, καὶ νοσεῖν. πολλάκις γὰρ ἀσυμφέρει ὑγιαίνειν, ἀλλὰ κἀναγκαῖον, ὅταν ἡ περίστασις τοιαύτη.

Ξ. Ἀληθῆ λέγεις.

Γ. Ἆρ' οὖν, σκεψώμεθα καὶ περὶ τοῦ πλουτεῖν ὧδε εἰ δεωρεῖν ἐστιν, ὡς πολλάκις ἐστὶν ἰδεῖν κακῶς πλοῦτον, καὶ κακῶς ζῶντα τοῦτον καὶ ἀσυμφόρως.

Ξ. Νὴ Δία, πολλοὺς γε.

Γ. Οὐκοῦν ὠφελεῖν τούτους ὁ πλοῦτος βοηθοῦντας εἰς τὸ ζῆν καλῶς;

Ξ. Οὐ φαίνεται. αὐτοὶ γὰρ φαῦλοί εἰσιν.

Γ. Οὐκοῦν τὸ ἀνωφελὲς εἶναι, ἐγχωρεῖ τῷ πλούτῳ. πολλοῖς, ἀλλὰ μὴ πᾶσιν.

Ξ. Εἰκὸς γε.

Γ. Ἐπὶ πᾶσι ἄρα τῷ λόγῳ πᾶς ὁ πλοῦτος

sunt Divitiæ, si ad meliores reddendos possessores suos non conferunt?

H. Ita videtur.

S. Ergo ne expedit quidem non nullis esse divitibus, cum divitiis uti nesciunt.

H. Mihi ita videtur.

S. Quomodo igitur bonum id esse, aliquis judicabit, quo sæpe carere prodest?

H. Nullatenus.

S. Siquis igitur Divitiis recte & prudenter uti noverit, bene & feliciter vivet, sin minus, male.

H. Verissime dicere hoc mihi videris.

S. Sed ut rem omnem summatim complectar, colere hæc tanquam in se bona, aut spernere tanquam mala: id ipsum est, quod perturbat homines, & lædit; cum ea, inquam, & colunt & in iis solis consistere

πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἴσχυ, εἴπερ ἐ βούλεται τις ἔχειν αὐτὸν εἰς τὸ βέλτιστος εἶναι καὶ φαίνεσθαι.

Γ. Οὕτως ἐστὶ καὶ συμφέρει τοῦτο ἐντὸς πλοίου, ὅταν μὴ ἐθέλῃς ἀνάλωτος πρὸς πλοῦτῳ χρῆσθαι.

Ξ. Δοκεῖ μοι.

Γ. Πῶς ἂν τοίνυν τις χρήσαιτο ἀγαθὸν εἶναι, ὃ πολλάκις ἐ συμφέρει κατάρχειν;

Ξ. Οὐδαμῶς.

Γ. Οὐκοῦν εἰ μή τις ἐθέλοι σπουδάζειν χρῆσθαι κακῶς καὶ ἐμπείρως, εὖ βιώσεται εἰ ἦ μή, κακῶς.

Ξ. Ἀληθέστατα μοι δοκεῖς τοῦτο λέγειν.

Γ. Καὶ τὸ σύνολον ἦ, τὸ τιμᾶν πάντας ὡς ἀγαθοὺς ὄντας, ἢ ἀτιμάζειν ὡσαύτως; τοῦτο ἐστὶ τὸ σταθερὸν τῆς ἀνθρωπίνης καὶ βλακώδους, ὅταν τιμῇ τις πάντα ὡσαύτως, καὶ ὁτιοῦν ἀξιόπιστον

sistere felicitatem opinantur, & omnia quantumvis impia eorum gratia consequenter faciunt. Hæc autem propter ipsam veri boni Ignorantiam patiuntur. Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in Divitiarum possessionem ex pessimis ac turpissimis facinoribus, veluti, inquam, ex proditionibus, & deprædationibus, & homicidiis, & calumniis, & rapinis, aliisque compluribus ac pravis operibus.

H. Ita res est.

S. Si igitur ut par est, ex malo bonum nullum provenit, divitiæ vero ex malis facinoribus proveniunt; divitias nequaquam bonum esse necesse est.

H. Sic ex isto sermone contingit.

S. Cæterum ne sapientia quidem nec justitia ex malis operibus acquiri possunt, neque itidem injustitia & insipientia ex bonis operibus.

μένων εἶναι τὸ δ' ἀμφοτέρων· καὶ πάνυ ἐπιμόνως πειρᾶσθαι ἕνεκα τούτων, καὶ τὸ ἀσεβέσι καὶ ἀδικοῦσι εἶναι. ταῦτα δὲ πάσχουσι μετὰ τοῦ ἀγαθοῦ ἄγνοιαν. Ἀγνοοῦσι γάρ, ὅτι οὐ γίνεται ἐκ κακῶν ἀγαθόν. Πλοῦτον δέ ἐστι πολλοὺς κτησαμένους ἰδεῖν ἐκ κακῶν καὶ αἰσχρῶν ἔργων· οἷον λέγω ἐκ τοῦ προδιδόναι καὶ λῃστεύεσθαι καὶ ἀνδροφονεῖν καὶ συκοφαντεῖν καὶ ἀποστερεῖν καὶ ἐξ ἄλλων πολλῶν καὶ μοχθηρῶν.

Ξ. Ἔστι ταῦτα.

Γ. Εἰ τοίνυν γίνεται ἐκ κακοῦ ἀγαθὸν μηδὲν, ὥσπερ εἰκός· πλοῦτος δὲ γίνεται ἐκ κακῶν ἔργων· ἀνάγκη μὴ εἶναι ἀγαθὸν τὸ πλοῦτον.

Ξ. Συμβαίνει οὕτως ἐκ τούτου τοῦ λόγου.

Γ. Ἀλλ' οὐδὲ τὸ φρονεῖν γε οὐδὲ δικαιοπραγεῖν ἐστὶ κτᾶσθαι ἐκ κακῶν ἔργων. Ὡσαύτως δὲ οὐδὲ τὸ ἀδικεῖν

ribus. Neque enim ipsa simul consistere possunt. Divitias vero & gloriam, & victorias, & reliqua his similia multâ cum pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quare hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia vero malum.

H. Recte, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

FINIS.

ἀδικεῖν καὶ ἀφρονεῖν ἐκ καλῶν ἔργων· οὐδὲ ὑπάρχειν ἅμα τὰ αὐτὰ δύναιτο. Πλοῦτον γὲ καὶ δόξαν καὶ τὰ μεταξὺ καὶ τὰ λοιπὰ ἔστι τούτοις πᾶσι παρεῖναι, οὐδὲν κωλύει ὑπάρχειν τινί, ἀλλὰ μετὰ κακίας πολλῆς· ὥστε ἔστι ἂν ἢ ταῦτα ἀγαθὰ οὔτε κακά. ἀλλὰ τὸ φρονεῖν μόνον ἀγαθόν, τὸ δὲ ἀφρονεῖν κακόν.

Ξ. Ἱκανῶς μοι δικεῖ λέγειν, ἔφην.

ΤΕΛΟΣ.

SALMASIUS LECTORI.

SUPRA *in Prolegomenis monuimus, quæ hucusque prodiêre, omnes hujus Tabulæ Græcas editiones unius duntaxat Exemplaris, ejusque colophone egregio mutilati, lectionem exhibere: Supereſſe autem Latinam Verſionem olim ſub initium renatæ Literaturæ factam ex Bibliothecæ Urbinatis cod. Manuſcripto, qui ſolus cùm in aliis quibuſdam à vulgatâ lectione abiit, tùm præcipuè etiam additam in fine habuit par-*

particulam egregii colophonis, quem Arabs Paraphrastes servavit nobis integrum. Eam igitur Versionem hîc subjungere visum idcircò non modò fuit minimè superfluum fore, sed Lectoribus etiam gratum eò magis, quò mirabiliùs accidit, nullum è tanto Interpretum & Commentatorum numero mentionem ejus jure, meritoque facere hactenus quivisse. Autor ejus fuit Ludovicus Odaxius, magno illo literarum instauratori Ang. Politiano in multis suppar. Nam & diligentiâ laudabili renascentibus tunc Gr. literis obstetricatus est, suorumque studiorum Patronum quoque nactus est Fredericum Urbini Ducem, meritis erga remp. literar. & Gr. Manuscriptorum Bibliothecâ à se collectâ non minùs celebre, quàm qui Politiano obtigerat Laurentius Medicæus, Dux Hetruriæ. Ut hujus etiam filium Petrum Medicæum Politianus suâ disciplinâ informandum habuit, sic sui quoque Patroni filium Odaxius. Verùm ista, & quanti in vertendis Gr. Autoribus Odaxium Politianus fecerit,

qui

qui volet latiùs cognoscere, adeat l. 3. Epist. Politiani, cujus initio aliquot amborum Epistolæ reperiuntur. Hanc autem Tab. Latinam, unâ cum Censorino de die Natali, Epict. Enchiridio, aliisque Plutarchi, Luciani ac Basilii Tractatulis è Gr. translatis in Fol. A. C. 1497. Bononiæ edidit Philippus Beroaldus, qui in præfatione suâ Odaxii meminit hisce verbis: Secundo loco est Tab. Cebetis, quâ nihil absolutius: quâ humanæ vitæ decipula graphicè & condecorè depinguntur: quam latinitate donavit luculentus interpres, mihique amicissimus, de quo illud dici meritissimo potest,

Cecropiæ commune decus, Latiæque Minervæ.

CEBE-

CEBETIS THEBANI TABULA

E Græco in Latinum conversa

Per LUDOVICUM ODAXIUM PATAVINUM.

CASU evenerat, ut in Saturni sacello deambularemus; Ubi cum pleraſque alias oblationes, tùm Tabulam quandam pro templo posìtam intuebamur, in quâ pictura quædam erat peregrina, & quæ peculiares fabulas contineret, quas conjicere non poteramus, quænam & quales essent. Neque enim civi-

civitas, neque vallum pictura illa nobis esse videbatur. Cæterum muri ambitus erat qui duos alios ambitus amplectebatur: alterum majorem, minorem alterum. Porta etiam erat in primo ambitu, ubi nobis turba ingens insistere videbatur. Intra verò ambitum multitudo quædam mulierum visebatur. Primi autem vestibuli & ambitus ingressum Senex quidam occupabat, qui turbæ ingredienti quasi impedire aliquid videbatur. Cujus fabulæ rationem nobis invicem addubitantibus, quidam natu grandior allitens, nequaquam, inquit, hospites absurde facitis, qui de picturâ hac addubitetis. Non multi enim indigenæ, quid hujus fabulæ ratio valeat, intelligunt. Quippe quam non civis, sed peregrinus quidam dedicarit, qui huc jampridem advenerat: vir & magnæ prudentia & sapientia præditus: qui cum sermone, tum opere quan-

dam

dam Pythagoræ aut Parmenidis vitam fuerat æmulatus. Is utique ſacellum & picturam hanc Saturno conſecravit. Utrum igitur, inquam ego, noſti etiam virum ipſum, quem vidiſti? Immo, inquit, eum multo tempore ſum admiratus: ſiquidem adoleſcens adhuc, & complura ſtudioſe diſputabat, & ego hujuſce fabulæ rationem ex eo diſſerente ſæpius audieram. Per Jovem, inquam ego, niſi quæpiam major occupatio te detinet, expone nobis. Audire enim magnopere concupiſcimus, quidnam hoc fabulæ ſit. Perlibenter ô hoſpites, inquit. Atqui hoc prius admonendi eſtis: periculi quippiam ineſſe huic expoſitioni. Quodnam, inquam ego? Quoniam, inquit, ſi, quæ dicuntur, attendetis, intelligetiſque, prudentes atque fœlices evadetis: Si minus; inſipientiam, infortunium, calamitatem, atque ignorantiam conſecuti male vitam degetis.

getis. Hæc enim expoſitio Sphingis ænigmati, quod illa hominibus præponebat, perſimilis eſt. Nam quicunque ipſum intellexerat, ſalutem; qui non intellexerat, exitium conſequebatur. Eadem eſt hujus enarrationis conditio. Sphinx eſt enim hominibus ipſa inſipientia. Hæc autem proponit, quid bonum, quid malum; quid neque bonum, neque malum in vita ſit. Quæ ſi quis minus intellexerit, ab ea interimitur: neque id ſemel, ſicut is qui depaſtus à Sphinge moriebatur. Sed per omnem vitam paulatim abſumitur: quemadmodum hi qui perpetuis ſuppliciis addicti ſunt. Contra vero, ſi quis agnoverit: occiſâ demum inſipientiâ ſalutem ipſe conſequitur, & beatus fœlixque per omnem vitam evadit. Quamobrem vos attendite, ac diligenter audite. O Hercules, quam magnum nos in deſiderium conjeciſti! ſi hæc ita ſe habent. Atqui ita ſe habent, inquit.

quit. Nequaquam igitur nos oratio tua præveniet, si quidem nobis attente audituris non abs re pretium hujusmodi proponitur. Sumpta itaque virgâ quadam & ad picturam ductâ, videtis ne, inquit, ambitum hunc? Videmus. Hoc imprimis animadvertere vos oportet: locum, scilicet, istum vitam vocari. Turba porro illa ingens, quæ portæ insistit, hi sunt omnes illi vitam aliquando ingressuri. Senex autem ille superior, qui manu alterâ paginam quandam tenet, alterâ nescio quid demonstrat, Genius appellatur. Hic imperat introeuntibus, quid eos agere oporteat, ut ad vitam ingrediantur; & qualem viam perrecturi sint, ostendit, ut salutem in vita consequantur. Qualem igitur eos jubet vitam carpere, aut quo pacto, inquam ego? Vides ne, inquit, juxta portam solium quoddam eo loco constitutum, ubi turba ingreditur,

in quo ſedet ſuavibus moribus & formosâ indole mulier, quæ poculum manu tenet? Video: ſed quænam hæc eſt? Suadela, inquit, vocatur, quæ mortales omnes ſeducit. Quid tum poſtea hæc agit? Ingredientes ad vitam, quoad per eam fieri poteſt, bibere compellit. Quæ nam verò hæc eſt potio? Error, inquit, atque ignorantia. Quid tum poſteà? Ubi hanc ebiberunt, vitam ingrediuntur. Nunquid omnes eum errorem bibunt, necne? Omnes, inquit, bibunt: ſed plus alii, alii minus. Non vides præterea intra portam mulierum meretricum multitudinem quandam diverſos aſpectus multifarioſque præferentium? Video. Iſtæ igitur opiniones & concupiſcentiæ & voluptates vocantur, quæ turbâ ingrediente ſtatim proſiliunt, & unumquemque amplectuntur, ac deinde abducunt. Et quonam eos abducunt? Aliæ, inquit, ut ſalvent: Aliæ, ut per

deceptionem interimant. O, inquam, admirandus vir, quam acerbam ac triſtem potionem dicis! Atqui omnes, inquit, optima pollicentur: ſeque eos ad fœlicem atque conducibilem vitam eſſe perducturas. Illi verò per ignorantiam & errorem, quem ab ipſa ſuadelâ combiberunt, quænam vera via ſit, in vitâ non inveniunt: Sed inconſulto errant, ut videre licet ex his, qui prius ingredientes eò circumvagantur quo ipſæ commonſtraverint. Video, inquam, hoc: ſed mulier illa quænam eſt, quæ veluti cæca atque inſana ſuper lapide quodam rotundo conſiſtere videtur? Fortuna, inquit, vocatur. Ea verò non ſolùm cæca: ſed inſana etiam & ſurda eſt. Quæ nam hujus ſunt partes? Obambulat, inquit, quocunque gentium, & aliis quidem facultates eripit, aliis tradit. Ab eiſdemque rurſus aufert illico, quæ tradiderat, atque aliis

temere instabiliterque concedit. Quapropter ex eo argumento ipsius ingenium facile indicatur. Quale nam hoc est, inquam ego? Quoniam in rotundo lapide consistit. Quid tunc ex re significatur? Quod parum certa, atque instabilia sunt illius munera. Calamitates enim magnæ ac difficiles oriuntur, ubi quis in eâ fidem collocârit. Turba verò hæc ingens, quæ eam circumstat, quid sibi vult, & quinam vocantur? Vocantur hi quidem inconsulti, quorum nemo non petit, quæ projiciat, ac dilapidet. Cur verò aspectu haudquaquam similes sunt, sed eorum alii gaudere, alii sublatis manibus tristari videntur? Quicunque, inquit, eorum gaudere ac ridere videntur, Hi sunt, qui à fortunâ quippiam acceperunt, à quibus etiam bona fortuna nuncupatur. Qui verò flere, ac manus protendere videntur, Hi sunt, à quibus abstulit, quæ tradiderat antea.

tea. A quibus fortuna mala nominatur. Et quænam sunt, quæ illis elargitur, per quæ tantopere, cum accipiunt, lætantur: quum amittunt, lugent. Hæc, inquit, ea sunt, quæ à plerisque hominibus bona existimantur. Et quænam sunt ea? Divitiæ scilicet & gloria & nobilitas & liberi & tyrannides & regna, & alia quæcunque id genus. Hæc autem nunquid bona non sunt? De his, inquit, alias disputabimus. Nunc circa fabulæ narrationem versemur. Ita, inquit, fit. Vides igitur, ubi portam hanc præterieris, ambitum alterum superiorem: mulieresque extra ambitum collocatas meretricio ornatu insignes? Et valde inquam. Ex his hæc incontinentia, hæc luxuria, hæc avaritia, hæc adulatio nuncupatur. Quid hic potissimum affant? Eos, inquit, observant, qui à fortuna quippiam acceperunt. Quid tum deinde? Exiliunt atque

amplexantur eos, & adulantur &, ut penes ſe maneant, obteſtantur; vitam jucundam, atque labore omni & incommodo vacuam illis affore promittentes. Si quis itaque perſuaſus earum blanditiis eò ſe contulerit: tantiſper illi ſuavis videtur ea converſatio, quoad hominem titillaverit, deliniveritque; poſtea ſecùs: Ubi enim reſipiſcere cœperit; tum demum ab ea ſe non tam oblectatum, quam abſumptum & contumeliis affectum intelligit. Quo fit, ut cum omnia prodegerit, quæ à fortuna fuerat conſecutus, tunc illis mulieribus inſervire atque inhoneſta omnia ſuſtinere, & turpia quæque ac pernitioſa illarum gratia cogatur admittere, veluti furtum, ſacrilegium, perjurium, proditionem, deprædationem, & quæcunque his ſimilia. Ubi verò eos omnia defecerint, punitioni addicuntur. Et quænam hæc eſt? Videſne retro eas quandam veluti beſtiolam,

lam, locumque pariter anguſtum & tenebroſum, ubi etiam turpes ac ſordidæ pannoſæque mulieres verſari videntur? Et valdè, inquam. Ex his igitur, inquit, quæ flagellum tenet, punitio nuncupatur: Quæ caput intra genua habet, triſtitia: Quæ verò capillos ſuos evellit, dolor. Hic alius verò qui deformitatem, macilentiam, & nuditatem præferens juxta eas accubat: ac deinde ſimilis illi turpis macilenta quædam, quinam ſunt? Hunc ſanè, inquit, luctum appellant: illam verò ipſius ſororem, mœſtitiam. His itaque traditur, & eorum contubernio cruciatur. Poſt denuo in aliud infœlicitatis domicilium truditur, atque reliquam vitam in omni miſeria traducit; niſi fortè illi pœnitentia obviam prodierit. Quid tum poſtea contingit? Si pœnitentia illi obviam fuerit, eripit eum ex infortuniis, & alteram illi opinionem alteramque deſiderium

siderium imprimit, per quod ad veram disciplinam perducitur; & ad eam quæ falsa disciplina nuncupatur. Quid tum postea? Si, inquit, eam opinionem susceperit, quæ ad veram disciplinam pervehat, eb ea mundatus, expiatusque salutem, beatitudinem, felicitatem in universa vita lucraturum: Si secus, denuo à falsa illa opinione seducitur. O Hercules, quàm magnum est hoc aliud discrimen? Hæc autem, inquam ego, falsa disciplina quænam est? Vides ne alterum illum ambitum? Video, inquam ego. Atque extra ambitum in vestibulo mulier quædam assistit, quæ munditiem constantiamque non mediocrem prætendit. Apprime, inquam. Hanc igitur, inquit, plerique homines & vulgus vocant disciplinam, cum falsa potius disciplina sit. Huc sane prius applicant qui salvi fiunt, Ubi ad veram disciplinam pervenire voluerint.

rint. Nunquid alius ad veram disciplinam aditus non patet? Patet, inquit. Hi verò intra ambitum declinantes; quinam sunt homines? Falsæ, inquit, disciplinæ sunt amatores decepti, seque opinantes veræ disciplinæ contubernio frui. Et quinam vocantur hi? Alii, inquit, poetæ, alii oratores, alii dialectici, alii musici, alii arithmetici, alii geometræ, alii astrologi, alii voluptuarii, alii peripatetici, alii critici, & quicunque ejusmodi sunt. Illæ autem mulieres quæ videntur circumcurrere prioribus illis similes, in quibus incontinentiam & reliquas una esse affirmabas, quænam sunt? Illæ ipsæ sunt, inquit. Nunquid etiam hunc ingrediuntur? Ita per Jovem, in his simulque etiam insipientia: neque ab opinione ac reliquis malis evadent, priusquam repudiata falsa disciplina, veracem viam ingressi fuerint, & purgatoriam eorum virtutem admiserint;

bs &

& mala omnia, quibus involvuntur, & opiniones & ignorantiam, & reliquam omnem pravitatem sequestraverint: tum demum ita salvi & incolumes erunt. Neque ullo unquam falsæ disciplinæ commercio labefactari poterunt: neque horum studiorum gratia mali quippiam adipiscentur. Et quænam hæc est via, quæ ad veram disciplinam ferat? Vides, inquit, locum illum superiorem, ubi nullus inhabitat: Sed solitudo ingens esse videtur? Video. Præterea januam, quandam pusillam ante quam via quædam est, quæ non multum admodum frequentatur, quippe quam pauci admodum terunt, quod acclivis & aspera & saxosa videatur? Et valde, inquam. Collis præterea quidam excelsus apparet, ad eumque angustus admodum adscensus, & qui multa profunda hinc inde præcipitia offerat? Video. Hæc igitur, inquit, via est, quæ

ad veram disciplinam ducit: Aspectu inprimis formidolosa. Porro circa collis superiorem partem, saxum ingens & prærltum, usquequaque præruptum vides? Video, inquam. Vides præterea mulieres duas supra saxum constitutas, pulchritudine, atque habitudine corporis excellentes: ac manus perquàm alacriter protendentes? Video, sed quænam, inquam, vocantur? Altera, inquit, continentia, altera constantia nuncupatur. Sunt autem germanæ. Cur nam igitur manus tam alacriter protendunt? Hortantur, inquit, eos qui ad id loci veniunt, ut bono animo atque intrepido sint, admonentque paululum quippiam adhuc esse tolerandum: Se enim eos paulo post ad pulcherrimam viam perducturas. Ubi verò ad saxum pervenerint, quonam modo ascendunt? nullam enim eo ferentem viam animadverto. Ipsæ à præcipitio illo descendunt,

ſcendunt, eoſque ſurſum ad ſe trahunt. Deinde recreari & quieſcere jubent, ac paulo poſt fortitudinem audaciamque contribuunt, eoſque ad veram diſciplinam deducere ſe profitentur, & viam oſtendunt, quàm ſit elegans, quàm plana, quàm pervia, quàm nullis malis obnoxia, ut vides. Ita per Jovem videtur. Videſne, inquit, ante illud nemus locum quendam qui pulchritudinem amœnitatemque pratorum præfert, multoque lumine illuſtratur? Et valde, inquam. Animadvertis igitur in prati meditullio ambitum alium, & portam aliam? Ita ſane: ſed quonam pacto locus hic nuncupatur? Fortunatorum, inquit, domilium; hic enim virtutes omnes & fœlicitas ipſa verſatur. Eſto, inquam ego, eam eſſe loci pulchritudinem. Quin, inquit, aſpicis prope portam, quàm formoſa, & conſtanti facie mulier exiſtat: mediam

mediam indiscretam jam ætatem; habitum verò & ornatum simplicem præ se ferens? Eaque non in rotundo; sed in quadrato lapide secura & munita consistit. Duæ præterea aliæ, quas tanquam filias una secum habere videtur? Ita prorsus apparet. Harum igitur quæ medium locum tenet, disciplina est; eam veritas & persuasio comitatur. Cur autem hæc quadrato lapidi potissimum insistit? Ex eo, inquit, arguitur, quod ad eam pervenientes securo & certo tramite proficiscuntur, donationesque traditas tuto suscipiunt. Et quænam illis ab ea dono dantur? Confidentia, inquit, atque animus imperterritus. Hæc verò alia quænam sunt? Scientia, inquit, per quam grave nihil in vita perpeti unquam posse se intelligunt. Quam præclara, inquam, Hercule munera! Sed quamobrem extra ambitum ita moratur? Ut, inquit, advenientes excipiat accurate,

rate, ac vim illam purgatoriam inſtilleт, purgatoſque ac prorſus emendatos ita eos ad virtutes introducat. Quonam pacto, inquam ego? non enim intelligo. At intelliges, inquit. Quemadmodum ſi quis graviter ægrotans medicum accerſiverit, purgatoriis ſtatim medicamentis omnes ægritudinis cauſas eximere conatur. Atque ita demum à medico reparatus in ſanitatem reſtituitur. Qui ſi medici præceptis minus obtemperaverit, merito repudiatus ab ea ægritudine conficitur. Hæc intelligo, inquam ego. Eodem itaque pacto, ubi quis ad diſciplinam pervenerit, probe curatur, & virtute illius irroratur, ut quamprimum mala omnia expurget, ejiciatque quibus adveniens implicabatur. Quænam hæc? Ignorantiam, errorem, quem apud Suadelam ebiberat: Arrogantiam, concupiſcentiam, intemperantiam, furorem, avaritiam, & reliqua

reliqua omnia, quibus in primo ambitu fuerat repletus. Ubi verò satis emundatus fuerit, quonam eum mittit? Intro, inquit, ad scientiam, aliasque virtutes. Quasnam & quales? Videsne intra portam cœtum mulierum, quam bonæ indolis atque institutionis videntur? quam inculto ac simplici habitu præditæ, nihil in se aut fictum, aut accuratius ornatum more aliarum prætendentes? Video, inquam. Sed quænam hæ vocantur? Prima, inquit, scientia nuncupatur. Aliæ verò hujus germanæ sunt: Fortitudo, justitia, probitas, temperantia, modestia, libertas, continentia, mansuetudo. Heus, inquam, optime ergo, quam magna in spe sumus! Modo, inquit, intelligatis, & quæ auditis, studiose percipiatis. Atqui, inquam ego, accuratè ac diligenter attendemus. Salvi igitur, inquit, eritis. Ubi ergo eum ipsæ susceperint; quo-

nam adducunt? Ad matrem, inquit. Ea vero quænam est? Fœlicitas, inquit. Cujusmodi autem hæc est? Videsne viam illam ad sublimem illum verticem ferentem, quem omnes ambitus veluti arcem suam amplectuntur. Video. Mulier præcelsens in vestibulo constitura super solium excelsum sedet, cultu non tam curioso quam liberali, corona florentissima eleganter admodum capiti imposita. Ita prorsus videtur. Hæc igitur, inquit, est fœlicitas. Ubi igitur ad eam quispiam accesserit, quid rerum gerit? Ipsa, inquit, fœlicitas eum potentiæ suæ corona circumdat. Itidem reliquæ omnes virtutes; perinde ac maximorum certaminum victores coronari solent. Et quænam, inquam ego, certamina devicit? Maxima, inquit, & maxima etiam monstra, quæ prius ipsum absumebant, affligebant, atque in servitutem redigebant. Om-

nis hanc devicit, ab longe à se sequestravit, secus ipsum adeo superavit, ut huic illa nunc serviant, quibus ipse antea in servitutem redactus fuerat. Quænam hæc monstra dicis? audire enim admodum cupio. Imprimis, inquit, ignorantiam & errorem. An tibi monstra hæc esse non videntur? Terra & laboriosa, inquam ego. Deinde tristitiam, luctum, & avaritiam & incontinentiam, & reliquam omnem improbitatem. His omnibus non ut antea paret, sed imperat. O præclara, inquam ego, facinora, & pulchetrimam victoriam! Illud autem mihi etiam expone, cujusmodi sit ejus potentia, qua eum coronari dixisti? Rectifica, inquit, ô adolescens. Qui enim fuerit ea potentia coronatus, & felix & beatus evadit, neque alibi quam in se ipso spem felicitatis reponit. Quam præclaram victoriam dicis! Cæterum coronatus quid agit, aut

quo vadit? Suscipientes eum virtutes ad id loci ducunt, unde primum advenerat, eique commonstrant studia improborum; quam male degant, & misere vivant; quanta in vitâ naufragia patiantur; quantum aberrent; quam veluti hostium captivitatem perferant: Alii incontinentiæ, alii arrogantiæ, alii avaritiæ, alii inani gloriæ, alii aliis malis inservientes, per quæ à calamitatibus, quibus irretiti sunt, exolvere se nequeunt, ut salventur, & eo perveniant: Sed in omni vitâ perturbantur. Atque hoc perpetiuntur, quòd hujusmodi viam invenire non possunt. Mandatum enim à Genio ac numine suo traditum oblivioni mandaverunt. Recte, inquam, dicere mihi videris, tametsi hoc etiam insuper ambigo, curnam ei virtutes locum illum commonstrent, unde prius advenerat. Nihil certi noverat, neque ullam eorum, quæ ibi agerentur,

rentur, ſcientiam tenebat; ſed ob ignorantiam atque errorem, quem ebibérat, ambiguus, quæ bona non erant, bona; quæ mala non fuerant, mala exiſtimabat. Quo circa male etiam vivebat, ſicut alii plerique ibi diverſantes. Nunc vero perceptâ utilium & conducibilium rerum ſcientiâ & ipſe optimam vitam traducit, & eos qui peſſime agunt, contemplatur. Ubi igitur omnia fuerit contemplatus, quid agit, aut quo tendit? Quo, inquit, ei collibitum fuerit. Ubique enim eum ſecuritas habet, perinde ac antrum corycium poſſideret: & quocunque pervenerit, ibi tutiſſimus rectam vivendi rationem aſſequitur. Omnes enim eum, tanquam ægroti medicum, libenter & gratanter excipient. Numquid igitur illas mulieres, quæ monſtra abs te dicebantur, amplius non vetetur, nequid ab eis detrimenti patiatur? Nihil penitus; qui neque

dolore, neque tristitia, neque intemperantia, neque avaritia, neque paupertate, neque ullo alio incommodo vexetur. Omnibus enim imperat, ac praest, à quibus antea premebatur, eorum instar, qui à vipera morsi aliquando fuerint. Ferae enim quae aliis omnibus perniciem ac mortem afferunt, illis duntaxat innocuae sunt, quod eam vim veneno contrariam possident. Ita nec huic quidem quippiam nocet, quia virtutem vitiis ac malis opponitam volut Antipharmacum cuncta est. Recte dicere mihi videris, sed haec etiam insuper exponi quinam sint illi, qui illic à colle advenire videntur: quorum alii coronati laetitiam quandam praeferunt, alii incoronati desperatione rerum tibias & capita lacerare videntur. Cum alioquin à quibusdam mulieribus detineantur? Coronati sunt, inquit, qui sospites ad disciplinam pervenerunt, eamque

consecuti sunt, hoc pacto lætantur. Incoronati verò, alii desperatione à disciplina revertuntur male ac misere degentes: Alii metu periculi, ac pertæsi atque ad constantium refugientes rursus errant, & pervias invias vagantur. Quæ verò mulieres cum sequuntur, quænam sunt? Tristitiæ, inquit, & molestiæ, & anxietates & ignominiæ & ignorantiæ. Omnia igitur eos mala sequuntur. Omnia, inquit, per Jovem subsequuntur. Ubi verò in primum ambitum ad voluptatem & incontinentiam pervenerint: nequaquam se ipsos accusant, sed & statim disciplinam & sectatores illius maledictis incessunt. Adeò miseri & calumniosi & infelices hi sunt, qui ab earum contubernio desecerunt. Male enim vivunt, & nullis earum bonis perfruuntur. Et quæ etiam bona autumant? Luxuriam, & ut brevi complectar, intemperantiam. Convivari enim & potudum more

ſcortari maximorum bonorum fruitionem eſſe arbitrantur. Aliæ verò mulieres, quæ illinc cum riſu & hilaritate adveniunt, quænam vocantur? Opiniones, inquit, eos ad diſciplinam ducentes, qui ad virtutes ingrediuntur. De via enim deflectunt aliquantiſper, ut alios adducant, admoneantque illos, eſſe fœlicitatem jam conſecutos, quos jampridem adduxerant. Vtrum igitur, inquam ego, ipſæ intus ad virtutes ingrediuntur? Nequaquam, inquit. Opinioni enim ad ſcientiam introire non licet; Sed diſciplinæ duntaxat eos tradunt. Quibus à diſciplinâ ſuſceptis, ipſæ poſthac denuo alios adducturæ revertuntur, earum inſtar Anavium, quæ depoſitis oneribus denuo revertuntur, ut aliis mercibus impleantur. Hæc ſane, inquam, mihi rectè videris diſſeruiſſe. Illud autem nobis nondum pateſeciſti, quidnam Genius vitam ingreſſuris imperet faciendum. Bono, inquit,

quit, & constanti animo esse: quapropter vos etiam confidite. Omnia enim edissertabo, nihilque prætermittam. Recte, inquam ego, loqueris. Protensâ itaque iterum manu, aspicite, inquit, mulierem illam, quæ cæca esse, & rotundo lapide insistere videtur; Quam paulo ante nuncupari fortunam asserui. Aspicimus. Huic, inquit, imperat non esse credendum, nec quicquam aut stabile aut securum, aut proprium existimandum, quod ab ea susceperit. Nihil enim prohibet, quin omnia hæc auferat, atque alteri tribuat. Quippe quæ sæpius id agere consueverit. Quapropter illius etiam munera parvi esse pendenda denunciat, neque gaudendum, ubi dederit; neque dolendum, ubi abstulerit. Eamque postremo neque vituperandam, neque laudandam. Nihil enim cum ratione, sed temere omnia facit ac fortuitò, ut antea vobis

exposui.

expoſui. Quocirca Genius ille imperat, ut nulla ejus facinora demiremur, neve malos nummularios imitemur. Illi enim ubi argentum ab hominibus acceperint, gaudent, & ſuum eſſe arbitrantur. Ubi verò reperiuntur, moleſte ferunt, & peſſime ſecum actum putant, neque meminerunt ea ſe conditione depoſitum ſuſcepiſſe, per quam liceret ei, qui depoſuerat, iterum recipere. Eandem itaque in illius muneribus habendam eſſe rationem Genius imperat: recordandumque ejuſmodi ingenium eſſe fortunæ, ut, quæ dedit, auferat, ſtatimque multiplicia rurſus accumulet. Aliquando autem non his modo, quæ dederat; ſed his etiam, quæ prius extabant, facultatibus ſpoliat. Quæcumque igitur dederit, ſuſcipere jubet, atque ita ad ſtabilem ſecuramque munificentiam diverti. Qualem hanc, inquam ego? Quam à diſciplina ſuſcipient, ſi ſalutem

ibi fuerint consecuti. Hæc ergo quænam est? Vera, inquit, scientia utilium rerum: securaque & stabilis & immutabilis munificentia. Quocirca statim ad hanc confugere jubet. Cum verò ad illas mulieres accesserint, quas antea dixi voluptatem & incontinentiam nuncupari, illinc quoque actutum esse discedendum imperat, ac ne his quidem fidem esse adhibendam, quoad ad falsam disciplinam pervenerint. Ibi igitur aliquantisper immorari, & quicquid libuerit, ab ea tanquam victimum accipere jubet; ac demum postea illinc abscedere, rectaque ad veram disciplinam pervenire. Hoc illud est quod à Genio præcipitur. Cui si quis aut contrarius aut minus obediens fuerit, miser miserrime moritur. Ejusmodi sane fabula est, quæ in tabula continetur. Vobis autem nihil invideo, si quid ulterius interrogare ac perstruere vultis;

tis: ego vobis exponam. Recte dicis, inquam ego. Cæterum quid eos capere à falsa disciplina Genius imperat? Quæ bona, & conducibilia esse videantur. Hæc igitur quænam sunt? Litteræ, inquit, atque alia mathematum studia, quæ à Platone traduntur veluti vim freni cujuspiam in coercendis adolescentibus obtinere, ut ne ad alia pejora distrahantur. Utrum verò ea capere omnino necesse est, si quis ad veram disciplinam sit perventurus, necne? Nihil, inquit, necesse est: sed alioquin utilia sunt, tametsi ad reddendos homines meliores nihil conferunt. Nihil ergo affirmas hæc esse utilia ad meliores viros efficiendos? Licet enim profecto sine his etiam meliores fieri: illa tamen etiam non inutilia sunt. Quemadmodum enim, quæ aliquando pronunciantur, per interpretem conjicimus, cum alioquin non inutile sit nos etiam ipsos, si

quid

quid percepimus, voce ac lingua disertiore prosequi. Ita sine his etiam studiis fieri meliores nihil prohibebit. Nunquid hi, qui mathematici vocantur, ad meliores quam alii sint homines efficiendos nihil excellunt? Et quonam pacto excellere poterunt, qui nihilominus quam alii in bonorum & malorum cognitione decepti etiam omnibus vitiis implicati videantur? Nihil enim prohibet eum qui literis eruditus ac disciplinis omnibus fuerit institutus, itidem ebrium, & intemperantem & avarum, & injustum, & proditorem, ac postremo insipientem esse. Multos profecto ejusmodi videre licet. Quare fieri non potest, inquit, ut hi per has disciplinas viri meliores evadant. Nequaquam apparet, ex hac ratione. Sed quænam est causa, inquam ego? Quia in secundo ambitu versantur, tanquam veræ disciplinæ appropinquantes. Et quid

hoc,

hoc, inquit, emolumenti affert? cum plerumque liceat animadvertere de primo ambitu in tertium, ab incontinentia & reliquis vitiis ad veracem disciplinam pervenientes, qui hos mathematicos praetergrediuntur. Quare quonam modo proficiunt? nisi forte prorsus indociles & durioris ingenii sunt. Cur hoc inquam ego? Quoniam in primo ambitu hoc plus habent, quod quæ nesciunt, nescire se non dissimulant. In secundo vero illud certe nesciunt, quod scire se profitentur. Cujus sententiæ quoad fuerint, ad veracem disciplinam percipiendam nihil omnino promoveri necesse est. Illud præterea non ignoras, quod opiniones etiam de primo ambitu ad eos similiter ingrediuntur. Quo fit, ut illis hi nihilo meliores existant: nisi hos itidem penitentia subsequatur, sibique persuadeant, se non disciplinam, sed falsam disciplinam acti-

gisse,

giſſe, per quam decipiuntur, atque ita ſalvi eſſe non poſſunt. Quo circa vos etiam, inquit, hoſpites ita facite, & quæ dicuntur, quoad profeceritis, diligenter attendite. Quinimo de his ipſis ſæpenumero conſiderandum eſt, & nihil intermittendum: ſed reliqua præter rem exiſtimanda, alioquin nullæ eorum, quæ nunc audiris, utilitas erit. Ita faciemus. Illud autem explica, cur bona non ſint ea, quæ homines à fortuna percipiunt, ſicuti vita, ſanitas, divitiæ, gloria, liberi, victoriæ, & reliqua his ſimilia. Rurſuſque his oppoſita cur mala non ſint. Valde enim abſurdum & incredibile hoc nobis videtur. Age itaque, inquit, enitere ut quod ſentias de quibus interrogamis, reſpondeas. Atque hoc, inquam, ego faciam facile. Utrum igitur ſi male quiſpiam vivat, viverе illi bonum cenſes? Non bonum, ſed malum, inquam ego, mihi videtur.

Quo-

Quonam igitur pacto vivere bonum eſt, inquit: Si quidem hoc per ſe malum eſt? Quia male viventibus malum: bene autem, bonum eſſe mihi videtur. Ipſum igitur vivere & malum & bonum eſſe contendis? Ego, inquam. Abſit itaque ut tam abſurde loquaris. Neque enim fieri poteſt, ut idem malum pariter ac bonum ſit. Ita enim & utile & pernitioſum, & eligendum & fugiendum ſimul idem ſemper: quo quid abſurdius? Sed quonam pacto, ſi cui malè vivere contingat, eidem quoque malum contingat, ipſum vivere malum non eſt? Atque vivere & malè vivere ſub eodem non cenſetur. Nunquid non ita tibi videtur? Profecto idem eſſe, ne mihi quidem videtur. Itaque vivere non malum eſt: nam ſi malum exiſteret, malum utique viventibus eſſet: quia, quod per ſe malum eſt, ipſum vivere illis adeſſet. Vera mihi dicere videris. Quoniam igitur &

male

male & benè viventibus vivere ipſum contingit: neque bonum neque malum eſſe ipſum vivere confirmatur. Sicuti nec ſecare quidem atque urere in ægrotantibus morboſum aut ſalubre datur: nihilominus in ipſo etiam vivere comprobatur. Ita res eſt. Tu itaque ſic adverte: utrum male vivere, an potius honeſte ac generoſe mori cupias? Honeſte, inquam ego, potius mori. Quo circa ne mori quidem eſt malum, ſi quidem emori quam vivere plerumque eſt eligibilius. Ità ſe res habet. Eadem eſt ratio de ſanitate & infirmitate. Sæpius enim ſanum eſſe non confert: Verùm contra, cùm ita caſus tulerit. Vera dicis. Age verò de divitiis ita conſideremus: Siquidem pleroſque intueri ſæpenumero licet ampliſſimis divitiis affluentes, peſſime tamen ac miſerrime viventes. Pleroſque per Jovem. Quapropter

ad bene vivendum nihil illis divitiæ prosunt. Non videtur. Improbi enim sunt. Non divitiæ igitur, sed disciplina probos ac studiosos efficit. Ita sane comprobatum est. Ubi autem bonæ sunt ipsæ divitiæ, si ad meliores efficiendos possessores suos nihil adjuvant? Ita prorsus apparet. Quibusdam ergo divitias habere non confert, ubi divitiis uti nesciunt. Mihi ita videtur. Quomodo igitur bonum esse id aliquis judicabit, quod plerumque non possidere satius est? Nullatenus. Si quis igitur recte ac prudenter divitiis uti noverit, bene ac fœliciter vivet; Si secus, male atque infœliciter. Verissime dicere hoc mihi videris. Summa verò totius est rei, dum hæc aut tamquam bona expetuntur, aut tamquam mala despiciuntur: neque aliud est, quod æque hominibus aut perturbationem aut detrimentum afferat, quam cum honoribus

noribus afficiuntur, & in ſolis divitiis conſiſtere fœlicitatem arbitrantur, conſequenterque nullum earum rerum gratiâ, quamvis impium & flagitioſum, facinus eſſe recuſandum. Hæc verò propter ipſam veri boni ignorantiam patiuntur. *Illud enim ignorant, bonum ex malo fieri nequaquam. Multos autem videre licet in divitiarum poſſeſſionem ex peſſimis ac turpiſſimis facinoribus deveniſſe, veluti proditionibus, depræda-tionibus, homicidiis, calumniis, rapinis, aliiſque compluribus & pravis operibus. Ita res eſt. Si igitur ut par eſt, ex malo bonum nullum provenit, divitiæ verò ex malis facinoribus proveniunt: Divitias nequaquam bonum eſſe neceſſe eſt. Sic ex iſto ſermone contingit. Cæterum ne ſapientia quidem & juſtitia ex malis operibus acquiri poteſt: neque itidem injuſtitia & inſipientia ex bonis. Siquidem ipſa eadem ſimul conſiſtere non poſſunt. Divitias verò & gloriam & victorias, & reliqua id genus, multa cum*

pravitate cuiquam contingere nihil prohibet. Quapropter hæc neque bona neque mala censeantur. Cæterum sapientia duntaxat bonum: Insipientia verò malum. Rectè, inquam, & sufficienter mihi dicere videris.

Explicit tabula Cebetis Thebani.

NOTÆ

NOTÆ IN Cebetis Tabulam.

P. 2. DE Interlocutoribus hujus Dialogi ità ſuam refert ſententiam Clar. Salmaſius in Præfatione ſuâ ad Tabulam Cebetis.

" Cebes ipſe videtur eſſe ſenex " tabulam commonſtrans & explicans; illi autem, quibus exponi-

" tur, extranei. Quorum unus è
" numero Cebetem percontatur.
" Cebes Thebanus fuit. Thebis
" igitur colloquium haberi fingi-
" tur. Templum Saturni, cui con-
" ſecrata hæc Tabula, Thebis fu-
" iſſe cenſendum. Peregrini verò
" Attici ſi forte, aut Ionici gene-
" ris Juvenes fuerunt.

Hæc Salmaſius. quæ quidem vera ſint necne prorſus neſcio, nec ſcire magni refert. De Auctore autèm hujus Dialogi ex teſtimoniis à Doctiſſimo Gronovio collectis, & principio hujus Editionis additis, abunde patet.

P. 3. l. 1. ἐτυγχά. περιπ.] Aldina Editio Latinæ verſionis ſic ſe habet, *Forte fortunâ deambu.* Odaxii verſio, *caſu evenerat ut*, &c. Ottomari Luſcinii, *Fortuitò*, &c. reliquæ, quas quidem vidi, prorſus omittunt. Novi dudùm vim verbi τυγχάνω cum participio; non tamèn omninò negligendus

ligendus eſt iſte latens *Fortunæ* ſenſus. Secutus igitur ſum primarum Editionum Interpretationem, idque libentius Horatio manuducente,

Ibam forte Viâ Sacrâ ——

l. 3. Ἱερῷ] δώμῳ. quod poſteà varietatis cauſsâ vocat νεῴ. fruſtrà ingerit hic loci diſtinctionem ſuam Wolfius inter ἱερὸν & νεὼς, quaſi ἱερὸν ſit totum templum, νεὼς autem pars templi interior. Sed ipſe ſibi quoque diſplicet.

l. 6. ἀνεκ] Ità Wolfius ex conjecturâ, quam Gronovius ex duobus Mſs. in ſuâ editione confirmat, & Auctori ſuo fideliter reſtituendam lectionem monet. Significat autèm *ſuſpenſa erat*, eandemque vim habet cum ἀνάθεμα, (unde ἀνάθημα, donarium) quâ voce uſus eſt paulò poſt, ut & ἀνάθημα de hâc ipſâ re. Olim ἐνεκεῖτο male. ξέσι]

ξένη] nova, mira, inusitata, cum Salmasio interpretor.

P. 5. l. 1. τίνες ϗ πότε] Edit. Vetustiores hanc lectionem solam agnoscunt, nec temerè dissentio. Vide paulo post, τί πολε αὕλη ἡ μυθολογία δύναιτο. & infra, τίπολε ἐστιν ὁ μῦθος. neque constat Hospites omnino quæsivisse unde pictura erat, scire tantùm voluisse quid sibi velit. Hæc ego, nondùm visâ, Clar. Gronovii Editione, ubi præsentem Lectionem ex tribus Mss. codicibus confirmat: abeat itaque protinùs è textu & versionibus Wolfiana conjectura πόθεν legentis. Quid autèm agendum cum istâ voculâ ϗ, credo elegantem esse pleonasmum, uti δὴ in τίνες δὴ πολε, quod frequens occurrit.

L. 2. τὸ ἠγνοημένον] σχῆμα.

L. 4. περίβολος ἦν] Legitur in contextu ἦν olim omissum, restituente Gronovio

Gronovio ex tribus Mſs. Gallicis & Edit. Pariſinâ, ut & Aldina.

L. 8. *καὶ ἔνδον*] Membrana Vetuſtior. Omnes autem tres *ἐν τῷ περιβόλῳ*. Sic Gronovius, nec tamen in textum admiſit nimis religioſus. At laudabilem illam veneror diffidentiam; eò enim provecta eſt temere intrudentium audacia, ut ipſum auctorem nonnunquam in auctore quæras.

P. 5. *l.* 11, 12. *ἔμφασιν ἐποίει ὡς πρεσβύτου*] Locus nemini ſuſpectus; mihi tamen non adeo placet. Nulliuſne quæſo rei ſenex ille *ἔμφασιν ἐποίει*? imò *πρεσβύτου τινος*, *hominis* nim. *aliquid præcipientis*. Vide *p.* 59. 12. *ἔμφασιν ἐποίει ἐυφρονούντος τινος*. repone igitur *πρεσβύτου τινος*, & ſubintellige *ἀνθρώπου*. Si ſcripſiſſet *ἐνέφαινε ὡς πρεσβύτου τινος*, nulla foret dubitandi anſa, ſic enim poſteà *p.* 15. *l.* 2, 3. *ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξιοι*.

ἄξιοι. Nunc non eadem eſt ratio. Attamen, nequid diſſimulem, ità Sophocles in Electrâ, v. 24. —— ὡς μοὶ σαφῆ σημεῖα φάνεις ἐσθλὸς ἐς ἡμᾶς ἡγεὼς. pro ἐσθλῷ ἡγεμόνος. Sed hic abeſt ὡς ante ἐσθλός.

L. 14. ἀπορῶν ἂν] Ità Vetuſtiſſimus liber. olim δὲ legebatur. Gronov.

L. 18. ἴσως γὰρ —— οἶδασι Ità L. Vetuſtiſſimus, & alter Mſs. ſolum exemplar Laſcarinum habet, & Edit. poſteriores ἴσασι. Gron.

L. 13, 14. Πυθαγ] Aldinæ Ed. verſio ſic ſe habet, *Pythagoricam quandam & Parmeni dicam æmulatus vitam.* Ità Ottomari. aliæ, *Pythagoreæ & Parmenideæ vitæ ſtudium. Quandam Pythagoræ aut Parmenidis vitam*, &c. Odaxius. nos, *ſectæ ſtudium.*

P. 7. *l.* 9. νεώτερος γὰρ ὤν] Legendum forte νεωτέροις γὰρ ὄν. Gronovius

novius pater. Juvenes enim à ſenibus, non ſenes à juvenibus diſcunt. Forſan tamen nullâ mutatione opus eſt. Hæc enim videtur eſſe cauſa, quare ſenex eum admiratus ſit, quod cùm junior eſſet ille Peregrinus, diſſeruit tamen & Philoſophatus eſt ſupra quàm quod à juvene ſperari potuit. Hîc loci mirè æſtuat Cla. Gronovius, patris conjecturam repudiat, Mſs. Codices advocat, γὰρ loco motum ſuo reſtituit poſt πολλά. ponit πλείαν σιγμὴν poſt ὤν. His ità conſtitutis interpretatur hoc modo.

" Ipſe nunc ſenex de ſe loqui-
" tur, dicitque ſe, cum junior eſſet
" (dedicata enim tabula πάλαι
" πολὺ) aliquoties eum vidiſſe &
" audiviſſe doctrinas habentem &
" perſæpe de hoc ſuo donario diſ-
" ſertantem.

Dijudicet Lector, an illæ voces νεώτερος ὤν ità in fine poſitæ, poſſint ullo

ullo modo placere: mihi certè inconcinnum ſonant. Plura potui afferre argumenta, unde veterem tuerer lectionem, ſed prolixior foret Oratio, nec tamen operæ pretium. Videre tamen videor quid Gronovio ſcrupulum injecit, nempe vox νεώτερος malè intellecta. Arbitratur autèm illud νεώτερος reſpicere hominem ipſum, cum vel aliud reſpiciat, ut *Junior quàm Philoſophi eſſe ſolent:* vel naturam comparativi exuat, & ſignificet *aliquanto* juvenis. Anglicè *ſomewhat Youngiſh.*

L. 10. σπυ.] Materiæ gravitatem ſignificat.

L. 15. πυγχά ἔσω.] *Niſi quæ te fortè detineat,* &c. διήγημαι] ſubaud. μῦθον.

L. 18. οὐδεὶς φθόνος] *Nulla* erit *invidia,* ut verbum verbo reddam. Quia invidi ægrè aliis benefaciunt. varie vertunt interpretes. Hic, *nihil obſtat.* Ille, *non invitus.* Alter,

ter, *perlibenter.* Ego prætuli *nulla erit mora,* quià Græcorum verborum formam retinent.

L. 19. πρῶτον] Ex vetuſtiſſimo codice reſtituit Gronovius; quod & ipſe conjeceram autoritate ſimilis loci ductus.

L. 20. ἐπικίνδυνον] Nim. τοῖς τῶν προσαγμάτων ἀμελῆσιν.

P. 9. *l.* 1. συνήσεῖε. Ed. Plan. 1585. συνοίσεῖε, Ald. Ed. & Ottomari. Wolfius συνήσῃῖε conjicit.

L. 3. χὴ πικεροὶ] Caſeliana, ut & Salmaſ. Edit. πονηροὶ χὴ ἀμα. Caſaub.

P. 9. *l.* 10. Poſt παύῖης ſubaud. συμβαίνει, vel aliquid ſimile.

L. 11. αἰνίττε.] ἀσήμως λέγει, λελησθότως πρός τινος λέγει. Salmaſ.

L. 14. ἐὰν μὲν] Mire variant Codices antiqui, ex quibus Laſcarinus ἐὰν μήτις μὴ συνίῃ, alter, ἐὰν μέν

μέν τις μὲν συνίῃ. Parisinus anni 1557 ἐὰν μήτις συνῇ. Unde patet veram esse lectionem vetustissimi libri ἐὰν μέν τις μὴ συνιεῖ. Gronov. Malo tamen συνίῃ, quia mox sequitur, ἐὰν δή τις γνῷ.

ταῦτ' ἦν] Ald. τοῦτ' ἦν.

L. 19. ἐπὶ τιμωρίᾳ παρα.] Non intellexerunt interpretes, quid τιμωρία hoc loco sibi velit. Non enim, *qui conjecti in carcerem Carnificis manum expectant*, ut Wolfius; aut *qui quæstioni subjiciuntur*, ut Caselius; aptum est hic exemplum τῶν ἐν ὅλῳ τῷ βίῳ κατὰ μικρὸν κατατιθεμένων; sed illi qui male actæ vitæ conscii secretis conscientiæ flagellis lancinantur. Cebes ipse (quod miror interpretes non advertisse) in sequentibus ità exponit, ὅταν ἓν πάνυ ἀπλῶς παραδιδῶσι (iisdem, quibus hîc, verbis) τῇ τιμωρίᾳ. Casaub. Pœnæ nim. impio-

impiorum facinorum vindici acerrimæ. Forte tamèn ex illo, quem meminit Caſaubonus, loco, delenda eſt vox ἐπὶ ante τιμωρίᾳ; ſic iterùm τούτοις παραδίδοται, non ἐπὶ τούτοις.

L. penult. μακάριος καὶ εὐδαίμων] Idem utroque indicatur. Qui diſtinguunt, tribuunt hominibus εὐδαιμονίαν, μακαριότητα Diis Immortalibus, quos μάκαρας nominant, παρὰ τὸ μᾶν, i. e. σφόδρα χαίρειν. *Caſelius.*

P. 11. *l.* 7. ἐκ ἂν φθάνοις] horum verborum hic eſt ſenſus. Non citius ea nobis enarraveris, quam nos erimus prompti ad attendendum quid dicas, quandoquidem tale propoſitum eſt præmium vel pœna. Nam ità Græcè ſignificat τὸ ἔπαθλον; & utrumque hîc convenit. Pernicies quippe denunciatur pro pœnâ non diſcernentibus fines boni & mali,

& mali, ut beata vita intelligentibus. *Salmasius.*

L. 9. τὸ ἐπτίμιον] Subaud. μίσθωμα. Merces, Latinè, ut & μισθὸς Græce utrumque significare & præmium & pœnam nemini non notum est. Sic & τιμὴ Honor & Pœna, pro diversâ significatione verbi τίω unde derivatur.

P. 11. *l. penul.* ἐν τῇ χειρὶ, καὶ τῇ ἑτέρᾳ] In unâ manu, &c. Ità infrà de Fortunâ loquens hæc habet verba. παρ' ὧν μὲν ἁρπάζει —— καὶ ἑτέροις δίδωσι, vel δεξιτεροῖς ponitur, baculoque senex unam manum attingit.

P. 13. *l.* 3. ὡς ἂν] ὡς pro ἐπειδὴ, postquam. *Wolfius.*

L. 5. σάξεις μέλλουσιν] pro βάλλουσαι. *Idem.*

L. 11. τῷ ἤθει] Sic libri Mss. Sic Aldina Ed. ut & Ottomari. Plantin. autèm εἴδει, pro ἤθει vel ἔιδει.

εἶδος. Recentiores ἕξιν omnes legunt. Difficile est tot Mss. & editis refragari, sed longè difficilius scire quid sit πεπλασμένον ἦθος in picturâ. Utramque sententiam Anglicè exponam. *A Woman formal in her way and manner, and of a plausible appearance*: Or, *a Woman with a painted face, and a wheedling insinuating way.* Judicet Lector.

P. 13. *l.* 20. πολιζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει.] Variè interpretes. Ald. Odax. Ottom. *bibere compellit quoad ejus fieri potest.* Oxon. Lugd. *facultatem suam propinat.* Salmas. *Bibendum dat eis de vi suâ, quâ imbuit eos.* Sed fortasse ex locis collatis verus, & certus eruatur sensus. πίνοσι τὴν τούτου καταφίλησιν δύναμιν. Θεραπεύη καὶ πολιζη τὴν καταφίλησιν δύναμιν. Ποτιζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, ὅπως ἐκκαταφίλῃ πρῶτον. Sic de re diversâ, σφαιροῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, scil.

scil. ἐυδαιμονίαν, &c. alibi σεφανοῦσθαι τινὰ τῇ τῇ δυνάμει. Ex quibus locis inter se collatis apparet verbum ποτίζω cum dativo habere accusativum personæ post se expressum vel subintellectum, & verti debere, *perfundit hominem suâ vi.* Cum verò accusativum habet rei, subauditur dativus personæ, & verti debere *dat ei bibendam suam* vim, vel infundit ei suam vim. Loca illa, quæ allata sunt, Nim. σεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δυνάμει, &c. eo tantùm consilio adducta erant ut constet τῇ ἑαυτῆς δυνάμει non rectè exponi per illa, *Quoad ejus fieri potest.* Nullibi enim apud hunc quidem Auctorem ita significat.

L. ult. τί ἐστι τὸ πότον.] Quænam est illa potio? quænam illa vis? Error & ignorantia. Perfundit itaque Adam omnes in vitam ingressuros suâ vi, suâ potione, Errore nim. & ignorantiâ.

P. 15.

P. 15. *al.* 2. πόνλες] Ed. Caſeliana ſola πονηρὸς legit, fruſtrà.

L. 8. οἱ μὲν πλεῖ[ον] πόμ. Subaud.

L. 9. γυναικῶν ἑταιρῶν] Sic diſtingue & verte, γυναικῶν, ἑταιρῶν παντοδαπὰς μορφὰς ἐχουσῶν. *mulierum variis meretricum formis præditarum.* Non enim omnes δόξαι ſunt ἑταίραι, quippe quæ quandoque ſervant, ſed ad meretricum ſpeciem exornatæ, variiſque indutæ veſtibus. Gronov.

L. 14. ἀναπιδ.] Inſiliunt more canum blandientium.

L. 15. συμπλέκ.] Manuſcripti Pariſini πλέκονται. Gron. Poſt πᾶ loco ποῖ iidem Manuſcripti.

L. 18. οἱ μὲν εἰς τὸ σώζεσθαι] Intelligi poteſt, falſas opiniones, pravas cupiditates, turpes voluptates, deducere ad interitum; contrà, veras, honeſtas & rectas ad

ſalutem. Sunt enim δόξαι, ἐπιθυμίαι, ἡδοναὶ, τῶν μέσων, *i. e.* ejuſmodi voces, quæ aliàs in bonam, aliàs in malam partem capiuntur, atque adjectivis nominibus diſtinguuntur, ut

τύχη { ἀγαθὴ. / κακὴ. Wolfius.

P. 17. *l.* 3. λυσιτελῆ] Alii interpretes, *conducibilem*, vertunt, alii *utilem*, *alii in quâ acquieſcant*. Itane de gradu ſuo dejicietur *felicitas?* eritne Εὐδαιμονία imperfecta, niſi acceſſerit λυσιτελής? Video alibi ἐυδαίμων καὶ μακάριος, iterum μακάριος καὶ ἐυδαίμων. Non placet itaque iſta vox λυσιτελῆ. quid ſi εὐτελῆ vel ἐντελῆ legatur? Nonne pollicentur aureos montes, vitam perfectè beatam? κακοπαίδειαν ἔχοντα μηδεμίαν? ut infrà *p.* 21. at ſi cui

vox

vox ἀυλελῆ longius à λυσιτελῆ abesse videatur, illî forsan λυσιχαρῆ arrideat, *solutam ab omni miseriâ.*

L. 7. ὥσπερ ὁρᾷς χὴ] Ita vetusti optimique libri, quod & antiquiores confirmant Versiones. Posteriores Ed. ὥσπερ ὁρᾷς. pone itaque notam distinctionis ante ὥσπερ, & altero ὁρᾷς sublato, lege uno tenore ὥσπερ ὁρᾷς χὴ, &c. ità omnia erunt concinna. quibus adde Gronovii Mss. omnes, ità enim in iis esse testatur.

L. 8. περιάγονται] loco περιάγοντας, quod nihili est, lege περιάγονται cum Wolfio. Licet enim Gronovius defendat περιάγοντας, est enim inquit ille, περιάγειν usurpatum velut neutrum, sed in quo omittitur casus quartus ἑαυτές, non tamen defendi potest. quid enim fiet de ὡς. Si scripsisset Cebes ὡς περιάγειν, nullus contradicerem

nunc vero Gronovio accedere non possum.

L. 15. ἀλλὰ καὶ μαινομένη καὶ καφή] Observa modò antecedentia, & mecum leges καὶ μαινομένη ἀλλὰ καὶ καφή. visa enim erat & cæca & insana Hospiti quærenti; cui senex respondit, non modò *cæcam & insanam esse, sed & surdam insuper.*

L. 17. παρ' ὧν] Vide *p.* 11. *l. penult.*

P. 19. *l.* 7. παρ' αὐτ.] Mss. Vetustissimus ἀπ' αὐτῆς, qui etiam mox, ὁ δὲ τῶν ἀνθρώπων πολὺς ὄχλος ἔστι, Lascarinus autem ὁ δὲ ὄχλος ὁ πολὺς τῶν ἀνθρώπων, etsi tertius non auctior vulgato. Gronov. τῶν ἀνθρώπων itaque textui inserendum duxi.

L. 13. κελεῦνται καὶ] tolle καὶ, natum est ex præcedentis ultima syllabâ, nulli enim præcesserant *incensulti.* Vidi sanè culpam, emendationem

dationem non vidi; hanc autem tibi dabit Clar. Gronovius ex tribus Mss. & Ed. Parisiana, 1557. unde legit μὴ.

L. 14. ἃ εἰκῇ] scilicet ἢ τύχη. ea quæ Fortuna temere proiiciet. *Wolfius.*

L. 15. ἀδημεῶσιν] Videtur legendum ἀδημεῖν, & pendere à verbo ἀφίησιν, ut χαίρειν in priori sententiæ membro. Ità suadent sequentia οἱ μὲν ἀφιέντες χαίρειν, οἱ δὲ ἀφιέντες [illegible]

P. 21. l. 2. ἢ οἱ ταῦ χαίρειν ἐᾶν.] Olim voculam ἢ delendam esse censui, nunc autem posse stare sensu & interpretor. Malo tamen abesse. Vide modo præcedentia, & mecum senties.

L. 17. ἐκπονῆσαι διαλ.] Sic Mss. Vetustissimus. quam lectionem strenuè confirmat ex optimis auctoribus Theophrasto, Polybio, & ab

ipsâ ratione (doctior enim est scriptura, quam ut non à Cebete profiscisci potuerit) Gronovius. Siquis tamen omnium Ed. lectionem præferat, sciat eam esse, ἄνθις διαλεξόμεθα.

L. penult. ὁρᾷς ἂν, ὡς ἂν παρέλθοις τὴν πύλην ταύτην] Gronovius, *ubi accesseris ad portam hanc*, interpretatur, & se probaturum promittit. Wolfius, *ubi portam istam præterieris*, cæterique omnes interpretes.

P. 23. *l.* 1. ἄλλον περίβολον] [Tria septa majora facit, quorum primi & tertii οἰκήματα, hoc est exstructa intra septa domicilia etiam περίβολος vocat. *Wolfius.*

Gronovius autèm contendit in totâ Cebetis Tabulâ nullam inesse fabricam, qualis est domus.

Video, Clari. Gronovî, θύραν, θύρειον, τοῖχον ξύλινον, ἕτερον οἰκῆσαι, οἰκητήριον, video ad portam astantes mu-

mulieres primum ſeptum ingreſſos invitare ut introirent, ut apud ſe manerent. Si igitur ſuas non habent domos, ſuas certè ſtationes habent, ſua receptacula diverſa, quò per diverſas itur vias. Δόξαι enim & ἡδοναὶ ducunt ad incontinentiam, &c. illæ ad πανοῦργιαν, &c. & porro ad infelicitatem. Quæ diverſæ ſtationes in eodem primo ſepto vocantur περίβολοι. Sed de his, ut occurrunt, ſuſiùs agetur.

P. 23. *l* 14. αὐταῖς] Ita Codex Vetuſtiſſ. Gron. olim malè αὐτὰς.

L. 18. εἰσελθεῖν] Miror Wolfium non advertiſſe verbum εἰσελθεῖν & in Aldinâ & Luſcinii Editionibus legi ante εἰς τὴν Ἡδονὴν θεὰν. unde conjicerelicet eum ne vidiſſe quidem has Editiones. Hæc ego olim. nunc autem moneor à Gronovio idem verbum extare in tribus Mſs Gallicis, & Edit. Pariſinâ.

L.

L. εἰς τὴν ἡδυπα.] Ad vitam voluptariam. Velsius: Est enim Hedypathia persona ut clarius infra patet. ὅταν δὲ ἔτι παρεγένοντο εἰς τὸν πρῶτον περίβολον πρὸς τὴν Ἡδυπάθειαν, & ὅταν ἐλθοῦσι πρὸς τὰς γυναῖκας ἐκείνας, ἃς ἐγὼ πρόπερον εἶπον, ὅτι Ἀκρασία καὶ Ἡδυπάθεια καλοῦνται. Gronovius.

P. 25. l. 1. ὧν αὐλῆς] Malo αὐλῶν. supra παρ' αὐλαῖς μένειν, & πειθὴ ὧν αὐλῶν, γυναικῶν scilicet, sive ἑταίρων. Et sane blanditur conjectura, cum considero ἡδυπάθειαν, χαρακτῆρα, ἀναπλήν, πάθιεν, καταθίετο, καὶ ὑβρίζετο. Hæc enim omnia comessantium & lascivientium propria. Ingens materiæ seges, sed præstat tacere, quam doctius explicare. Si ὧν αὐλῆς loco non movendum est, quippe scripti editique ita legunt, ut Gronovius

novius admonet, tunc ad Ἡδυπάθειαν referas necesse est. Non enim incontinentes, &c. Incontinentiam propter se colunt & amplectuntur, sed tanquam lenas & ancillas; quarum ope sperant se dominam illam Ἡδυπάθειαν adepturos.

L. 10. αὐτοῖς ἐπιλίπῃ] Ita Codex Vetustiss. alii duo ἀυτοῖς ἀπολίπῃ. Malè ἀυτοῖς ἀπολείπῃ. Gronov.

L. 13. ὀπίσω τι ἀυτῶν] Lege ὁρᾷς τι ὀπίσω, &c.

L. . σκηπινὸν] Videtur esse domus, carcer, vel saltem specus, neque enim aliter foret tenebrosus.

P. 25. *l.* 16. ῥάκη] Unde vox Anglica, *Rags.*

P. 27. *l.* 6. τὶς ἐστν] Videtur legendum τίνες εἰσί. Nam de duobus quæritur. Sed dabitur hoc fortè Dialogorum licentiæ.

L.

L. . ἢ κατὰ ταῦτα] Al. μετὰ. Snec. Salmaſ. Pariſina, Plant. Tornæſ. κατὰ ταῦτα, quæ lectio eſt omnium Mſs, explicat Gronovius *per hæc.* Quod quid ſit ego quidem neſcio. At ſi legas μετὰ ταῦτα interpretor *præterea*, quæ vox accuratè reſpondet Græcis.

P. 17. *l* 3. συμβιοῖ πεπορευμένῳ.] In loco illo tenebroſo, quamdiu punitur, vitam agit cum Pœnâ, Mæſtitiâ, &c. deindè in aliam ſtationem eodem tamen in tenebroſo loco ad infelicitatem conjicitur, ibique quod ſupereſt vitæ tranſigit. In his & ſequentibus miras excitat Tragœdias Gronovius, *infelicitatem* ſuis ædibus deturbat, ipſamque domum diruit, omniaque ad miſeriam & miſericordiam redigit. Sed ſpero me hunc locum, tenebroſum licet, luce aliquâ illuſtraturum.

Obſerva modò ſeriem & catenatum rerum progreſſum in quovis ſepto. Homo

Homo in vitam ingreſſurus hauſtum Erroris & ignorantiæ ab impoſturâ ſumit, ingreſſum Opiniones, Cupiditates, & Voluptates excipiunt, aliæ ferunt ad ſalutem, aliæ ad interitum. Inter eundum ad interitum occurrunt Mulieres meretrices, Incontinentia, &c. illæ hominem amplexantur, utque ad Ἡδυπάθειαν intro eat, obſecrant. deinde abſumptis facultatibus pœnæ tradunt in loco tenebroſo puniendum, tandèmque infelicitati reſervatum in domum aliam conjiciunt. κακοδαιμονία hîc loci perſonam induit ut ſupra Ἡδυπάθεια, & ſuam habet ſedem: altera verus eſt Nequitiæ finis, altera ſperatus fruſtrà & falsò promiſſus.

Eadem progreſſio & in tertio ſepto invenitur ad ὀυμπλεγον εὐδαιμόνων. patet itaque ex his felicium & infelicium domos eſſe diverſas, diverſus ſedes.

Sed

Sed unde perſonam exuit κακοδαιμονία, quam modo induerat: fit enim p. 27. l. 19. mera & nuda infelicitas. Nonne hoc tibi videtur inſulſum nimis, Lector? Adeone mirum eſt κακοδαιμονίαν cum Κακοδαιμονίᾳ inveniri? at ſi legeris ἐν πάσῃ τῇ κακιᾷ, vitabitur iſta abſurditas, & nova vis ſententiæ accedet. expende verborum ſeriem. Conjicitur in Antrum, ad Κακοδαιμονίαν, tanquam ad Leones, damnatur, ibique per omnem vitam damnabitur in omni nequitiâ victurus,

— Sedet æternumque ſedebit
Infelix, niſi Diva Metanæa eum è malis eripuerit.

συναντήσῃ.] Codex Vetuſtiſſi. ἐσεῖται σύναντήσασα. Gronov. quid ſi ἐπιτύχῃ συναντήσασα?

L. 17. ὀκ τῶν κακῶν.] Lego ὀκ τῶν κακιῶν. Vide quæ me ad hanc cor-

correctionem adornandam induxerunt. Post paulò ἔθ' ἡ Δόξα, ἔθ' ἡ λοιπὴ κακία. Iterùm τὴν λοιπὴν πᾶσαν κακίαν. & ἐν πάσῃ κακίᾳ. Non enim à malis quibusvis, sed a malis nequitiæ eximit Pœnitentia. Hinc novum fulcimentum priori conjecturæ astruitur, quem enim ἐν πάσῃ τῇ κακίᾳ involutum invenerat, eundem ἐκ κακιῶν liberat.

L. 18. συνίστησιν] *Commendat, proponit.*

L. 19. ἄγουσαν] Mſs. duo ἄξουσαν. Ald. & Luſ.

P. 29. *l.* 3. καθαρθεὶς] C. Vetuſtiſſ. ᾗ καθαρθεὶς. malè. poſt ἐν τῷ βίῳ ſine παντὶ.

L. 6. ψευδοδοξίας] Ità libri omnes, Wolf. tamen & Caſel. ψευδοπαιδείας legunt præferuntque. malè, ni fallor. redeamus igitur & ſententiæ ſeriem examinemus. Pœnitentia homini jam è malis erepto alteram opinionem

nem commendat, quæ ducit ad veveram, ſimul & illam quæ ducit ad falſam diſciplinam. Quid tum? Si amplectitur opinionem rectam, felix evadit; ſin minùs errat & à falſâ Opinione ſeducitur. Nihildum de ψευδοπαιδείᾳ hoſpitibus innotuerat. Quarè, quia mentionem ſenex obiter injecerat ψευδοπαιδείας, quænam illa ſit, jure & pro more ab Hoſpitibus quæritur. Ille autem nec viſam priùs nec intellectam ab illis Dominam ψευδοπαιδείαν oſtendit. Si ſuam Cebes ſententiam his verbis protuliſſet, Μελάνοια συνίσησιν αὐτῷ Ὀρθοδοξίαν loco τῦ, ἐπέρων δόξαν (quod tamen hîc loci idem eſt) & Ψευδοδοξίαν loco τῦ, δόξαν τὴν εἰς Ψευδοπαιδείαν ἄγουσαν, nullus fuiſſet mutandi vel hæſitandi locus.

P. 17. *l. penult.* κεκλημένην] A quibus quæſo vocatam? nam vulgus & vani homines illam Παιδείαν vocant.

P. 29.

P. 29. *l.* 18. Nim. à doctis. vulgus enim & docti non eodem nomine eandem rem insigniunt.

P. 29. *l.* 19. ἔστιν] ἀόριστος vice præsentis ἐστι. καθαρεά] C. Vetustiss. καθαρέι C. mox τῶν ἀνδρῶν.

P. 33. *l.* 14. τούτων] Olim τοῦτο, malè. hanc Wolfii Conjecturam confirmant tres Codices Mss. & versiones omnes. Codex autem Vetustiss. legit τὰς τούτων καθαρτικὰς δυνάμεις. qui etiam admirabiliter solus hîc subnectit, εἶτα ὅταν καθαρθῶσι, καὶ ἐκβάλωσι, quæ sunt fidelissima ipsius Cebetis verba, & necessaria ad consummatam hujus Periodi locutionem, quæ demum, finita est post σωθήσονται, non post κακίαν, ut vulgò fit. Gronov.

P. 35. *l.* 1. ἔστιν;] Debes Cod. Vetustiss. mox idem Codex hoc or-

dine, ὁδὸς ἄνω, ἔφη. ut & deinde, ἀλλ' ὀλίγοι πάνυ.

L. τόπον τινὰ ἐκεῖνον] *Videsne locum quendam ſurſum, illum volo, ubi nemo*, &c. ſunt qui putant τινὰ abundare. ſolitum ſocordiæ Aſylum.

P. 34. *l.* . ὥσπερ δι' ἀνοδίας τινὸς] Ita Cod. Vetuſtiſſ. quo nihil emendatius dici poteſt. ait enim viam illam ab paucis calcari, ut quæ ſit ducta velut per quoddam invium, & quidem tale, quod aſperum & ſaxoſum eſſe videatur. Intelligis quo retulerit Cebes ſuum ὀχθηρὸν & πνῶ., & quàm perverſè hactenus fuerit lectum δυσανόδ. Ut ſcias Cebetem ſibi ſimilem, habes infrà; πλανώνται ἀνοδίᾳ. Gronov.

P. 35. *l.* 15. ἔνθεν καὶ ἔνθεν] Ita Vetuſtiſſ. Liber exhibet, itaque conjecerat Gronovius pater. Nec malè tamen ἔνθεν καὶκεῖθεν, ut olim

lim; ita enim optimi Auctores loquuntur.

L. ult. περὶ τῦ ζωνῦ] Ita scripti omnes loco vulgatæ lectionis περὶ τὸν βιὸν, qui post πέτραν inserunt τίνα eleganter. Gronov.

P. 37. *l.* 5. ἐπὶ τὴν πέτραν] Al. ἐπὶ τὴν πέτραν, & ἐπὶ τῆς πέτρας.

L. 6. Tolle ἢ, post, σώφρων. Ità enim lectio erit Ἀττικωτέρα.

L. 9. αὐλαὶ] Hanc voculam sequenti periodo adnectit Gronovius, idque sanè eleganter.

P. 39. *l.* 1, 3. προκαταβ. Et post αὐλάς. Ita Cod. Vetustiss. Deinde καλασιαν.

L. 16. Cod. Vetustiss. τῆς λειμῶνι.

P. 40. Versionem ità supple post *amœnitatem, quantam, dicit.*

P. 41. *l.* 3. τὰ λόγους tribus Mss. Regiis debetur. Et sanè laboran-

tibus opportune ſuccurrit commentatoribus.

L. 7. κεκριμ.] Salmaſ. In Præfatione; Ἡλικία μέση καὶ κεκριμένη eſt media ætas & ſtata; nam κεκριμένη hîc pro πεπαγμένη accipitur, ut etiam exponit Heſychius.

L. 9. ἐδέντα καλλωπισμόν] Edit. Aldina, & Luſcin. nullam agnoſcunt ἐδέντα. Oxon. Berk. & Lugd. retinent ἐδέντα. Salmaſiana legit καὶ ἀκαλλώπιστον, ut conjecit Wolfius. ἄνευ καλλωπισμοῦ Gronov. quibus conjecturis & variationibus à Vett. Codicibus anſam dedit mala interpretandi ratio. Odaxius ſolus rectè expoſuit. *Habitum & ornatum ſimplicem præ ſe ferens.* Notum illud Horatii, *ſimplex Munditiis.* κεκοσμημένη ἀπερεργῶς, *citra luxum cultu.* ἁπλῶς igitur refertur ad utrumque ἐδέντα καὶ καλλωπισμόν. Ne tamen quid diſſimulem, locus eſt paullo infra,

infra, qui Wolfianæ, conjecturæ patrocinari videtur, στολὴν ἀτρύφεον καὶ καλὴν ἔχουσιν. mox ὑδαμῶς κεκαλλωπισμένας. Unde si lectio & interpretatio minùs placet, & hîc loci ὑδαμῶς κεκαλλωπισμένην legerem. judicet Lector.

L. 12. δοκ] Ità Mſs. duo, olim, δοκοῦσιν, legebatur, idque non inconcinnè.

L. 17. ἔσπευν] Hîc & ſuprà vice præſentis ἴσπω ponitur, qualia ſunt *novi, odi,* apud Latinos.

P. 42. *l. penult.* ὡς ἂν ἔστις] Imò ὡς ἂν ὅτος, &c. ut eſt in Vetuſtiſſimo, ut non arripiat aliquem de medio, ſed monſtret τὴν δεῖναν, unum ex illis qui ad virtutes deducuntur. Mox omnes habent πρὸς ἰατρὸν ἂν δήτυ ἡγούμενοι, ubi articulum τ quoque ignorat Editio Pariſina Martini Juvenis, & poſtea Vetuſtiſſimus omiſſo πάντα etiam

 habet

habet ἔστω ὁ ἰατρὸς αὐτῶν εἰς ἀγαθ. τὴν ὑγίειαν καθίσησιν, quod verbum ſic etiam concipitur in altero: imo etiam extat in Pariſina, quam modo citavi, ut mirer Wolfium fluctus ſupervacuos hic moventem. Gronovius. Olim legebatur ὡς ἂν εἴ τις, & reſpondet priori quæſtioni πῶς ἔστιν, neque ullo modo inducor credere authorem quicquam niſi exemplum rei probandæ voluiſſe inſtituere.

P. 42. *l. penult. φιλολίμως*] Inſolens hujus vocis vis eſt in hoc loco, ſed quia ſtudio honoris & ambitione vehementer ducuntur homines, ita qui quovis modo vehementer laborat φιλολίμως laborare merito dicatur.

P. 45. *l. 1, 3.* ἐξέλκει & καθίσησιν vim habere videntur præſentis temporis pro ἐξέλκει & καθίσησι.

L. ὡς ἀναλήψιν καὶ ὑγιείαν] Videtur esse ἐν δυὰ δυοῖν. pro ἀνάληψιν ἐς ὑγείαν.

L. 5. ἀπωδεῖς] Sic Salmasiana & Causabonianæ Editiones. Reliquæ ἀποδὲς vel ἀποδεῖς, vel ἀπωδεῖς. Male, nisi ἀποδεῖς forte significet *depositus aeger & conclamatus.*

P. 47. l. 17. Ὦ κάλλιστα,] Sed quod mireris codices scripti omnes [Ὦ κάλλιστε] equidem persæpe contigit Confusio dipthongi αι & vocalis ε, eademque hic iterum contigisse supponi potest. Sic suprà Ὦ δαιμόνιε. Et hæc ratio mihi quidem sufficiens est ut exosculer hanc ex scriptis emendationem. *Gronovius.* Potest tamen, nisi per Manuscriptos esset, prior lectio stare eleganter, & iisdem rationibus suam stationem tueri.

P. 49. l. 11. ὑγιλὸν] Subaudi ὄρος.

L. 18. καλῶς] Lege καλῷ. ita exemplar. Vetustissimum. mox idem habet ἐμφαίνει & ὅτι omisso verbo ἔχειν: quum alter Codex habeat ἐμφαίνει ἔτυπτε ὅτι. Sed & dein peregregie idem, de quo prius dixi, τῇ ἑαυτῆς δυνάμει ἢ τὴ εὐδαιμονία τῇ καὶ ἄλλαις ἀρεταῖς πᾶσαι, cujus reliquias servans Parisina toties laudata exhibet δυνάμει ἡ εὐδαιμονία.

P. 51. l. 5. ὥσπερ τοὺς νενικηκότας] Nemo de sanitate hujus lectionis dubitat; & ipse cum cæteris eodem modo interpretor. Nec tamen verebor meam conjecturam proponere, ita enim legendum hunc locum existimo. ὡς τὸν νενικηκότα. *Coronat eum*, ut pote qui vicerit. Verba senis, ut nunc sunt, non indicant eum fuisse victorem, sed victorum more coronatum esse. Contra Hospes intelligit eum vicisse, ideoque rogat, quænam vicit certamina? quod

quod non potuit facere nisi ex verbis ut à me emendatis. Viderint doctiores.

P. 51. *l.* 17. ἐπιθυμῶ] Ita libri veteres omnes: abeat itaque recens istud & tam diu novatoribus placitum ἐπιθυμῶ. Porro Vetustissimus exhibet hoc ordine πῶς ταῦτα λέγεις θεῖα. Et post modo habebat, ἢ ὃ δοκεῖ σοὶ ταῦτο θεῖα, neglecto quod vulgatis adhæret verbo εἶναι: tum quoque ὥσπερ πρέπειον, non τὸ πρέπειον. Et hic cum detrimento Cebetis ac publico nos deficiebat præstantissima ista membrana. Unde nec possumus eandem præstare in reliquis felicitatem, etsi supersint digni vindice nodi, de quibus plus cogitare quam definire valeo. *Gronov.*

P. 52, *l.* 5. καλῶν ἔργων] Subauditur ἕνεκα.

L. 17. ἄγειν] Ut supra, *p.* 49. *l.* 5. *L.* 19.

L. 19. πρότερον] Duo Mſs. πρώτων.

P. 55. *l.* 6, 7. τῶν δεινῶν] Lego δεσμῶν. ἐξ ὧν τῶν δεσμῶν, οἷς δέδενται, ἐ δύνανται ἀπολῦσαι ἑαυτὲς ὥστε σωθῆναι. Ità ut effugiant. ità omnia belle cohærent.

P. 57, *l.* 8, 9. ὥσπερ τὸ κωρύκιον] Lege imprimis τῷ, cohæret enim cum ἔχοντι quod ſequitur. Antrum Corycium intellige, non illud in Cilicia ſed in Bœotia, idque juxta Parnaſſum. Strabo. Lib. ix.

L. 9. ἱερόπρεπὴς δ' ἐστὶ πᾶς ὁ Παρνασσὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία πιώμενά τε καὶ ἀγαπώμενα, ὧν ἐστὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιστον τὸ κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ πολυχίῳ. Loco Κωρυκιον Νυμφῶν obliter lege Κωρυκίων, ita poſtulat ſequens vox ὁμώνυμον. Stephanus de Urbibus. Κωρυκίον ἄντρον] ἀξιόλογον θαῦμα τῶν Παρνασσῶν. Paul. p. 276.

p. 276. Aldi. Pomponius Mela. *Lib.* 1. *Cap.* 13. hæc habet verba. *Supra ſpecus eſt, nomine Corycius, ſingulari ingenio, ac ſupra quam deſcribi facile ſit, eximius. Grandi namque hiatu patens, montem littori appoſitum, & decem ſtadiorum clivo ſatis arduum, ex ſummo ſtatim vertice aperit: tunc alte demiſſus, & quantum demittitur amplior, viret lucis pendentibus undique, & totum ſe nemoroſo laterum orbe complectitur: adeo mirificus ac pulcher, ut mentes accedentium primo aſpectu conſternet: ubi contemplati diu hæſere, non ſatiet.* Utrumcunque intellexeris Antrum, ſive illud Bæotiæ, quod malo, ſive Ciliciæ, facile quadrabit cum hujus loci ſententia. Quæ enim poſſunt eſſe tutiora quam loca Diis ſacra, à Diis defenſa, omni cultu honorata, à Nymphis habitata, in ipſis Muſarum ſedibus collocata. Sed præſtat Lectorem ad Strabonis, Pauſaniæ, & Melæ loca amandare, quam hic diutius de re manifeſta altercari. P. 75.

P. 57. l. 10. πάντα] Subaud. κατὰ.

l. 17. ἐυδὲν οὐ μὴ δωχ. ἄυλε] Aristoph. p. 54. Act 2. Scene 5. Πε. ἀλλ' εὖ ἔσαι πρῶτον ἀπάντων εὐδείς, εὖ ἀνδραποδιστής.

P. 59. l. 2. ἐχιοδηκτοι] Vide Notas Casauboni & varias ibi conjecturas. Cur non & ego meam symbolam conferam? lego itaque ἐχιόδεκται (Viper Catchers) à δέχομαι Capio. Ita tollitur omnis Disputatio de sanandis Viperæ Morsibus, Viperarum Morsu. Memini tamen me hæc verba alicubi legisse, & ni fallor apud Bochartum cujus non est copia in præsens. Eudamus annulos confecit contra serpentes, qui ejusmodi erant ut non solum homines ὀφιοδήκτους curarent, sed & ne morderentur impedirent, qui propter præsentem remedii præstantiam φαρμακῖται vocabantur. V. Schol. Aristop. in Pluto, p. 88. l. 5.

L. 5. ἀντιφάρ. αὐτὸς τοῦτο] Non possum expiscari quid sibi velit illud τοῦτο: neque sensus, neque situs placet. Vide numquid ego melius. καθάπερ οἱ ἐγκόδεκται illæsi evadunt, quoniam suppetit ipsis ἀντιφάρμακον, ὅτῳ καὶ τοῦτον ἔδει λυπεῖ, διὰ τὸ ἔχειν ἀντιφ. Muta τοῦτο in ὅτῳ. Mutatio pæne nulla est, locus autem expeditus

L. 13. οἱ μὲν ἀπεγνωσμένοι] Tacent hic omnes: alta quies: fateor tamen plerosque omnes recte interpretari. locus facile sanabilis, si modo abire jusseris οἱ μὲν, unde malum pedem tulerant. Irrepserunt autem ex responsione sequenti. Non dubito quin mecum sentiatis, Lector, ubi locum integrum attentiùs perlegeris. Quam quidem conjecturam olim feceram nondum visa Gronovii Editione, & ex Parisina comprobatam gaudeo.

L. 20.

L. 20. ἀπὸ] Salmasius ἀπὸ τῆς Παιδείας ἀναχαμπῆσι.

P. 61. *l.* 1. καὶ ἀναβεβή.] Licet ascendissent ad. lego itaque καὶν ἀναβεβή. frequens illa absorptio Literarum consimilium in fine & principio dictionum. Exemplorum plena sunt omnia.

L. 15. ὡς ταλαιπω.] Videtur deesse aliquid ante ὡς, λέγοντες vel βοῶντες, quod participium eleganter abesse novi apud Latinos Auctores. Nisi cum Odaxio ὡς interpretaris ἐφεῦ, & plenam ponis distinctionis notam post ἀπολιπόντες, γὰρ inter κακῶς & ζῶσι inserto. Ego quidem lubens rescinderem eas voces κακῶς ζῶσι καὶ, quæ onerant sententiam, & ταλαιπώρους istos & ἀθλίους & κακοδαιμονας minus infelices reddunt.

P. 63. *l.* 1. τεόπον] Subaud. κατά.

L. 19. τὰ φορτία] Subaud. κατά.

P. 65. *l.* 18. ἴδια] Forte ἴδιον. Sed παῦτα sequitur. Pusillum sane, sed monere libet. Prosunt enim hæ nugæ accurate legentibus. Paulo post de Trapezitis, καὶ ἴδιον νομίζειν ἔναι.

P. 67. *l.* 13. ἀπαιτῶν.] Dubitatur passivè an activè capienda sit vox ista. Utrum Creditores an Trapezitæ sit Nominativus. Videtur passive potius accipi. Anglice, *When they are called upon for it again.*

L. 13. δεινὰ] Subaud. πρᾶγμα.

L. 15. ἐπὶ τούτῳ] τῷ μέρει. *Eatenus*, ut nihil impediret quo minus Creditor depositam reciperet pecuniam.

L. 17. νομίζ.] Subaud. τὰ θέματα.

L. ult. ἄνθις] Perplexa satis hæc sunt, licet ferenda. ἄνθις δὲ ὃ μόνον ἀφελεῖς ἃ δέδωκεν, ἀλλὰ καὶ τὰ πρυπάρχοντα.

P. 69. l. 4. ἔχοντα] Nemo animadvertit errorem, nec tamen error non est. Quibus præcepta dat Genius? Vitam ingressuris, ne crederent Fortunæ, nec illius vincerentur donis, sed oblata adepti protinus abirent; ἔχοντας igitur reponendum: est qui legit βλέποντας. Oblitus scil. πρὸς τὴν βεβαίαν, &c. sequi & pendere ὃκ τῦ, ἀπέλθειν.

L. antepenult. μὴ —— μηδὲ μηδὲν] Vehemens negatio, & inusitata. Recte interpretes *ne bis quidem*, quantumvis blandis, πιθανοῖς, & pellacibus.

P. 71. l. 5. παρ' αὐτὰ] προσάγματα.

L. 8. δεῖ] alitèr δοκεῖ.

P. 73. l. 9. Post Γ. videtur deesse φημί.

L. 16. κωλύει] supple βελτίους, quod ipsum Parisina Editio exhibet.

P. 75.

P. 75. *l.* 12. προέχουσιν εἰς] *Advance towards.*

P. 77. *l.* 5. μάθημα.] i. e. *Mathematicorum ſeptum.*

L. 6. ὥσε πῶς] Salm. in Præfat. [qua in re præſtant indoctis [inquit Cebes] quo citius perveniant ad ſcientiam boni, cum ipſi indociliores ſæpe ſint, & tardiores ad eam artem addiſcendam, quæ ſola vera eſt & ſummi boni magiſtra? Ita enim legenda Græca apud Cebetem, quæ vulgo corruptiſſima ſunt, ὥσε πῶς ἐπὶ προέχουσιν ἄλλα, οἱ ἀκαιρότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσιν? Reſpondet alter ac quærit, quomodo id fieri poſſit, ut qui artes liberales didicerint, &c. Rationem reddit ſenex, quod qui in ſecundo ſepto habitant, artium nempe doctores liberalium, ſimulant ſe ſcire, quod neſciunt; Et dum putant ſe veram adeptos eſſe ſcientiam; eo redduntur ad

eam persequendam ineptiores.

P. 85. l. 10, 11. ἔτιγε θεωρεῖν] Quid si legeretur ἔτιγε θεωρεῖν ἐστὶν, (ὡς πολλάκις ἐστὶν) κατάρχονται, &c. exclusâ voculâ istâ ἰδεῖν.

P. 87. l. 18. καὶ τὸ σωμάλον δὲ] Uterque codex Mss. apponit ἐστί.

L. 21. πεφῶνται τι αὐτὰ] Olim πεφῶσι. Sed lectionem utriusque Codicis rite restituit Gronovius, ut postea τὸ εἶναι in aliis omissum.

P. 89. l. 5. Ἀγνοῶν γὰρ] Hinc incipit optatum diu supplementum, quod sapientissimo huic colloquio finem imponit. Quapropter quum & Græca pura puta videantur esse ejusdem auctoris, cujus sunt præcedentia, & sententiæ disputationisque integritas omnibus partibus per hanc accessionem sit absoluta, gaudemus Cebetem denique rediisse

diisse ad sua, quibus ipsam Odaxii interpretationem è regione apponentes meminimus ullo genere interpolare.

Gronovius.

INDEX
GRÆCUS VERBORUM
IN
Cebetis Tabula.

Prior numerus Paginam, posterior Lineam indicat.

A

Ἀβεβαίως 17. 21
ἀγαγεῖσαι 63. 6
ἀγαναπτῶσιν 67. 14

Ἄγνοια 15. 1
Ἀδικία 61. 6
ἀθλίως 53. 20
Ἀθυμία 27. 8 61. 6
ἀθυμῶσιν 19. 17
ἀινίττεται 9. 11
αἱρετὸν 81. 17 85. 1
αἰτιῶνται 61. 13
ἀκμητότερον 77. 7
Ἀκρασία 23. 6
ἀκριβῶς 55. 17
Ἀκρόπολις 49. 11
Ἀλαζονείαν 45. 16 55. 3
Ἀλήθεια 41. 16
ἀμαθεῖς 9. 3
ἀμέλει 75. 10 83. 4
ἀμεταβλητος 69. 12
ἀνάβασις 35. 14
ἀναβεβηκότες 61. 1
ἀναγγείλουσιν 63. 9.
ἀνάθηματα 3. 5
ἀναπεμπόντες 31. 7

ἀναλαβών 11. 11
ἀνάληψιν καὶ ὑγίειαν, ἐν διὰ δυοῖν, pro ἀνάληψιν ὑγιείας 45. 3
ἀναλώσῃ 25. 2
ἀναπήξῃ 23. 21
ἀνάπαλιν 9. 20
ἀναπιδῶσιν 15. 14
Ἀνδρεία 47. 14
ἀνδροφονεῖν 89. 9
ἀνέλπιτε 7. 5
ἀνέχεσθω 3. 6
ἀνεπλήσθη 43. 18
ἀνοδίας 35. 10 61. 2
ἀντιφάρμακον 59. 15
ἀξιῶσι, obsecrant 23. 14
ἀπλήγυσι 15. 16. vid. Not.
ἀπαιτῶνται 67. 13
ἀπαλλάττεσθαι 99. 17
Ἀπάτη 13. 16
ἀπεγνωσμένοι 59. 13
ἀπέθνησκεν 9. 16
ἀπειληφώς 57. 2
ἀπερίεργως

ἀπεργάζω 49. 17
ἀπέρριψεν 51. 12
ἀπέτυχε 71. 2
ἀπιθανῶς 81. 13
ἄπιστον 79. 17
ἁπλοῖς 47. 7
Ἀπληξία 23. 7
ἀπογνόντες 33. 11
ἀποδειλιᾷν 37. 16
ἀπόκρημνον κύκλῳ à κρημνος præcipitium 37. 2
ἀποκρινέως τὸ φαινόμενον 79. 19, 20
ἀπολαύσει 61. 17
ἀπόλαυσιν 63. 2
ἀπολιμπάνεσθαι 33. 19
ἄπονον 23. 16
ἀπορίας 5. 11
ἀποστερεῖν 25. 7
Ἀπροβούλευτοι 19. 13
ἀπωθεῖς 45. 5
Ἀρεῖαι 41. 1
ἄρρωστίαν

INDEX.

ἀῤῥωστοῦσιν 83. 16
ἀσεβέσατα 89. 3
ἀσμένως 57. 12
ἀσεφάνωτοι 59. 13
ἀσφάλεια 57. 8
ἀχημονεῖν 25. 5
ἀχολία 7. 14
Ἀσωτία 23. 7
ἀπιμάζειν 89. 19
ἀτρύφερον 47, 6
ἀφελέως 65, 19
ἀφίκετο 5. 21
ἀφικνυμένοις 43. 1
Ἀφοβία 43. 4
ἄφρονες 9. 2
Ἀφροσύνη 9. 10
ἄχρηστα 73. 10

B

βίῳ, ἐν τῷ 9. 13. ἐν πάντι τῷ 9. 22. 13. 5. 29. 5

βλαβερὰ

INDEX.

βλαβερά 25. 7
βοσκημάτων τρόπον 63. 1
βυνός 35. 13

Γ

γαργαλίζη 23, 20
γεγεαμμένον, nempe χῆμα 5. 2
γεμίζονται 63. 21
γανύμεθα περὶ 21. 19
γνῷ 9. 19
γεαφὴ 3, 7
γραφῆς περὶ τῆς 5. 17. pro, περὶ μυθολογίας τῆς γεαφῆς.

Δ

Δαιμόνιε ὦ 15. 20
Δαίμων 13. 1
δεινὸς περὶ σοφίαν 7. 1
διακείμενοι 79. 1
διαναπαύσεως 39. 3, 4

διασυ-

διασωθῶσιν 69. 8
διατριβὴ 23. 20
διδάσκειν 39. 4
διεξιόντες. 7. 12
διήγησαι 7. 15. supple, μύθον
δικαιοπραγεῖν 89. 20
δικαιοσύνη 47. 14
διοχλησθήσεται 57. 17
Δόξαι 15. 12
δουλεύειν 25. 4
δυάειν, vult. 5. 20
δυσεδὴς 27. 4
δυσμαθέσιοι 77. 7

E

Δ

ἐγγίζοντες 55. 19
Εγκράτεια 37. 10 47. 16
ἐζηλωκὼς βίον. 7. 8
ἐθοῦμαι 7. 8
ἐθτωρῆμεν 3. 8
εἰκός γε 85. 21

εἶναι

INDEX.

εἶναι ἐν ἐλπίδι 47. 18
εἰσάπαξ 9. 13
εἰσπίνει 5. 11
εἰσπόδυ 5. 2
ἐκλῦσαι τῶν δεσμῶν 55. 6
ἐκόλασε 51. 11
ἐκπειράσει 21. 18
ἐκπώσεις 19. 7
ἐκλεπαπότες 19. 7
Ἐλευθερία 47. 15
ἐμβάλλειν εἰς ὄπθυμίαν 11. 4
ἐμπείρως 87. 15
ἐμπεσῶν τῷ νεῷ 3. 6 39. 11
ἐμφαίνει 39. 10
ἐμφασιν ἐποίει 5. 10 59. 12
ἔμφρων 7. 1
ἐνδυσαμένη 69. 21
ἐπεδίαζε 55. 18
ἐξαίρει ἐκ κακῶν 27. 17
ἐξέβαλε 45. 1
ἐξήμαις 7. 19
ἐοικυῖα 2. 5

ἐπαγ-

INDEX.

ἐπαγγέλλονται ὡς ἄξιοι 17. 1
ἐπαινεῖν 67. 4
ἐπαίνω παντων 57. 21
ἐπελάθοντο 55. 10
Ἐπιθυμία 15. 12
ἐπιθυμεῦμεν 7. 15
ἐπικατοικεῖ 35. 4
ἐπικίνδυνόν τι 7. 19
ἐπιλίπῃ αὐτοῖς 25. 10
ἐπορκεῖν 25. 8
ἐπιπαθῶ 15. 17
ἐπισκοπεῖν 59. 6
Ἐπιστήμη 43. 6
ἐπιτίμιον 11. 9
ἐπιχωρίων 5. 18
ἑπομένως 89. 2
ἔρασαὶ 31. 8
ἑρμηνέως 73. 11
ἐσεφανωμένη 49. 1
ἐσπερὸς 41. 9, 16
ἐστὶν ἔχοντα 11. 6
ἑστῶ τῶ 31. 6
ἑταιρῶν

ἑταιρῶν 15. 9
Ἐτυγχάνομεν περιπατοῦντες 3. 1
43. 20
εὐανθεῖ H 49. 18
Εὐδαιμονία 41. 2 49. 8
εὐδαιμονικὴ δύναμις 53. 9
εὐδοξεῖν 79. 13
εὐειδὴς 47. 5
εὐεκτέσας τῷσώματι 37. 5. 6
εὐλόγως 45. 5
εὐπόρητο. 39. 8
εὐτακτο. 29. 16
εὐταξία 47. 15
εὐφραίνονται 59. 18
εὔχρηστα 71. 14
εὐωχεῖως 63. 1
Ἐφεστάναι 5. 8
Ἐφόδιον 71. 1
Ἐχιόδηκται 59. 2
ἰωμεθα. Attic. 5. 9.

INDEX.

Z

H

Ἥδονα̣ὶ 15. 13
ἡδυπαθεῖν 3. 8
Ἡδυπάθειαν 23. 18
ἠκκλῆσθαι 7. 11
ἡλικία 41. 8
ἤκουσαν, Atticè 55. 7
Ἡρακλεις ὦ, vox admirantis, 11.
3 29. 8
ἥττων 61, 1

Θ

Θάρσος 39. 5
Θέματα 67. 5
Θεωρεῖ 57. 4
Θεῖνον 13. 8
Θυμὸν 45. 18
1

INDEX.

I

ἴδια ἡγεῖσθαι 65. 18
ἰεροσυλεῖν 25. 7
ἵλαεσι 63. 4
ἰσχύς 39. 4

K

καθαρὰ παντὸς κακοῦ 32. 9
καθαρθεὶς 29. 1
καθαρτικῷ τόπῳ 33. 13
καθαρτικὸς. i. e. διεξοδικὸς 45. 1
καθέσπερ pro καθάπερ 45. 3
καθεκτικὰ 41. 6
κακία 33. 11
κακοδαιμονία 27. 11
κακοδαίμονες 9. 3
κακοπάθειαν 23, 16
κακοποιῶνται 59. 3

καλ-

INDEX.

καλλωπισμὸν 41. 9
καλοκἀγαθία 47. 14
καρτερήσας 37. 17
Καρτερία 37. 11
καταβρωθεὶς 9. 17
κατακεκαπνισμένοι 55. 1
καταλαμπόμενος 39. 14
κατὰ μικρὸν 9. 17
καταγνοῖς 39. 16
καταιξῆσαι 39. 6
καταστρέφειν βίον 27. 11
κείμενον, positum 13. 9
κειμένης ἀσφαλῶς 41. 11
κεκαλλωπισμένοι 47. 8
κεκοσμημένη ἐλευθέρως 49. 16
κεκράτηκεν 51. 13
κεκειμένη 41. 7
κενοδοξίας 55. 5
κεφαλαίῳ 61. 21
κολακεία 23. 8
κερκωποὶ 31. 16 vid. Not.
κτησαμένους 89. 7

κωμῳδ.

INDEX.

κωφεύει 57. 21
κωλύει 73. 16 75. 4 91. 5
κωρύκιον ἄντρον 57. 9

Λ

λαβεῖν 69. 21 71. 12
λάβωσι 67. 10
λαμβάνοντες 21. 7
λάμβάνωσι 43. 2 79. 11
λειμωνοειδὴς 39. 13
λεγόμενα 73. 12
λεγομένοις 79. 4
λιπίζεσθε 25. 8 89. 9
λίφονται 69. 7
λίθῳ 17. 12, 4 41. 19
λιπαρᾶς 37. 5
λογισμῷ 67. 5
λόγος 85. 4
λόγῳ 85. 21
λοιπὴν 33. 17
λύπη 25. 20

INDEX.

λωκύντων 59. 1
λωστολῆ 17. 3

M

μαθηματικοί 73. 19
μαθημάτων 33. 21 73. 16
μαίνομένη 71. 11, 15
μαχαιρῶ. 9. 20 29. 4 53. 11
μάστιγα 25. 19
μεγίστης 51. 6
μέθυσον 75. 6
μελλοντες 11. 18
μέλλοι 73. 21
μέλλων 13. 5
μεταμέλεια 77. 20
μετάνοια 27. 13. 5
μή· μηδὲ· μηδὲν 69. 18
μηνύει 19. 1
μιχθὲν 9. 17 39. 4
μνημονεύειν 67. 19
μνημονεύοντες 67. 14

μορφὰς

μορφὰς 15. 10
μουσικὴ 31. 13
μυθολογίας 5. 13
μύθους 53. 21

N

ναυαγῆσαι 53. 21
νενίκηκεν 51. 7
νεικητὰς 51. 5
νεώτερος 7. 9
νῆες 63. 18
νικᾷς 91. 3
νίκημα 53. 14
νομίζουσι 67. 12
νοσοποιΐαν 45. 26

Ξ

ξένη γραφη. 3. 7

O

ὀδύνας 61. 5

INDEX.

ὀδυνᾶν 27. 11
ὀδυρμὸς 27. 7
οἶδα 5. 19
οἰκτίζειν 39. 21
οἶκτον 27. 11
οἴονται 87. 21
ὁμαλὴ 39. 8
ὁρᾶται 27. 5
ὁμοίαν 31. 19
ὁμοίαι 19. 15
ὁμοίως 67. 9
ὁρμᾶν 77. 13
ὄφελος 79. 8
ὀχλεῖται 35. 9
ὄχλος 19. 10

Π

Παιδείαν 27. 19
παντοδαπὸς 15. 10
παραδίδοται τέχνης 27. 8, 9
63. 16
παιδ-

INDEX.

παρείδοξον 79. 17
παρανέτης 11. 1
παραλείπω 65. 7
παραλλάττουσιν 77. 5
παραπλήσια 29. 14
παραπρῦσιν 23. 10
παραχρῆμα 17. 20
παρέργως 11. 8 79. 7
παρεσθὴς 5. 15
πάσχει τι ὑπὸν δεινόν ibid.
πειθοὶ 41. 17
πειλας 57. 20
πεπλασμένη τῷ ἤθει vid. Not. 13. 11
πεπυνθάνει δεινὰ 74. 14
πέρας 75. 8
περιάγονται 17. 8
περίβολος 5. 3
περιποιήσασθαι 47. 21
περιστῶνται 71. 19
πετροώδης 35. 15
πιθανὴ 13. 12

πίναξ

πήγεξ 3. 6
πήνας 15. 3 al. malè πηνάκης.
πηλάτη 15. 1
πλανῶσα 13. 17
πλειμίαν 55. 2
πολυτικὸν 5. 20
πολλαπλάσια 67. 22
πορίζειν 8. 11 13. 13
πορίζει τῇ ἑαυτῆς δυνάμει 13. 20
πρὸς vid. Not. 43. 13 45. 10
πρὸς 13. 21
πραότης 47. 16
προδιδόναι 25. 8
προέχουσιν 73. 17
προδύμως ἐκπιπτόντα 37. 7
προπυλαίου 49. 14
προσδέχηται 29. 2
προσέχειν 7. 21
προσποιῶνται 77. 10
προσωνδίως 71. 8
πρόσωπον 5. 11

πρυβάλλετο Attic. 9. 6
πρυτάρχοντα 69. 1
πυλῶν Θ. 5. 10

P

ῥάκη ἐμφιεσμένα 25. 16
ῥυπιεαὶ 25. 16

Σ

σεσωσμένοι 59. 17
σπανίως 33. 3
σπυδαῖα 7. 10
σεφανοῖ τῇ ἑαυτῆς δμωάμει 51. 3
σολλὼ 41. 8
σεατόπεδον 5. 3

Τ

σεγγύλω 17. 13
συκοφαντεῖν 80. 9
συμβαίνει 83. 12
συμβαλεῖν 51. 1
συμβάλλεται 73. 5

συμ-

INDEX.

συμξιοῖ 27. 9
συμφέρει 87. 5
συμφερόντων 57. 2
σωωαθῆσαι ἀπὸ τῆς τύχης. forte ἀπὸ τύχη σωωαθῆσαι 27. 14
σωνεῖναι 25. 17
σωπόητε 9. 1
σωπῇ 9. 7
σωῖζσαιν 27. 18
σωομιλεῖν 31. 10
σωῖόμως 69. 3
σφιγγὸς αἰνίγμαῖα 9. 5
σφιγξ. Sphyngis instar perniciosa 9. 11
σωθεῖεν, Attice pro σωθεῖησαν 79. 2

T

ταλαίπωρει 61. 15
παρέπλουσαι 55. 8
πλεαγώνε 41. 10
πλέφδαι 59. 15

πλυχι-

πλουσιότης 59. 19
τῇ, & τῇ ἑπομ. prior τῇ ponitur pro μιᾷ 11, 20. 1
τιμῶνται, active 87. 2.
τιμωρία 25. 20
τιμωρίαι (ὅτι) παραδιδόμενοι 9, 18. 9 25. 11
τίνες ἢ πόσοι, idem quod τίνες δή-ποτε 5. 1
τίποτε 7. 16
τὶς 3. 6
τοιοῦτον tam grande 11. 9
τυπὶ Atticè pro τοῦτο 7. 18
τραπέζιταις 67. 10
τυγχάνει ὄν 7. 14
τύχη 17. 14 19. 21 21. 4

Υ

ὑβρίζετο 25. 2
ὑπάρχοντα τὰ. 17. 18 opes
Ὑπόστασις Substance.

INDEX.

ὑπολαβεῖν 53. 17

ὑπομένειν 25. 5

Φ

φευκτὰ 81. 17

φθόνος δικαίοις διηγήμασι. prior narraveris 11. 7

φθόνος ὑδὸς, nulla erit mora 7. 17

φιλαργυρίαν 45. 18

φιλοτιμίας χάριν 43. 20

φορτία ἐξελόμενοι 63. 19

X

χαλεπὴ περιπλεῖν 35. 20

χάρτην, Chartam 11. 20

χεῖνα ἱερὰ 3. 3

Ψ

Ω

INDEX.

Ψ

ψῆγειν 67. 3
ψευδοδοξία 29. 6
ψευδοπαιδεία 27. 20

Ω

ὦ καλῶν ἔργων καὶ καλλίστης νίκης 53. 5, 6
ὧν, pro ἑτέρων. 17. 19 vid. Not.
ὡς, pro postquam 13. 3
ὠφέλιμον 81. 16

FINIS.